

A MARADÉKHOZ

**A NÉVTELEN SZELLEM TANÍTÁSA
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN**

II. KÖTET

Szerkesztette: Vay Valéria

KIADJA:

**Magyar Szellemkutatók Társasága,
Cleveland, Ohio, USA**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

AZ ÜTKÖZÉSEK CÉIJA	4
A NAGY ÉRTÉKŰ FÖLDI ÉLETRŐL.....	7
AZ IGAZI NYERESÉG.....	12
A KÖVETKEZMÉNYEK CSOPORTOSÍTÓ HATÁSA ÉS AZ AKARAT	14
HARC AZ ELLENTÉTEL	18
ESZTER NYOLCVANHARMADIK SZÜLETÉS NAP JÁRA	20
A LEGSZOROSABBAN HOZZÁ TARTOZÓK KÖSZÖNTÉSE ESZTER MÉDIUM MŰKÖDÉSÉNEK 50 ÉVES FORDULÓJÁN.....	22
AKIKNEK VAN MIBŐL ADNI ÉS A KIVÉTELES MEGBÍZATÁS	25
ELMÉLETEK - OK-OKOZATI ÖSSZEFÜGGÉSEK	28
A SZERETET TERMÉSZETÉRŐL	32
AZ ELFOGADÓ TERMÉSZET LÁNCSZEM A HALADÁS TÖRVÉNYÉBEN.....	35
AKIK HIÁBA VOLTAK TANÚI AZ ÚR FELTÁMADÁSÁNAK.....	38
A KAPCSOLATOT KIÉPÍTŐ SZOLGÁLATRÓL	41
AZ EMBER A FÖLD LEGKÉSŐBBEN ÉRŐ GYÜMÖLCSE.....	44
AZ ÖSSZETARTOZÁS TÖRVÉNYÉRŐL.....	48
AMÍG A TUDATLAN EMBERBŐL HATALMAS SZELLEM LESZ	52
A BELSŐ ÉS KÜLSŐ ÉN	54
AZ ÍTÉLKEZÉS VESZÉLYÉRŐL.....	55
AZ ÚRNAK SZENTELT TÁRGYAKRÓL.....	57
AZ ELKÖVETKEZŐ NAGY SZÁMADÁS	59

A VILÁGRA ELKÖVETKEZŐ NAGY ÉJSZAKA	75
SOHA MEG NE ÁLLJATOK	78
A BŰNÖK KÖVETKEZMÉNYEI - AZ EMBER	
TITOKZATOS BELSŐ ÉNJE	80
MINDENKI EGYÉRT, EGY MINDENKIÉRT	84
A ROHAMOS PUSZTULÁS FELÉ.....	89
BÉKESSÉG: ISTEN LEGNAGYOBB AJÁNDÉKA.....	93
HAJÓK AZ ÉLET VIZÉN.....	102
A „NINCSEN” VISZONYA A VALÓSÁGHOZ.....	113
AZ ÚR ELJÖVETELE, AZ IDŐK TELJESSÉGE.....	132
„AZ ÉN BESZÉDEM LÉLEK ÉS AZ ÉLET”.....	137
NAGYCSÜTÖRTÖK.....	152
KRISZTUS TESTÉNEK ÉS VÉRÉNEK ÁLDOZATA I. - URUNK MENNYBEMENETELE.....	155
KRISZTUS TESTÉNEK ÉS VÉRÉNEK ÁLDOZATA II. - AZ ÚRI SZENT VACSORA KIOSZTÁSA.....	167
VALLOMÁSTÉTEL ÉS ÚRVACSORA ALKALMÁBÓL A NÉVTELEN SZELLEM ÁLTAL ADOTT MANIFESZTUM.....	177
CLEVELANDI MAGYAR SPIRITISZTA KÖR AKKORI VEZETŐ MÉDIUMÁNAK, ANNÁNAK SZÓLT A NÉVTELEN SZELLEM	187
A NÉVTELEN SZELLEM RÉSZÉRŐL ANNA MÉDIUM, CLEVELAND KÉRÉSÉRE ADOTT INSTRUKCIÓK	207
ANNA MÉDIUM CLEVELAND, BUDAPESTI TARTÓZKODÁSA UTOLSÓ ESTÉJÉN ADOTT MANIFESZTUM.....	217
A NÉVTELEN SZELLEM SZÓZATA AMERIKAI HÁZA NÉPÉHEZ	226

AZ ÜTKÖZÉSEK CÉLJA(*)

Látom, a te lelked nagy válságon keresztülment érzéseit és mondom, hogy mindenben veled érzek, mert a földi embernek a legdrágább kincse és gazdagsága a lelki békessége. Ha ez nincsen meg, akkor lehet a legnagyobb hatalma, vagy gazdagsága, szegényebb az útszéli koldusnál. Igen, gyermekem, ezt a nehéz utat te vállaltad abban a boldog tudatban, hogy az út végével mindentől megszabadulsz, ami téged lenyűgözött és emelkedésedben gátolt. Azért ezt végigjártad hittel és az Úrban való bizalommal. Az természetes, hogy a lélek mindig azt várja, ami a legjobban hiányzik az életéből. A szomszéd embernek hiába kínálsz a legjobb ételt, az a víz után sóvárog. A lélek is, bizonyos utakon elhasználja azokat a készleteit, amelyekből talán feleslege volt, és így indul útjára, Az út végén már aggodalmaskodva tekint a cél felé, vajon bírja-e erővel? Sokszor éppen az út végén veszti el reményét, mert nem tudja felismerni helyzetét, és amit még messze gondol, az már közel van, csak egy sövény állja útját, hogy ne lássa meg, mi van azon túl. - Te is így vagy, gyermekem. Egy sötét szövedék előtt állasz, és nem látod a további utat, mely már nem a tüskékkel benőtt zavaros bizonytalanságok között vezet tovább, hanem a szépen, tisztára rendezett úton. Ahol már újra megtölthetted útításkádat azokkal a lelki és testi erőkkel is, amelyekkel az utat meg sem érzed, észre sem veszed, mert az már nem teher, és nem a fárasztó munka, hanem a lélek vágyainak a beteljesedése lehet. Az emberek az úgymond „szárazság” idején a legveszedelmesebbek, amikor szeretnének valamit és nincs, akkor ezek a vágyak megnövekednek és szörnyekké dagadnak. Ez nem egészen az ő bűnük, hanem azoké is, akik ezt az éhes vágyat nem engedték semmivel csillapítani. - De nem marad ez így, csak egy kis idő kell még, amíg elrendeződik az út a részedre, és akkor már minden ilyen szörnyektől távol leszel. A szörnyek hadd vájják éles fogaikat egymás húsába, neked ez már nem fáj. Mert mind a térben, mind az eshetőségekben te már messze leszel tőlük. - Nem

szándékozom nagy felvilágosításba bocsátkozni még ma, mert nagy általánosságban már beszéltem neked ezekről. De most újra megmondom; ne féljél tőlük, mert mire odaérnél, már egészen más gondjuk és bajuk, aggodalmuk lesz azoknak a felduzzadt lelkű szörnyeknek, akiktől most te szenvedsz. Megszelídülnek, és szűkülve keresik a menekülés útját, hogy szemrehányó tekinteted elkerülhessék, mert ez is, mint vád, ellenük szól majd. Azért legyél nyugodtan, az Úristen nem hagyott el, és nem fog elhagyni, Ezek mind a sátáni elvnek előrevetített árnyai, amelyek a bizonytalanságban megnőnek, félelmetesekké válnak, de amikor a lélek a maga hitével és Istenbe vetett birodalmával bátran szembenéz velük, akkor átlát a sötét ködökön, és látja a teljes valóságot. Látja az Úr segítő kezét a dolgok rendezésében, mely a ködökön túl is épít új, romolhatatlan jövőket emberek és szellemek részére. - Ez minden másképpen alakul, mint azt te is és más is gondolja. Minden ilyen nagy fordulónál valami új jön, és a régi megy. Nem egyszerre alakul át, lassan, részenként történik, és ez az alakulás sok olyant hoz, ami nektek kedvez, soknak bizony nem. Nem-hogy kedvezne, hanem veszedelmére lesz. Erre az időre céloztam sokszor, hogy „amikor itt lesz az idő, fel legyetek készülve”. - Mégis sokan lemaradtak az együvé tartozók hajójáról, pedig megmondtam előre, hogy mindenki szedje tele a táskáját elegendő táplálékkal, mert hosszú út áll előttetek. Nem tudtok majd venni és megéheztek. Megmondtam, hogy lesznek majd, akik csak a pusztá lelküket fogják megmenteni - de nem hittétek el. Ez még nem múlt el, amiről te beszélsz, de ez nem egészen úgy lesz, mert egy kis színváltozás lehet. Vannak az Úrnál egészen bizonyos és vannak elváltoztatható jövőképek. Embereknél nem, de tömegeknél biztosabb, hogy előre, vagy hátra fognak menni. A tömegek lelke lassabban halad és sokszor megáll, stagnál, bizonytalanokodik. Az ellentétek találkozásából mindig nagy események, nagy leszámolások születnek, és ez nagy bomlásokat hoz létre. Ezek úgy hatnak szellemi téren, mint valami robbanás: az ütközés által

elemeire szétomlik, az erősebb győz és a gyengébb alámerül. Majd meglátod te is, milyen nagy mennyiségű erők válnak szabaddá ezáltal. A hasonlók nem bomlanak szét az ütközés által, mert még akkor is találnak felületet, ahol megtapadhatnak. De az ellentétek igen, mert az egész az ellentétek ütközését célozza. Ilyenkor befejeződik egy korszak mind az egyik, mind a másik részére is. Innen vagy lejjebb zuhan, vagy feljebb emelkedik a lélek. Az Úr születésével egy új csillag keletkezett, vagyis új világtest ébredt életre. Ez az új világ nagy események előhírnöke volt nemcsak a földön, hanem a szférákon is. És megjelenésével nagy vonzást gyakorolt a többi égitestre. Ez mondható annak az új földnek, amely majd magához vonzza a bűntől megtisztult emberek lelkeit és anyagait, hogy ott fejlődjenek tovább, és nagyobb tökéletességre tegyenek majdan szert. Ez is az ellentétek találkozásából született. Bomlást, újulást hoz létre mind az emberek, mind az erők világában. Az emberek világában is robbanásokat okoz, mert mind a fájdalom, mind a kitörő öröm a lélek erőinek mozgását jelenti. Valami oka van az egyiknek is, másiknak is, tehát azt az okot kell megszüntetni, amely ellentétet hozott létre. Ha az rossz, akkor meg kell fosztani erejétől. Ez a természettörvény nagy feladata. - A törvényben kell dolgoznia a rossznak is. De tévedés azt hinni, hogy a rossz cselekedetekre szüksége van az isteni hatalomnak, vagy a fejlődésnek, hogy haladjon. - A rossznak is megvan a maga feladata és pedig, hogy a nálánál rosszabbat oszlassa, pusztítsa, hogy a robbanásszerű felbomlásban veszítsen erejéből, oldódják fel, s a molekulák szétváljanak. Azért a természetben megtaláljátok ennek a törvénynek a kifejező másolatát. Ahogyan ott van, úgy van a szellemi világ titkos műhelyében is. Itt rendeződnek el a háborúk, a forradalmak, a tömegszerencsétlenségek okai és következményei, hogy egy másik korban jobb, igazabb formában jelenhessenek meg. Itt vannak az ok nélkül való szenvedések elszámolásai, és a jóban való felhasználhatóság szerinti számtörvények, új - nyereséget, vagy veszteséget mutató

- pontos adatai. Azért van a földön az átmeneti életben a jó a rosszal összekeverve, hogy mindegyiknél bomlás álljon be. Így keverednek, tapadnak a fluidok és erők az ütközések által. Így tesznek szert a jóban előrehaladottabbak az erőkre és eredményekre, míg a rosszba süllyedtek pedig szenvedésekre. - Elég lesz nekik nemsokára. Azért érdemes az igazságért szenvedni, mert a folytatása az lesz, hogy aki ma szenvedtet, holnap már hasonló szenvedést vonz magához és ő szenved attól, mert az igazság ereje abban szaporodik, hogy az ellentétes erőket vonzza, és az is kénytelen szolgálni az igazságot, mert bomlik, és nem tud ellene állni a vonzásnak.

A NAGY ÉRTÉKŰ FÖLDI ÉLETRŐL(*)

Már várlak régóta az Úr Jézus nevében, gyermekem, de mégsem hiábavaló az én várákozásom és azért megdicsérlek, hogy Mártát elküldted a lelked ösztönzéséből, és megmaradtál Máriával együtt az Úr szolgálatára.

Eszter: Ha nem volnék ilyen beteges, és gyenge állapotban, hogy olyan nehezen tudom elvégezni földi kötelességeimet, munkáimat, akkor bizonyosan többet és jobbat tudnék végezni az Úr szolgálatában.

Névtelen Szellem: Lehet, hogy másképpen volna, de nemcsak jobbra, hanem bal felé is megvan a lélek szabadsága. Nemcsak az egyenes rosszság az, ami az emberi lelket letéríti az Isten útjáról. Sokszor a kifogástalannak látszó jó is hatalmas ellenfelévé válik a magasabbrendű jónak, amelyet a lélek még nem tudott megközelíteni, hogy abban értelmileg és érzelmileg kiismerhesse magát, és így abban bármiféle munkát vállalhasson. Így ellene van a magasabbrendű jónak és minden cselekedete, akár tudva, akár tudatlanul ellene irányul. Nem lehet azt még tudatos bűnéül sem felróni, mert nem tudja, hogy mit cselekszik. Azonban minden lélekre eljön az az idő, amikor ugyancsak tudatlanul belesodródik

a fejlődés azon vonalába, amely az ő lelki természetének beállítottóságát és a hasonló lelkekét van hivatva feldolgozni. Akkor hiába nem akar, hiába tiltakozik sorsa ellen, nem kerülheti ki a magasabb rendű igazsággal való találkozást, amelyet ha megért, akkor munkát vállal benne. Ha nem ért meg és ellene dolgozik, akkor is felsodorja a fejlődés láthatatlan törvénye, de az igazság ellenségei közé számítja és hiába minden tiltakozás: vagy vele, vagy ellene, de részt kell vennie a munkában mindenkinek, akit az élet munkába szólított. Boldog az, akit az élet nagy törvénye a maga idejében munkásává fogadott, és életének minden napjait becsületes munkával töltötte be, mert a törvény Ura megfizet minden munkát, érdeme szerint. Ha jól végezte el a reá bízottakat, nem küldi vissza, hogy igazítsa el azokat a hibás és meggondolatlan cselekedeteket, amelyekkel az élet törvényes rendjét megrontotta. Ezzel káoszt, rendetlenséget, fájdalmat és szenvedést okozott másoknak, megbontotta az önmaga fejlődésének és mások előrehaladásának lehetőségeit, és ezzel az igazsággal, az isteni törvénnyel került szembe. Az ember éppen ennek az ellentétes irányú szellemtömegnek egy típusa, akit a fejlődés nagy törvénye olyan időleges kezelésbe vett, hogy az időtlen örökkévalóságban elhelyezhesse, és hasznos munkára oktassa, amellyel mind az önmaga életét, mind minden vele egybekapcsoltak életét boldoggá és megelégedetté tehesse. Felmentse az oktalan és céltalan szenvedések alól, és bekapcsolja az igazi élet nagy együvé tartozásába. Ez a földi élet célja, és ez minden földön megjelenő élőnek a feladata, hogy megtanuljon „élni”. Megtanuljon a jó és igaz törvénye és a gonosz és álnok hazugság szenvedtető következménye között különbséget tenni. Az embernek meg kell tanulnia, hogy semmi sem érték a jó és igazon kívül, mert minden elmúlik, mind a csillogó élet, mind a koldus nyomor. Véget ér, és mit használ az örök jelenben élő, múlttá vált emlékezés legragyogóbb képe is, ha azt egyetlen pillanatra sem varázsolhatja elő a

lélek vágya és akarata? Mit használ a tudomány, ha azt nem használhatja fel valaki, mert látnia kell, hogy a zsombékon nyüzsgő hangyaboly a maga együvé tartó törvényével nagyobb eredményt ér el a tulajdon világában, mint az emberi lélek minden tudományával, ha azt nem használja fel senki és nem érdeklődik utána senki. Minden földi tudomány elveszíti értékét, ha azzal nem tud bekapcsolódni a mindenség életébe, ha nem tud használni senkinek és semminek. Elfakul a legnagyobb dicsőség a valóság világában, mert sokszor maga a lélek szeretné megtagadni ezzel a dicsőséggel az összetartozását, mert az igazság törvényében sok dicsőség gyalázzattá válik. Minden elavul az idő múlásával, amit nem szív fel és nem tesz magáévá az örökkévalóság törvénye. Az örökkévalóság pedig nem vesz be semmit sem, amit nem ő adott. Amit a földi világ igaznak, jónak ismert fel, azt nem a föld embere adta a maga tudatlanságával, hanem az örökkévalóság Ura, az isteni kegyelem lesugárzó áldásával. Ezért a kegyelemért ezért az áldásért dicséret, dicsőség és magasztalás legyen az embernek minden szava, minden hálaadása, amikor az örökkévalóság Urához emelkedik gondolataiban, érzéseiben. Az ember keresi a rejtett dolgok mibenlétét és eredetét: honnan, hová, merre tájékozódjék az élet kicsiny pontjáról, melyet minden kicsinysége mellett sem tud megismerni, mert maga a természet is mélységes titkokat rejteget előtte. A természet, amely az embert körülveszi, amelyben benne él és az őbenne. Mégsem képes megismerni, és a tulajdon javára felhasználni a természetben felhalmozott áldásokat, melyek csak arra várnak, hogy felfedezze őket az „ember”, az igazi ember, az Atyához visszatért gyermek, a tulajdon méltóságába visszafogadott, hatalmas szellem. Emberré lenni nagy, felmérhetetlen kegyelem, melyet a földön élő állapotában fel sem tud fogni, el sem tud képzelni senki. Mert csak egy rövid vándorút a földi élet, melyen vagy az örökkévalóság boldog első állomáshoz jut el a lélek, vagy a csalódások és szenvedések útvesztőiben támolyogva keresi a rejtély megoldását. Minél messzebb jutott a

földi élet utolsó órájától, annál jobban távolodik előle a megoldás. Mert ha ködbevesző emlékei között nem találja meg a jó és igaz felé vezető utat, akkor a tévelygés reménytelen állapotába bele-süppedve hiába várja sorsa megváltozását. Az emberi élet nagy titok és nagy kegyelem, mert az isteni igaz és jó annyira lehajolt a föld emberéhez, hogy testet öltött, emberré lett, hogy emberi nyelven magyarázza meg a jótól és igaztól annyira eltávolodott szellemtömegeknek azt, hogy minden titkok birtokába jutnak, ha megismerik az igazságot: a szeretet igazságát. Az engedelmesség, az alázatosság igazságát, a tiszta és igaz életet, az őszinteség, az egyszerűség igazságát, megismertette a törvények törvényét, az isteni kijelentések igazi, bensőséges értelmét, a lélek egyenes útját, a boldogság világai felé. Leszállt az ellentétes irányú lelkek tömegei közé és hívta őket a megtérésre. Nem volt előtte szegény, vagy gazdag, nem volt hatalmas, vagy elnyomott, egyformán magához hívta azokat, akik meghallgatták az ő kijelentéseit, végig-szenvedte a nagyon mélyre esett bűnösök bűnhődését, hogy ott a melyen gyötrődő lelkeket is - akiket az igazság törvénye már a földön számadásra szólított - az Isten útjára hívja, és aki erre rálépett, annak a részére kegyelmet nyújtson. - Mert mindenkit, aki a földön él, a kegyelem áldásainak elfogadására hív fel, szeretetének teljességével es segítő akaratával. A Megváltó földre születése, a mennyek kapuinak kitárulását jelenti a földön testet öltött lelkeknek. **Azért, aki nem tekint fel a kitárt kapukra, és nem képes megérezni az isteni irgalom újjáteremtő, világot megmentő szeretet megnyilvánulását, az máris elveszett a tévelygések és bűnök halált okozó posványában.** Azonban aki feltekint az égi seregek fényben megjelenő csoportjára, és meglátja a mennyei igazságot hirdető egyszerűségébe is hatalmas Isten Fiát, az a gondolkodó benső énjében - ha nem is a teljes igazságot -, de megtalálja az odavezető utat, mely lépésről lépesre közelebb segíti a földi életben az isteni igazsághoz. Ez az igazság nem egy emberé, hanem az egész emberiségé, aki megérti, és meghajol

előtte, legyen bármilyen nemzetséghez, bármilyen fajhoz, vagy csoporthoz tartozó, test szerint, azt a testté lett isteni Ige magához vonzza, és áldásaival árasztja el. Az Ő nevében világtestvériséget, mennyei istenfiúságot ajándékoz neki, de munkát bíz reá: az Ő igazságában való élet folytatását, hogy nem szavakkal, hanem az Ő szavainak az életben való megvalósításával, megpecsételt életet kell felmutatnia, hogy a világosság kiáradjon a tévelygők világába, és ezek is megtalálhassák a hazavezető utat. Nagy értékű a földi élet, különösen amikor már esteledik, és az árnyak megjelennek. **Az emberi bűnök és tévelygések árnyai reá vetítődnek a világra, és mindig nehezebb lesz megtalálni a hazavezető utat.** Azért, amíg még egészen be nem sötétedik, mindenki, aki feltekintett a mennyei seregek fényben megjelenő alakjaira, és lélekben megtalálta a testben megjelenő isteni ígét, a fényforrást, az igyekezzék lámpáját idejében megtölteni az isteni igazságnak ezzel az olajával. Hogy az árnyak meg ne tévesszék, és az úton, az élet fejlődéstörvényének útján ne a széles úton járókhoz csatlakozzék, mert az a „veszedelem”-re viszi a lelket. *A testöltések számaira, a lassú forgású, az úgynevezett vezeklési életekre ne számítsen senki, mert a kegyelem, az Ige testté válásától számított és számítódik.* **Krisztus születésétől a megnyitott mennyek kapuinak bezárulásáig tart a kegyelem ideje: az pedig már közel van.** Aki készen várja ezt az időt, az bemegegy az Úr megváltottaival. Aki még a világ okoskodásaiban és bűneiben tévelyeg, az pedig kívül marad, de nem a felfejlődött föld légköreibe, hanem egy idegen világban, nem a kegyelem enyhe világában, hanem a bűnök zord következményeit feldolgozó, gyötrődő lelkek világában. De amíg a kegyelem megtérésre hívja az embert, addig mindent hagyjon el, és siessen, hogy el ne késsen!... Most már én is elhagylak, hogy pihenjél. Nem úgy egészen, csak szóban. A mi Urunk adjon a te lelkednek, testednek az ő nagy és gazdag kegyelméből ajándékot az Ő születésének nagy ünnepén.

AZ IGAZI NYERESÉG(*)

Az a szándékom nekem is, hogy a te lelki kedélyed megcsillapodjék, és azokból a bizonytalanságokból meggyógyuljon. Nem szükséges, hogy magyarázkodjál gyermekem, én akkor is láttam és most is látom a te lelkedet, és látom az elkövetkezendő életed minden érzését és gondolatát, melynek gyökerei mind a régmúltból, mind a jelenből hajtanak ki. Ezekből a gyökérezetekből születik meg az új én, aki csodálkozva tekint szét az ő tulajdon világában, amit az akkori jelenben majd annyira természetesnek fog találni, hogy eszébe sem jut azon gondolkodni: hogyan jöhetett mindez létre. Azért nagyon fontos - mindennél fontosabb - a jelen körülményeinek kihasználása az „ember” részére, hogy ez a jelen - amely mindig az örökkévalóság méretei szerint képződik ki minden lélek részére -, úgy legyen feldolgozva, hogy az egyéni lélek - vagy mondjuk szellemi én - részére nyereséggel végződjék. Mi az a nyereség? Hiszen minden jelen múlttá lesz a folyton múló időben, a történések leforgásában. Igen, a történések természetesen folyton alakulnak, formálódnak, de azok a nyomok, amelyeket a lélekben visszahagynak, új érzéseket, vágyakat, elhatározásokat hoznak létre, amelyek új történéseknek az elindítói. Az új történésekben új cselekvési lehetőségek nyílnak meg, és ezekben van a jövő magva elvetve; nemcsak a cselekvő részére, hanem a környezete részére is. Amíg a cselekedetek a környezet részére jók, békességesekek, az igazság törvénye szerint valót eredményeznek, addig ugyanaz a jó, békességesek, igazságos irány új, hasonlókkal való találkozást és együtt haladást vonz a cselekvők körébe. Amely magában hordozza a nagyobb vagy kisebb boldog megelégedést, bárhol és bármikor történik is meg ez a jóval és igazzal való kapcsolódás. Így a lelkek fejlettebb vagy kevésbé fejlett állapotában, már a földön is bizonyos előzetes ajándékát érezheti a földi ember is ennek az örökértékű nagy lelki kincsnek. De sajnos nagyon ritkán ismeri fel az ember, hogy mi válik javára és

mi viszi a veszedelembe. A földi ember ritkán keresi az alkalmat és lehetőséget, hogy ezekkel a maradandó javakkal találkozhasson. Ha azonban mégis találkozik, elmegy mellette, nem hajol le értük, mert ez nem csillog, mint a sokat ígérő hazugság. Nem kiáltja világgá nagy értékeit, mert ez a földi életben sokszor áldozatot követelő, és szenvedést, küzdelmet rejtő csomagolásban van elrejtve. Hogy a sátáni csillogó káprázatokba burkolt kínos csalódások után kapkodó éretlen lelkek be ne tolakodhassanak, és meg ne ronghassák az igaz eszméket, amelyeket csak bizonyos lelki érettség után tud az emberi állapotban élő lélek megérteni és megbecsülni. Amikor megértette és a teljes értéke szerint a maga lelkében elhelyezte oda, ahová a legdrágábbat, a legszentebbet tudja és akarja elhelyezni, akkor már áldozatot is tud érte hozni, hogy azt megtarthassa. Ez mindennél drágább vagyónrésze a földi életnek, melyet az örökkévalóság törvénye bevált a szerint az érték szerint, amely annak a világnak a fokozatával egyenlő, amelyhez tartozik. Ebből a világból nyer támogatást, segítséget, világosságot, erőt. Ez a világ nyújt hazát a lelkének, ez tárja ki kapuit azok részére, akik megharcolták a maguk harcát, és legyőzték a tévedések és bűnök csábításait önmagukban, és lehullott szemeikről az áligazságot csillogó színben mutató hályog. Ez az újjászületés, új teremtménynek az önmagára eszmélését jelenti. *Boldog az az ember, aki földi életében felébred Isten gyermekének öntudatára, és az isteni törvények önmagában való érvényesítését célul tűzi maga elé. És az Úrban bízva vállalja a harcot, mely mindig fájdalmakkal szenvedésekkel, önmegtágadásokkal jár a földi életben.* De aki az előtte járó Tűzoszlopra tekint a szenvedések és bizonytalanságok idején, az nem téved el a sötétségbe burkolt éjszakában sem, mert feltekint az előtte járó Világosságra, és az meglátja az Élet nagy titkának megnyilatkozását és visszatérését a halálból is. Meglátja az egyenes utat, az Istentől megnyitott Igazság útját, és nem téved el, mert ez az Út hazavezeti őt. Mindenkinek meg kell harcolnia a maga harcát, hogy bizonyos legyen

az igazság felől, amelyet követ, és amelynek szolgálatába szegődött. Az örökélet boldog világi hívogatják a szenvedő emberi testben élőket, de meg kell hallaniuk és meg kell érteniük a földi élet zajló hullámszáma között is a csendes mennyei hívó hangot. Aki minden sóhajtást, minden könnyörgést meghallgat, és mindent számon tart, hogy mindent megjutalmazzon, és bizonyosságot adjon Önmagáról: Ő van, él és gondot visel azokra, akik segítségét kérik. Téged is számon tart, és meghallgatta a te imádságodat és az enyémet is, érted. Bízzál gyermekem, az Úr nagyon is számon tartja azokat, akik hittel és bizalommal fordulnak Hozzá, és a te célod az én célom is. Így nem csak te, hanem én is könnyörgök érted. Nem a földi életért, amely magában már régen lejárt, hanem ezért az elhívásnak a meghosszabbításáért, melynek egyik része az én részem is a földdel és azokkal szemben, akiket még kiemelni és biztonságba helyezni szeretnék... Az Úr könnyörülő kegyelmébe ajánlak téged, és azt mondom, nem kell hogy féljél, mert itt van az Úr segítsége, megerősít, megóv és megvéd minden bajtól.

A KÖVETKEZMÉNYEK CSOPORTOSÍTÓ HATÁSA, ÉS AZ AKARAT (*)

Nem akarlak magadra hagyni ezekben az időkben, amikor úgysem igen tudsz valóságos és biztos talajra találni ebben a mostani - részedről bizonytalannak tetsző - bizonyosságban, Elég bőven méri az élet a nehezen elhordozható terheket mindazok részére, akik már tisztábban látnak azon a szemüvegen, amelyet a földi élet sok szenvedéssel, csalódással megtisztított. Nem könnyű ezektől az érzésektől megszabadulni, mert amikor a teher már valóban fogyóban van, az emberi lélek elhordozó képessége is annyira megapad, hogy a végén a kevesebb is többnek számít, mint a kezdeten, amikor meg az ember erejének teljében volt. Akkor még nagy lelkesedő reménységgel kezdi el az utat, de a végén már azt hiszi, hogy nem lesz képes az út végéig kitartani. Az ember

nem tudja, mert nem is tudhatja a maga életét úgy alakítani, ahogyan akarja, mert nem ismeri azokat az akadályokat, amelyeket el kell hordoznia, amelyeken át kell gázolnia, ha a célhoz el akar jutni. Nem az a cél, hogy az ember csak szenvedjen a maga igazán jelentéktelen kis életéért, hanem az, hogy a legjelentéktelenebb kis életet is értékessé tegye azzal a jóval, ami nem csak a maga önös célját szolgálja, hanem amivel egyben mások javát is előmozdítja. Ez az anyagi életben rászoktatja az embert a jónak keresésére, és ezt minden tudományos eredményével meg is cselekszi. Természetesen nem önzetlenül, hanem elsősorban saját anyagi életének jobbra és könnyebbé tételéért, szabadabb életlehetőség megteremtéséért, egyben a hírnév és dicsőség eléréseért. Sőt a hiúságtól fűtött lélek sokszor megelégszik csak a dicsőséggel és a hírnév elérésével is. Sok és fárasztó lépcsője van az ilyen dicsőséghez vezető útnak, mert amikor már az első és második lépcsőfokot elhagyja, és kiemelkedik a tömegeből, a nagy átlagból, az irigyek, a törtető, a képzelgők már igyekeznek visszarángatni, sőt eltiporni amiért megelőzte őket. A tudomány igazi harcosai szent lelkesedéssel a tömegtől elvonulva dolgoznak, kutatnak tovább a még ismeretlen lehetőségek világában. Nem törődnek semmivel, ami a külső világban történik, csak a cél elérése érdekében idejüket, lelki és testi adottságaikat. Mert küldetést töltenek be, annak az akaratnak a kiteljesedéséért, amely akarat egy még hatalmasabb Akaratnak a szolgálatában áll. A fejlődésnek minden állomásán el vannak helyezve az akaratnak kisebb nagyobb megismerésítői, akik úgy a nagy végtelenségben, mint egy kicsiny pontján a világnak öntudatlanul szolgálnak ennek a nagy ismeretlen Hatalomnak, még akkor is, ha nem akarnak neki szolgálni, hanem a saját elgondolásuk szerint, a saját előnyeiket, saját önzésüket akarják kielégíteni. Ha csupán az önfényüket, dicsőségüket akarják is növelni, amikor a világot el akarják kápráztatni, a világ egyszerű, természetes látása tisztábban visszaadja a történések mögött látható indítórugók működésének képét, mint

az a színes üvegen nézők előtt megjelenő káprázat csillogásában láthatóvá válik. A nagy Valóság mindent munkába állít a maga sajtáságos módszerével, azzal a törvénnyel, amelynek kötelessége mindent és mindenkit munkája szerint a maga értékével és mértékével elhelyezni abban az időben, amelybe beleilleszthető, hogy cselekedjék a tulajdon természete szerint, és ez a cselekvés legyen az ő értékmérője a Nagy Valóság mérlegén. Bárhol és bármikor következik is el a nagy minősítés, de értéke legyen, amely szerint a Legnagyobb Akarat a maga kiteljesítéséhez beosztja. - Ilyen körülírással szeretném megmagyarázni a kicsiny porban mászó féreg és az ember sorsát. A hatalmasnak és nagynak látszó ember sorsát a földön és a végtelenségben. A szellemnek az örök Törvényekbe való beleiktatását, és benne való elhelyezkedését, a sors kerekében való mozgását, és ezáltal a reá bízott munkában való ténykedését. Nem kicsiny dolog a földi élet ebből a szemzőből tekintve, mert a fejlődés törvényében a léleknek minden aktív megmozdulása következményeket eredményez. Ezek a következmények új eddig nem ismert körülményeket teremtenek, azaz előhoznak, csoportosítanak a hasonlók és az ellentétesek világából. Mert minden, amit az ember elgondol, amire vágyakozik bizonyos akarást hoz létre, az akarás pedig cselekedetet, az pedig már megvalósítása, megrögzítése a gondolatnak, az elképzelésnek. Ha a megvalósítás nem egyezik meg a Legmagasabb Akarat törvényével, akkor az Örök Törvény kereke addig forgatja a különböző akaratok megvalósításai szerint, amíg az Élet Urának kegyelmi törvényéhez nem tapad, és minden téves elgondolását, hibáit, bűneit fel nem ismeri, be nem látja és elhagyni nem akarja. Hogy ezzel az elhagyni akarással, mint új irányba felduzzasztott vitorlákkal induljon útnak a történések zajló tengerén. Ezek az ilyen akarások már nagyobb értékű életeket jelentenek, mert ezeknek az életeknek már olyan céljaik, olyan akaratmegfeszítéseitek vannak, amelyek harcokat hoznak létre a földi életben, hogy megvédhessék a nagyobb, az igazabb, a szentebb akarat által az

ember elé tűzött célt: a boldogság és békesség elérését. A cselekedeteknek már ebben az irányban kell megnyilvánulniuk, azt kell valósággá tenniük, és ezzel a Nagy Akarat törvényébe már bele tudnak illeszkedni. Ez védelmet nyújt nekik, segítséget, megerősödést abban az igaz jóban, amelyben munkálkodni vannak hivatva. Mert munkálkodni kell az alsóbbrendű akarat ellen, ha másképpen nem lehet, a passzív ellenállással, az alsóbbrendű vágyak és elgondolások megtagadásával. A csábítás, a hízélgés, az élet javainak kínálgatása: minden káprázat csak, ami a hamis valóság színes üvegén, a testen keresztül kívánatos, de a test rövid tavasza és nyara után dér csípte reggelek, zord viharos éjszakák következnek. Az elmúlándó rövid élet hazug káprázatát a valóságra ébredés reggele váltja fel, és borzongva keresi a föld ura: az emberi lélek azt a helyet, ahol felmelegedhetne, de nem találhatja meg, mert az Örök Törvények boldog világaiba van ugyan egyszer-másszor betekintése, ámde bejárata nincs. Boldog az az ember, aki idejében meg tudja építeni a maga kis hajlékát az Isten által ajándékul adott kegyelmi országban. Mert jöhet a vihar, jöhet az ítélet a világra, ami megrázza a földet, és kimozdítja sarkaiból, és mindazok, akik földi jólétért, dicsőségért az ellentét akaratának behódoltak, kénytelenek lesznek az utolsó órában beismereni, hogy szörnyűséges tévedésükkel az ítéletet sürgették meg a maguk részére: „*Nem tudják, hogy mit cselekesznek*”. A jelenkor vásárán adják, veszik az emberek lelkeit, de hiába duzzasztja fel hatalmát a sátán, nem soká uralkodik. Az Úr megítéli a világot, és elválasztódik az arany a salaktól. A földön mindenki kiveszi részét a szenvedésből, és fontos az, hogy a mi Urunk kinyitotta a mennyek ajtaját azoknak, akik az Ő parancsolatát megtartják. A szeretet legfőbb törvénye az Ő országából való. Oda vezet mindazokat, akik Hozzá fordulnak és az Ő nagy törvényében élnek.

HARC AZ ELLENTÉTTTEL(*)

Az Isten nem kíván többet senkitől, mint amennyire a képessége megvan. De az ember nem tudja soha azt, hogy mennyire van képessége, és sokan önmagukat túlbecsülve, erejüket meghaladó munkát kívánnak és akarnak létrehozni. Természetesen csak fél-munkát végeznek, és azt is tökéletlenül hajtják végre. Amikor elérkeznek az élet befejezéséhez, akkor látják, hogy jobb lett volna várni a komoly áldozatot kívánó munkával, mert sem ő, sem más, sem a világ nem lett vele gazdagabb, csak a zavart és az összehangtalanságot nagyobbította vele. Minden kicsiny lépésnél szükség van az egész ember erejére, az egész ember gondolatára, az érzésvilágára, hogy mind kívül, mint belül teljes öntudattal végezhesse el azokat a feladatokat, amelyeket csak akkor lát meg a maguk valójában, amikor már lépéseket tett előre a komoly munka érdekében. Csak akkor bontakozik ki előtte az ellenállásnak minden árnyalati lehetősége, amikor már elindult egy bizonyos irányban. Ezekkel az ellenálló erőkkkel és lehetőségekkel előre nem számolhat senki, mert azok minden lépésnél önmaguktól képződnek ki. Nem minden léleknek ennyire nehéz az életútja, mert nem minden léleknek azonos a célja. Az anyagban és az anyagiakért való harc egyszerű és természetes, de az anyagtól való megszabadulásért való harc már kiszámíthatatlanul sokrétű eshetőségeket produkál, ami a lelki és szellemi életbe visszaveti sötét sugárzását, és az élő emberek lelkében olyan ellenálló erőket indít harcba, ami ellen alig lehet védekezni. Végeredményben azonban mégis megtörik az ellenállás, mert az isteni kegyelem segítségével a szenvedő emberlelkek szintén belátják okatlan és céltalan küzdelmeik hiábavalóságát, és elfáradnak a gonoszban. Talán egy-egy érzés, vagy gondolat megvilágosodik lelkükben, és később be is látják gonosz cselekedeteik céltalanságát. De a bűnök fő tényésztelepe a gőg ezt nem engedi nekik a földi életben belátni és jóvátenni, azaz az engesztelődésig nem tudnak eljutni, vagy csak egészen ritka esetekben történik ez meg. A földi élet

után a tiszta világosságban, ha előbb nem, utóbb mégis szembe kell nézni mindenkinek eltöltött földi életének cselekedeteivel és annak következményeivel. Az élet mostohaságai, szenvedései arra kényszerítik, hogy megkeresse az okát azoknak, mert az igazság ereje nem enged békességet olyanoknak, akik a mások békességét és egyenes fejlődési lehetőségei zavarták. Aki az igazságért szenvedett, az békességet talál a szellemi életben, de aki az igazságot szenvedtette, aki a szeretet ellen vétkezett, az az igazság világában kimondhatatlan gyötrelmeket szenved, mert a reménytelenség, a vissza nem hozható alkalmak felett való bánat, a léleknek minden erejét felőrli. Nem olyan könnyen térhet napirendre még az sem ezek felett, aki tudja, hogy van újratestöltés, mert azt nagyon sok kétségességek és nagyon sok megpróbáltatás előzi meg, amíg felette a szabadulást hirdető harangszó elhangzik. A földi élet nagyon komoly dolog, és méltó, hogy az ember ezzel idejében foglalkozzék. Aki a szabadjára engedett akarat világában - a földön - testet ölt, szerencsejáték tétjét adja bele a játékba. Sokat, mindent megnyerhet ezzel, de mindent el is veszíthet, ha könnyelműen elszórja a lelki értékeit. Világokat építhet és világokat rombolhat le azokkal a viharokkal, amelyeket a világ atmoszférájában előidéz, de fel is építhet, ha az isteni Ige lágy, finom fuvallatával új életre ébreszti az elfáradt, csalódott, szenvedő emberlelkeket. Ezt a nagy feladatot kaptad te gyermekem az Úrtól, de az ellentéttel való harcban úgy érzed: kifáradtál. Azonban ez a harc már a végéhez ért, és nem messze van a pillanat, hogy a fegyvereket lerakhatod, és azt az építkezést ismét elkezdheted. Aprólékos gondoskodással kiegészítve, átadhatod azoknak, akik veled együtt örködtek a kincsek felett, hogy az ellentét meg ne lopja és meg ne hamisítsa azokat az igazságokat, amelyek tiszták és ragyogóak. Azután, mint aki híven elvégezte a reábizottakat, átadod a felelősséget, a munkát azoknak, akik átérték és átszenvedték a harcot, és azok után pedig jönnek mások, hogy épüljön az Úrnak temploma tovább, és tisztább csengésű énekkel dicsérhessék az

Urat, mint azok, akik a maguk hiúságától fogva tartva, földi dicsőségre vágyódva, háborgatták az igazságra törekvő lelkeket. Az Úr kegyelme legyen veled és veletek, mindnyájotokkal.

ESZTER NYOLCVANHARMADIK SZÜLETÉSNA- JÁRA(*)

Drága gyermeke az én lelkemnek, az én Megváltómhoz az örök-életre összefűző nagy szeretetemnek eredménye, mintegy újonnan megjelenő bimbócska, úgy jelentél meg akkor előttem, amikor megpillantottalak téged imádkozva az Úrhoz könyörögve védelemért és vezetésért a szellemvilág ezer veszedelmeitől rettegve. Azonnal megfogtam a kezedet, védelmembe vettelek, és szétekintve a téged körülvevő szellemek sorain, rögtön intézkedtem, hogy ne legyél kitéve azok zaklatásainak, mert láttam, hogy elfáradtál az életed útján kiállott küzdelemben, és vártad a megszabadító halált. - Ez a látvány és együttérzés megalapozta az én lelkemben is azt az elhatározást, hogy nem hagyhatlak magadra, mert akiben annyi bizalmat ébresztett fel az én keménynek minősített beszédem, az nagyon tudja a lélek húrjainak hangját rezgésbe hozni. És - visszhangra talált a lelked érzése... Melléd álltam, és ma melegebb érzésekkel állok melletted, mint bármikor, amikor, mint a kicsi gyermek az én kezemet kereste a kezed, hogy el ne veszítsed az én támogató vezetői kezemet. Gyermeke, ne féljél, mert az út már nem messze vezet, hogy a célt elérjed, ahol biztonságban és meleg szeretetben fogod kipihenni az út fáradalmait, és lelked sebeinek begyógyulását. Mert az én lelkem szeretete puha meleg otthonról gondoskodott részedre. Nem most, hanem már régen, amikor megmutattam az én lelkem otthonát. Nem tudod te azt, hogy a lélek világa tele van azzal, akit és amit szeretett. Semmi sem idegen, semmi sem bizonytalan, semmi nem féltelmetes, hiszen csak a legtisztább, a legodaadóbb szeretet nyújtotta örömök juthatnak el oda, ahol az Úr megszentelt lábnyomait

őrzi minden fűszál, és minden csillogó porszem, mert az Úr kegyelme és szeretete velünk van. Ott jár közöttünk, ha nem is mindig látjuk. Az Úr megszentelt lábnyomain indulunk el minden utunkra, amelyet Ő mutat meg nekünk, és mindazoknak, akik Őt követni akarják. Igaz, az út sokszor nehéz, mert a lélek világa rejtett és bonyolult szerkezetében nem olyan könnyű egyenesen előre haladni, mert sok a forradás. A fájdalmas sebek helyén még kibuggyan a vér, és összehúzódva kell várnunk, míg újra beheged a seb. De az Úr hatalmas ereje és gyógyító szeretete boldogságflastromot rak rá, és újra örül a lelkünk, mert a szépség világa új tükörképét mutatja a lelküknek. Mert a jó, az igaz új alkotásaival gazdagítja a lét gyönyörűségét folytatását bennük és általuk. Az élet szépsége elfeledteti velünk a bűn okozta szenvedések emlékeit, és mi boldogan tekintünk vissza az elhagyott, gyötrelmes életutunkra, és szívesen segítünk azoknak, akiket az Úr kegyelme ránk bíz. Nemsokára te is velünk együtt örülsz azoknak az itt maradt - ma még tévelygéseikben akadozó - lelki gyermekeidnek az előhaladásában, előre tett minden kis lépésének, akik bizalommal keresik a te kezedet, hogy vezessed őket azokon a keserű fájdalmakon, csalódásokon, könnyektől áztatott úton, amelyekre most még a te lelked fájdalmainak cseppjei hullanak. Sokan félnek azoktól a nehéznek tetsző akadályoktól, de hiába minden félelem, azt senki el nem kerülheti, mert a bűnök és tévedések útja ilyen. Hiába akarja valaki elkerülni ezeket, mert az olyan megmarad egy helyben, sírva, jajgatva, de segítség nélkül. - Csak aki rá lép az Úr útjára, az vezeti át lélekben sértetlenül, de hinni, bízni és várni kell, amíg a segítség megérkezik. Minden megújul nemsokára, és te örömmel fejezed be. Igen, ez így lesz. Az Úr vezessen minden időben és az örökkévalóságban velünk együtt abban a szeretetben, amelyet reánk sugárzott az Ő Szentlelkéből. Most Isten áldását kérve reád, elmegyek, de a szeretetem itt marad veled, hogy erősítsen, bátorítson és bizakodásra indítson, mert az Úr földre jövele a Mennyek Országának lenyújtott, felemelő keze

hozzátok. Fogózzatok bele, és tegyétek szívetek élő eleven érzéseit az Ő kezébe, hogy megerősítse a hitben, a reménységben és abban a szeretetben, ami csodákat tesz a meghalt szíveket meg-eleveníti, és a gyűlöletet szeretetté teremti át... Most búcsúzó, az Úr oltalmába és szeretetébe ajánlva.

A LEGSZOROSABBAN HOZZÁ TARTOZÓK KÖSZÖN- TÉSE ESZTER MÉDIUM MŰKÖDÉSÉNEK 50 ÉVES FORDULÓJÁN(*)

Hálát adni jöttünk azért a titokzatos kegyelemért, mellyel az Úr lenyúlt értünk bűnös és tévelygő; keménynyakú és rövidlátó emberekért, mert szeretett. - Elküldte a mi Urunkat, a Jézus Krisztust hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örökéletet nyerjen, s az Úr az Ő keresztyével fénylő utat vágott a bűn éjszakájának sötét egén fel a Mennybe. Tudta azonban, hogy Pásztor nélkül nem marad meg nyáj, ezért azt ígérte: velünk marad az idők végezetéig. - Hogy pedig az Istentől adott Ige el ne homályosuljon a megke-ményedett szívek között, elküldte a Szentlelket az örök Reformá-tort. Ő pedig a forma nélküli Lényeg, a Szellem ellenállhatatlan vonzásával minden időben megkereste, és megtalálta azokat az igaz szolgálatra szeretetből kívánczó lelkeket, akik alkalmasak voltak az égi Fény befogadására. - Alkalmasak: mert engedelme-sek, lelkük mécstartója nem vet homályt a Világosság útja elé. Nem ők akarnak hatni, de alázatosságuk és minden pillanatban egyformán odaadó szolgálatkészségük művészi foglalata és példája az istengyermekségnek. A Szentlélek egy ilyen követét vesz-zük ma mi is körül felizzó szeretettel. - Hiszen a tarló üres lett a nagy Aratás után, - s az eget-földet pusztító szörnyű ítéletidő fel-hői már-már fölötté örvénylenek a terméketlenné vált mező értel-metlen életének, s az elhullott kalászkok - ha érzik is a véget, és szeretnének is menekülni: ez önerejükből lehetetlen... De íme: időben és térben távol - ima hangzik: „Uram, mit adjak, mit ad-hatok Neked, ami az enyém? - Bármennyi jót teszek is, mindent

Te adtál nekem, semmi sem az enyém! Az enyémből szeretnék adni, hogy megmutathassam az én nagy szeretetemet és hálámat Tehozzád! Oh, adj nekem módot és alkalmat, hogy az enyémből adhassak Neked Úram, hogy méltó lehessen arra a nagy kegyelemre és szeretetre, amellyel Te engem szerettél mielőtt én tudtam volna róla!” S ami a dimenziókban távol volt, azt az Isten a lehetőségekben közel hozta az Ő elrendelése szerint, mert íme nyolc évtizede példázza életének művészi mércstartója az engedelmességet, a szeretetet, bizalmat, a megpróbáltatások és szenvedések között is töretlen hűséget Krisztushoz. Az Úrhoz való törhetetlen ragaszkodás pedig csodás és titokzatos módon az Ige fényének közvetítőjéül emelte. - Hálát adni jöttünk tehát a minket vezető drága Eszterünkért és leborulni az Úr zsámolya előtt a nagy kegyelemért - amit emberi énünk fel nem fog, csak titkon érző lelkünk óhajtva sejt... Megköszönni az elmúlt ötven évet, a tanítást, kedves Vezetőnkét, Aki a bűn mámorában tántorgó léleknek megfellebbezhetetlen határozottsággal hirdeti a Törvényt. Ilyenkor lehetetlen meg nem borzadni a vészterhes felhők halált árasztó leheletétől... - De édes jó Vezetőnk az, Akin keresztül Isten atyai arcának szívbemarkoló szépségeit megsejthetjük. Hiszen, ha Vezetőnk ilyen elragadóan figyelmes, megértő és kimondhatatlanul gyöngéd, - milyen lehet maga az Úr? A Lélek az, Aki megelevenít. Ennek a megelevenítő Léleknek köszönjük Lajos Testvérünket, Aki annyiszor és oly ékesen példázza előttünk: - „hogy a szeretet soha meg nem hal, el nem fogy” - Semmi ármány, sok szenvedés, tévedés, tompa bánat, idő és testek múlása erőt nem vehetnek a Szereteten, amit Isten megszentelt az Ő rendelésében. Lajos Testvérünknek köszönjük, hogy tulajdon személyén demonstrálja az Isten törvényét, igazságát és szeretetét - reményt és segítséget adva ezzel a küzdéshez... Jövünk most megköszönni Isten szent színe elé azokat, akik megérették lelkükben a Fényhaza hívogatását, és földi életükben igyekeztek és igyekeznek azt szolgálni. Soha el nem felejtett, mindig közöttünk érzett,

édes jó Pali bátyánkat, aki e világ fáradt vándorai részére igyekezett hozzáférhetővé tenni az Igét, a Szentlélek Kijelentését. Köszönjük az elsők lelkesedését, életen keresztül való kitartását, példaadását. Hisszük, hogy ember-ruhájuk elmúltával Isten kegyelméből megerősödtek, és levetvén lélekben is azt, ami bennük földi volt, továbbra is például lesznek a felfelé vezető úton. A szeretet és példaadás ajándékát köszönjük meg az Úrnak mind Annánk, mind a távolban élő, de mindenben velünk együtt érző testvéreink személyében. Hazugság és gyűlölet, sötét alagútjában kígyók és pokolrémek között vezet a szörnyű út. Soha sem volt nagyobb szükség a világosságra, bátorításra, mint éppen most, az utolsó idők előestéjén. A világító fáklyát emelni segít a szeretet: véghezvive a lehetetlent, mert ez a kéz átnyúlik a kontinenseket elválasztó Világóceánon, s ami sebeket irigység, gyűlölet, hamiság és a pokol minden gonosza mélyített és mérgezett, azt ez az áldott Kéz gyógyítani, elhordozni segít. Ékesszóló bizonyágaképpen az Isten nagy hatalmának és a szeretet mindent eggyétévő, összekötő erejének. Anna és a Hozzá Közélállók személyében köszönjük Istennek a magáról elfeledkező áldozatkészséget, a szent és igaz odaadást. Mit mondjunk magunkról? - Kicsik és gyengék vagyunk, de szeretnénk, ha az Úr megáldaná a mi sokszor kínos és kevés eredményt adó, de kétségbeesetten Hozzá vágyó igyekezetünket, és egyszer majd minket is képesítene a szeretet áldozati himnuszára. Hiszen a hála illatos virágai ott nyílhatnak legszebben ahol a lélek már aláztatos és engedelmes. A szeretet jegyében emlékezünk az elmúlt ötven év rengeteg küzdelmére és eredményeire. Szívünk dédelgető fészkéből most íme drága Eszterünk kezére roppen egy kicsiny pillangó. Ruhácskájának hímporán rajta van mindnyájunk lelkéből valami: szeretet, nagy-nagy hála, lelkesedés és kérelem, hogy az Úristen, Aki nekünk ilyen példát adott, és minket ily csodás módon vett atyai kegyelmébe: adja meg a munka aratását az Ő dicsőségére, minden értünk dolgozó

Testvérünk öröme, nekünk pedig szabadulásunkra. - Mert hisz Advent van, s közel az Úr, immár az ajtó előtt... Ámen.

AKIKNEK VAN MIBŐL ADNI ÉS A KIVÉTELES MEGBÍZATÁS(*)

Eszter: Meglepett engem, kedves Vezetőnk, hogy jöttél, mert dacára annak, hogy ígérted, hogy gyakrabban fogsz jönni, nem hittem, hogy ilyen hamar és ilyen váratlanul.

Névtelen Szellem: Igen, mert ígéretemhez szeretek hűséges maradni, amennyiben az tőlem függ. Vannak ugyanis esetek, amikor nem tehetem én sem azt a magam akarata szerint, amit szeretnék és jónak látok.

Eszter: Ezek szerint jöhetnek a ti éleetekben is olyan események, amiket nem ti határoztok el, mint annak idején, amikor legelőször voltál nálunk az ülésen, elmondottad a következőket: amikor én egy alkalommal a magam szerkesztette imában kértem az Urat, hogy küldjön hozzánk az Övéi közül olyan szellemet, aki Őhöz a legközelebbi utat mutatja meg, és nem hagy eltévedni bennünket a szellemvilág rengetegében. Ennek az imádságnak az ideje egybeesett a Te szentélyedben való imádkozó visszavonulásoddal, amikor érezted, hogy az Úr a Te szívedre mutat az Ő ujjával és a szíveden keresztül abban a pillanatban láttad a mi kis társaságunkat és hallottad az én imádságomat. Azonnal tudtad, hogy az Úr azt akarja, hogy Te legyél az, aki bennünket vezet és az Ő igazságára megtanít. És akarata az, hogy a Te munkálkodásodhoz engem választott eszközül.

Névtelen Szellem: Igen, azután jött az a vágy, hogy milyen nagy lehetőségek vannak amit ki lehet használni, de a te életed lejárában volt, és ez ellene mondott az én elgondolásomnak. Azonban az Úrtól való megbízatás arra engedett következtetni, hogy van lehetőség azokkal az elvégzett, de le nem pecsételt dolgokkal vitába szállni, és nem bizonyos, hogy az időnek és az „esetőségeknek” javára dől el a vita eredménye. Így változott meg

a te sorsod, a te további életed célja. Nem a te akaratod szerint, hanem az Úr akarata volt a döntő. Azért mondom, hogy az előirányzott események nem mindig vakon következnek be az időben, hanem a lélek állapota szerint: mennyit törleszt le azokból az előírt megfizetnivalókból. Vannak becsületes adósok, akik nemcsak azt a részletet fizetik szívesen, amit sorsuk előírt részükre, hanem feljebb is tudnak fizetni, ha van miből. Ez a „miből” pedig mindig a kegyelem nyitva hagyott ajtajából árad kifelé. Mert a „világosság” sok mindenre megtanítja azokat az ébren lévő emberlelkeket, akik nem távoznak el messze az isteni kijelentésektől és szívesen hallgatják Isten kijelentéseit, útmutatásait, hogy mit beszél földön élő eltévedt gyermekeihez, és mit akar tőlük. És ha meghallgatják az Igét, annak igazságmagvai behullanak a lélek talajába, és növekedésnek indulnak. Az egyiknél kevesebb a másiknál, gazdagabb termést hoz a földi élet, úgyannyira, hogy a termésből nemcsak az adósságot lehet fizetni, hanem felesleg is marad bőven. Ez a felesleg adja meg a földön élő emberlelkek elhívását a komoly munkára. Ez nem azt jelenti, hogy annak az embernek már nem lehet elbukni, vagy hogy az már minden kísértésen túl van. Nem! - a pálya ezután még sokkal síkosabb, mert ha sokat bíz valakire a felsőbb Hatalom, annak sokról kell elszámolni. Ha nem tud elszámolni, nagyobb értékekről, mint amit a földi kincsek jelentenek, akkor ezek a „nagyobb értékek” még sokkal több szenvedéssel szerezhetők meg, hogy így kipótolhassa azokat, amelyeket elvesztett. Azért mondom én mindig tinektek, hogy nagyon nagy a felelősségük azoknak, akik az Úr tornácában járnak, a szellemi világ előszobájában várnak a megnyilatkozásokra, a bizonyosságokra. Ezeknek nagyon nagy alázatossággal, engedelmisséggel kell várakozniuk a kegyelem ajtónyitására, hogy készen találja őket az Úr kegyelme és megbízatása, akár a szellemi, akár a földi világban elvégzendő munkára. Mert éppen a kivételes állapotok, kivételes munkákat bízunk a földi emberekre,

akik már tudják azt, hogy az idő közel van, és menteni kell mindent, amit csak lehetséges. Ez a kivételes megbízatás kivételes kegyelmi ajándékokat nyújt az emberi állapotban élő és munkálkodó szellemek részére. A szellemi kinyilatkoztatások nem lehetnek olyan árucikkek, amelyeket bárki átvehet és továbbadhat, mert csak tiszta kezekkel nyúlhat azokhoz az, aki azt át akarja venni. Ez azt jelenti, önös célt, egyéni hiúságot, egyéni túlértékelést a legcsekélyebb részben sem szolgálhat ez az ajándék, és így éppen ezért, hogy a kísértés ne legyen felettébb nagy és erős, sok szenvedésben nehéz megpróbáltatásokban csomagolva adja át a végzet az ilyen nagy jelentőségű ajándékot a földi embernek. Azért ne sajnálja senki a földi életben való szenvedéseit, ha nem okkal szenved, mert még ha van is ok a szenvedésekre, akkor is jobb, ha az Úrban bízva szenved el azokat a földön, és bűneit megbánva az Úrtól várja szenvedéseiből való feloldoztatását, mint ha a szellemi életbe viszi azt át. Mert a földi élet változataiban könnyebben lemorzsolódik a bűn és tévelygés szenvedést okozó burkolata, mint a halál után életben. Mindezeket azért mondom, hogy akinek a lelke megnyílt a szellemi igazságok befogadására, az ha komolyan a megtérés útjára lépett és lelkében az isteni világosságnál olyan hibákat, bűnöket és fogyatkozásokat fedezett fel, amelyek őt alkalmatlanná teszik arra a munkákra, amelyek a világosság hordozóira várnak, azok jobb, ha nem várják be azt az időt, amikor a Lélek szava elhangzik az emberiség sorsa felett. Azoknak jobb, ha nem maradnak az előcsarnokban, mert az a Szó, már nem a kegyelemre hívogató hang lesz számukra, hanem az ítélet. Az élet nagy ajándéka azoknak már nem az ajándékozó kegyelmét jelenti, hanem a végső lezárulását mindannak a jónak és szépnek, amit az étellel megismert az emberi lélek. Sokan lesznek a kívülmaradottak, akik hiába ragaszkodtak emberekhez, személyekhez, vallási formákhoz, szentekhez, angyalokhoz, szavakban kifejezett szép gondolatokhoz, ha a lelkük abba nem öltözött fel: minden lehull róluk, mert az igazságokat

élni és gyakorolni kell! De akik élték és gyakorolták az igazságot, azoknak a lelke természetévé vált és lényük nagy részét képezi. Ez az igazság megtartja őket, és munkát szab ki részükre, nem az ember az, aki akarhat,- a sorsa kényszeríti erre. Ezért szükséges az alázatosság, az Úrra való hagyatkozás, mert Ő ismeri az övét és tudja azt, hogy ki mire képes, mire használható. Ez pedig most már nincs messze, mert ahogyan a folyók megduzzadtak és a tengereket kiterjesztik, úgy az emberlelkek is kiáradnak, mint a folyók. A népek tengere feltámad, mintha vihar korbácsolná, úgy hullámszik és hánykolódik az élet és halál között, amíg az Élet diadalmaskodva a halál felett, lekötözi a halál erőit, hogy új alapon, új életformát teremtsen a földön. Ez az új korszak kezdete lesz. Ehhez a kezdethez igaz, jóakarátú, önzetlen emberlelkek kellenek, akik szívesen és örömmel veszik ki részüket a munkából. Mindenkinek bele kell adni ebbe magából a legjobbat, a legigazabbat. Sokan lesznek, akik a régi, kétszínű formák szerint próbálnak részt venni, de mint a makrancos paripa, az az új korszak leveti magáról azokat, akik nem tudnak beleilleszkedni. Még ma nem látszik, de hirtelen eljön, és sokakat készületlenül talál. Az első pillanatokban nem tudja senki, mit jelentenek azok a készülődések, de nektek készen kell lennetek, mert szólítva lesztek! Mindezeket előre megmondtam, készüljete fel rá lélekben. - Nem kell kifáradni semmiben és semmit nem szabad kieroszakolni. A természet nem tűri az ilyent.

ELMÉLETEK - OK-OKOZATI ÖSSZEFÜGGÉSEK(*)

Azt mondtam mindig, hogy az embernek nincsenek elvetni, vagy eltemetni való érzései, mert ami van, azzal számolni kell. Tudomásul kell venni annak létezését, és éppen azért kézbe kell venni és a világosság elé kell tartani, hogy mi az, ami törvényesen felhasználható és átminősíthető, és mi az, amit fel kell bontani elemeire. Hogy így felbontva az élethez való tartozását és keletkezését átvizsgálva megállapíthassuk, hogy hol, miből keletkezett,

hol tért el a lélek a helyes útról, és hogyan lehet visszaterelni, milyen eszközökkel és milyen lehetőségek között. Ezek azok a nagy embermentő tanulmányok, melyeket azok a lelkek kénytelenek megtanulni, akik már bizonyos haladást értek el a jóban és igazban, mert azok már jobban megértik az isteni akaratot, az isteni kijelentések kétoldalúságát, melyet olyan nagyon sokan félreértenek, és a legjobb akarattal is vagy az egyik, vagy a másik oldal végleteibe esnek át. Felállítanak bizonyos elméleteket, amelyekhez ragaszkodnak, de mivel képtelenek azokat teljes egészében betartani, tehetetlenségükben mást nem tudnak tenni, mint szemet hunynak és megalkusznak mindazokkal az előállott körülményekkel, amelyeket megint csak nem tudnak sem elrejtteni, sem megsemmisíteni. Így buknak meg mindazok az elméletek, melyeket a tökéletlen ember eszel ki, mert azt hiszi, hogy megtalálta a rejtélyek kulcsát. Minden, ami van, az létező valami, és ami létezik az valami okból vette létezését. Tehát az okot kell megkeresni, hogy az okozatot felbonthassuk. Ha elérkeztünk az ok felbontásáig, ismét egy másik okot fogunk találni kutatásunk útján. Az okok és okozatok eredetéhez jutva el, látni fogjuk, hogy az emberi léleknek a jótól és igaztól való elfordulása az okozója minden oknak, és ameddig ebben a káoszban ide jutott az ember, addig bizony mennyi keserves csalódással kellett megküzdenie, hogy ilyen egészen sötét és reménytelen végkövetkeztetésre jutott el. Lehet-e még valami igazságról beszélni és az igazságot megkedveltetni azzal, akit az igazság csak vádolni tud? - Vissza lehet-e kényszeríteni a meggyengült, fáradt lelket az úton, hogy vegye fel az ő saruját kimarjult lábára, s próbáljon visszamenni az úton, amelyen elfáradt, és amelyen már lelki testi undorral vonszolta magát idáig, a megpihenés reménységével? Óh nem! Semmit sem lehet úgy visszacsinálni ismét, mint ahogyan a téves úton való elindulás előtt volt! A megcsalódott emberlélek nem tud többé úgy hinni - ugyanazokban a valaha szentnek tartott igazságokban - mint akkor annak idején, amikor a lelke meg nem csalódott meg

a szeretetben, a hűségben, a kötelességteljesítésben, nem tud úgy bízni többé, mint akkor, amikor még nem csalódott meg. Ezért kell az ilyen megsérült emberlelkeknek újra és újra új életet új körülmények között elkezdni, hogy új érzéseket tudjon a megsérült lélek magából kihajtani, új virágokat tudjon hozni, és új tökéletesebb gyümölcsöket, eredményeket tudjon az új lehetőségekben teremni. Minden újrakezdés új készülődés, új tanulmányokat igényel, és ezek a tanulmányok, készülődések kell, hogy bizonyos reménykedéssel töltsék el az emberi lelket, mert reménység nélkül nem lehet egy lépést sem előre tenni. Azért minden gyermek, minden fiatalkorú női, vagy férfi lélek telve van reménységgel és törekvéssel, álmokkal és felbuzdulásokkal az élet kezdetén. Ezeket a felbuzdulásokat, törekvéseket, a jövőben megvalósuló álmokat idejében át kell világítani azokkal az igazságsugarakkal, amelyek biztos és valós képeket mutatnak meg az elérhető célban. Mert ha csak délibábot kerget az emberi lélek - habár a legnagyobb felkészültséggel, a legnagyobb és legkedvezőbb körülmények között, a legnagyobb adottságokkal, még akkor is összetörve hullik alá a föld porába. **Az emberi lélek elé kiszabott pálya rendes, pontos és lelkiismeretes betöltése a fő dolog a földön. Természetes az, hogy minden fokozaton próbák adódnak, melyek akár csábítás, akár akadályok alakjában le akarják téríteni az egyenes útról.** De boldog az a lélek, aki nem hagyja magát elcsábítani az igazság útjáról, és nem áll szóba a sátáni ígéretet hirdető alkalmakkal, mert letérni könnyű, és talán pillanatnyi örömet is okoz, de visszatérni már nehéz, mert sok lemondást és sok megaláztatást kell elszenvednie a léleknek, amíg bebizonyítja azt, hogy valóban más irányban halad. Önmaga előtt is meg kell bizonyosodnia, hogy nem azt az elvet vallja magának, ami a bukását okozta. Ezt a megbizonyosodást önmagával szemben is csak az isteni kegyelembe vetett hitével tudja elérni, mert hiszi és reméli, hogy az Isten segítségével meg tud állni a

próbákon, és ez a hit igazsággá lesz, és a reménysége megvalósulássá. Ha az isteni kegyelem le nem hajolna a tévelygő bűnös világ felé, és nem keresné, nem segítené azokat, akik megérték a teljes megtérésre, és tévelygéseikből az igazság útját keresve szeretnének egy biztos bázist találni, amelyen megállhatnak, akkor a legnagyobb áldozatokkal sem volnának képesek erőt kifejteni. Akinek lelkében felragyogott az isteni igazság sugárzása, az nem sajnálja az életben való lemondást és fáradságot, mert érzi és tudja azt, hogy az isteni kegyelem sokszorosan kárpótolja lemondásáért és fáradozásaiért. Sok tévedését, hibáját megbocsátja, mivel nem rontotta meg, és nem erőtlentette meg a Nagy Parancsolatot: a szeretet üdvösségre átformáló nagy és hatalmas törvényét. Nem vezetett senkit félre hazugságokkal, és nem vitt senkit ártatlanul az emberek ítélete elé. Nem vette el a másét, és mindenkinek megadta, ami igazságosan jár. Ezek mind az emberek világában a leggyakoribb bűnök, még az úgynevezett vallásos emberek között is sűrűn előfordulnak, és úgyszólván ezt nem is minősítik bűnnek. De amikor neki kell ilyeneket elszenvednie, akkor nagyon nehezen tudja elviselni bosszúállás nélkül. - Tehát, ha ezek és ezekhez hasonló dolgok nem terhelik az emberek lelkét, akkor azokat a tévedésből eredő hibákat megbocsátja és eltörli a kegyelem jóra és igazságra tanító ereje. **Ha az Isten meg nem bocsátaná a bűnöket, egy lélek sem szabadulna soha a gyötrődések világából.** De a gonosz elveknek a saját gyümölcseiket el kell fogyasztaniuk, meg kell semmisíteniük, azért először az elveket kell felismerni, hogy tudjuk azt, milyen fáról, miféle gyümölcsöt várhatunk. Ilyen rossz fákat nem szabad a világban elültetni. Téves igazságokat és bűnös cselekedeteket nem szabad sem hirdetni, sem helyeselni, hogy azzal valakinek a kedvében járjon az ember, mert mindennek megjön az érési ideje. Minden bűn és tévedés megéri, kiteljesedik és nagy szenvedések között lehet csak a végére járni.

A SZERETET TERMÉSZETÉRŐL(*)

Eszter: Már olyan régen voltál itt kedves Vezetőm, azt hittem elhagytál!

Névtelen Szellem: Nem hagytalak el, és nem hagylak el téged soha, azt gondolhatnád magadtól is! Hát olyan nagyon is rövid értelmű és érzelmű, és annyira kevés értékű volna az a munka, amit idáig veled végeztem az Úr kegyelméből, hogy az egészen az emberies gyengeségek értékei közé tartozna csak?! Nem hinném, hogy ezt te magad is így találod. Azért soha ne gondoldj ilyeneket. Tanuld megbecsülni azt a munkálkodást, amit az Úr nevében végzünk, és végezel te magad is. Az Úr neve szent, és aki az Úr nevé segítségül hívja, az megtartatik, és mindaz, ami ezzel összefügg -, de *aki az Úr neve alatt hitványságot vagy gonoszt cselekszik, az magában hordozza ítéletét, amit nem vehet le róla senki, mert az Úr szent nevét a gonosz takarójául használta fel.* Azért nagyon meg kell gondolnia magát minden halandónak, hogy amit beszél, vagy cselekszik, az nem vész el a nagy láthatatlanban nyom nélkül. Mert minden, ami az élettől, az élet folytonos alakulásába behull, az viszonylagos életet nyer. És tovább folytatódik az élet, mely körül folyja, tovább telíti, mélyíti és sokasítja azokat az életformákat, melyek az emberi lelket körülveszik. Mert az nem más, mint ő maga, az általa létrehozott lelki termékekkel, ez az ő otthona, az ő világa. Azért mondom én mindig, hogy a földön van elhintve az a mag, amely kikelve és növekedésnek indulva virágokat és gyümölcsöket hoz a lélek világában. De azok a virágok ne szúrós töviseket és fanyar, vagy keserű gyümölcsöket hozzanak, hanem édenkertet varázsoljanak a lélek számára. Boldog megpihenést nyújtó, pihenésre hívó illatos fekhelyeket, édes gyümölcsű, illatos virágú, szemet, lelket gyönyörködtető élő természetével mindig beljebb és beljebb hívogató szépségével fogadja a fáradt földi vándort, amikor hazatér. Mert egyszer minden földi vándor haza kell hogy térjen. Haza, igen,

oda, ahonnan elindult a végtelenségnek egy kicsiny, vagy nagyobb állomásáról, mert vagy nem volt megelégedve annak a világnak hiányos berendezésével, vagy szívének lelkének közeli kapcsolatához tartozó lélek szenvedése, gyötrelme nem engedte élvezni a boldogságot, mely körülötte és benne felhalmozódva kínálta magát. Azért kelt útra, azért vállalta a testöltéssel járó kockázatot, hogy kiemelje a szenvedésből azt, vagy azokat, akiket szeretett, akiket sajnált, vagy akiknek még hálával, vagy szolgálattal tartozott. **A szeretet zsarnoki önkénnyel parancsol mindenkinnek, akinek lelkében helyet talált és fészket vert. A szeretet nemcsak boldog akar lenni, hanem boldogítani is akar, mert csak akkor teljeseedik ki, akkor valósul meg az igazi természete, ha tudja és érti, hogy az akit boldogítani akar, az csakugyan boldog.** Ez a szeretet természete. Amíg ez ki nem teljeseedik, igazságról nem beszélhetünk, csak áldozatról, mert az áldozat is csak eszköz a cél érdekében. A cél pedig mindig az, hogy a szeretet minél inkább áthassa a teremtettséget, hogy minden teremtet lélek boldog legyen. Amíg ez a folyamat tart, addig nincs tökéletes boldogsága azoknak, akik a teljes igazság ismeretében vannak, mert az ismeret és tudás növekedésével a szeretet titokzatos hatalma is emelkedik. *Ha az egyéni lélek boldogsága eléri azt a fokot, ami teljesen eltölti lényét, a boldogítani akarás, mint egy hatalmas erő, levezető alkalmakat keres, hogy boldoggá, kiegyenlítetté tegye a mások lelkét és életét. Ez nyilatkozik meg minden áldozathozatalban, minden szánalomban, és minden segítségi vágyban.* Amikor a földi élet sivárságából, szegénységéből, a bűnösök által okozott szenvedésekből, megpróbáltatásokból nézi ezeket az ember - amiről én most írok néked - bizonyos kis keserűség gúnymosoly vonul át azoknak arcán, akik még most kénytelen-kelletlen hordozzák lelkükön a földi élet szöröcsuháját, és napról napra keserű szívvel kénytelenek meghozni az áldozatot és lerakni az Úr oltárára azt. Nem tudják miért, nem értik, és nehezen tudják felfogni ezeknek a szenvedéseknek célját, és így bár nehéz

szívvel hozzák meg ezt az áldozatot, de az élet kemény törvénye kényszeríti őket erre. Itt nem segít a „karma” törvényének tapogatózó bizonytalankodása, nem segít a léleknek a hitében való erőssége. Megremeg minden bizonyosság, mert olyan hatalmas erők mérkőznek a földi világban, amelyekbe beletekinteni, vagy beleérezni a földi ember nem képes. A harc az emberi lelkekért van, azokért a lelkekért, akik még mindig a sötétségben botorkálva keresik, s akarják megtalálni, a maguk boldogságát. Akik még mindig nem tudták megtalálni az irányt, amely szerint haladniuk kellene. Ezek azok a nagyon szegény lelkek, akik mielőtt mindent elveszítenének, egy rövid időre még a napsütésben melegedhetnek, nevethetnek, örülhetnek és reménykedhetnek abban, ami soha el nem következik részükre. De emlékeikben, mint egy álomkép, úgy rajzolódnak majd ki mindazok az igazságok, amelyek ellen földi életükben vétkeztek, és mindazok az elért sikerek, melyeket az igazságtalansággal hoztak létre. Emlékeikben minden földi túlkapás, minden, ami a szeretet és igazság ellen, akár beszédben akár cselekedetben, megtörtént: mint soha ki nem alvó parázs ott él, hogy vádoljon és ítéljen felettük az időt nem ismerő örökkévalóság. *Vannak a földi világ fordulóiban ilyen időszakok, amelyek embercsoportokat, népeket, nemzetségeket egybegyűjtenek, és amikor ezeknek az idejük lejár, a felettük elhangzó ítélet ellen egy utolsó testöltésben a maguk szabad akaratával kegyelemképpen védekezhetnek.* Természetesen az az utolsó védekezés hangja nem lehet kihívó és dacoló, hanem az Isten akaratában megnyugvó és hálát adó hang, mellyel az ember magát az isteni kegyelem védelmet nyújtó törvényébe helyezi. Ezért van sok minden megengedve. *Ezért lett törvényessé a szellemvilág megjelenése az élők világában, hogy a földön próbát élők ne csak a múltban elhangzó igazságokban és intelmekben higgyenek, hanem lássanak és tapasztaljanak, hogy a hitetlenség kísértésébe ne essenek. Mert az előrehaladott tudomány a múltak igazságait, amelyeket nem tud kifürkészni, és a saját naggyálevéséhez*

felhasználni, azokat félreállítja, és kijelenti, hogy nincs lélek, nincs Isten, nincs egyetemes igazság csak az önzés igazsága van. *Ezek szerint szabadsága van a bűnnek, mert az nincs - és ami nincs: az nem uralkodhat az ember értelmén. A sátán uralkodásának a kezdete ez, mielőtt a nagy esemény véghez menne.* Azok, akik végig megállnak a kemény ütközetben, az isteni segítség oltalma alatt vannak. Akik nem engednek a csábításnak, azok új életet élnek, és meg sem halnak, mielőtt a nagy mérkőzés el nem dől. El fog dőlni, hogy egy kis időre a harc szüneteljen, és ez alatt az Urat követők békességet nyerjenek, és tájékozódva meg fogják találni az igaz utat, a biztos talajt, amelyen állva nem merülnek el majd a feljűk zuhogó áradatban. Ezért kell hinni, bízni és várni az isteni Kegyelem megnyilatkozására, mert ez el fog érkezőni mindazok részére, akik hittek és hinni fognak az Úr beszédében. Mi pedig azért vagyunk itt gyermekek, mert a szorongató és aggódó szeretet készíti a mi lelkünket arra, hogy segítsünk titeket, bátorítsunk és erősítsünk, mert szükséges azt tudnotok, hogy nem vesztek el a zűrzavarban. Nem tud erőt venni felettetek a világ hazugságainak fejedelme a sátán, mert van felettetek egy legyőzhetetlen Hatalom, Aki „meggyőzte a világot” és annak fejedelmét. Ha kívülről nézve tán késni látszik is a győzelem, de belső világotokban úgy vegyétek, hogy az már eldőlt, mert ez az igazság. Mert betellett azoknak száma, akiknek ideje lejárt.

AZ ELFOGADÓ TERMÉSZET LÁNCSZEM A HALADÁS TÖRVÉNYÉBEN(*)

Nagyon vigyázzatok minden beszédeitekben és cselekedeteitekben, mert nem tudhatjátok, hogy akiben ti, mint emberekben megbízhatok, azok esetleg nagyon hamar megfordulhatnak és megmarhatnak. Mert az emberek is mind próba alá vettek. Azért mondta az Úr: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!” A lélek ugyan ma még nem tudja, hogy a holnap nap mit hozhat a részére: ma még áll, holnap már ingadozik és el is

bukik. Azért kell úgy élni, és mindent meggondolva úgy kell cselekedni, hogy az a semminek látszó lényegtelen valami lehet az, ami a veszélyt okozhatja nemcsak annak, aki elbukott, hanem sok, nagyon értékes eredménynek, ami a lelkeknek nagy erőssége és támasza, segítője lehet. Ebben a dologban is nagyon eltérőek az emberi és szellemi vélemények, mert az ember nem egykönnyen adja fel kialakított igazságát. Még akkor sem, amikor a szellemi világosság egyenesen rávilágított azokra a tévedésekre és helytelenül megállapított igazságokra, melyeket magában hurcol életről életre, mégpedig szenvedve és gyötrődve azoktól a következményektől, amelyeket a természettörvény szab ki részére. Ezeket a megállapításokat mi régen tudjuk és ismerjük, nem egy nagy vita esett már meg ezek felett nemcsak a tudatlanságban tapogatózó emberek között, hanem a szellemek világában is, akik még a teljes világosság birtokába nem jutottak, de meg vannak arról győződve, hogy ők ezt már igenis elnyerték. *Minél erősebben ragaszkodik valaki a tulajdon igazához, annál nehezebben nyílnak meg lelki szemei a látásra.* Így történnek meg a földi időszámításban élő emberek előtt azok a hihetetlen csodák, hogy a földi emberek előtt már régen túlhaladott feltevések, bebizonyított tévedések a szellemvilágban, még mint a jelen nagy eredményei élnek és lelkeket foglalkoztatnak. A tegnap és a ma, a ma és a holnap egybefolynak a lélek világában, és nem tudnak szabadulni egyes megállapítások téves és helytelen hatalmától azok az emberi lelkek, akik nehezen fogadnak el másoktól olyan igazságokat, amelyek nem egyeznek meg valamely formában, az óáltaluk kialakított megállapításokkal. Ezek a lélekbe belevésődött, vagy elfogadott eszmék, igazságoknak tartott építmények, nagyon nehezen rombolhatók le még akkor is, ha szebb, igazabb valóságok tárulnak is a szellemek szemei elé. Azért vannak évszázados gondolatok eredményei megtartva a magasabb régiókhoz tartozó légköri gyűrűkbe is, mert azok az ő szellemi ottho-

naik. Csak nagy viláगतalakító katasztrófák után kénytelenek maguknak új eszmekört alakítani, és ahhoz formálni hozzá azt a világot, amelyben élnek. *Azért mondtam mindig azt, hogy ne siesetek más körök fluidjaiba bekapcsolódni, mert az megzavarja mindig azt az együtttestet, amely magában talán könnyebben tud felemelkedni oda, ahonnan messzebbre láthatnak a nyitottabb lelkű emberek.* Az emberi életekbe való lemerülés által az ilyen megrekedt szellemek izgalmaknak vannak kitéve, mert elveszítik a talajt a lábuk alól, de ha elég rugalmas ez az új gondolati és érzelmi alakulat, amelybe bele tudnak illeszkedni, lemarad róluk a régi, és az új eszmekörben nagyon jó munkát tudnak kifejtetni. Azonban nagyon fontos még mindig az, hogy jó elfogadóvá váljanak. A hangsúly mindig az elfogadó természetén van, mert adni, alakítani valamit, ami az én gondolatom, én akaratom, és azt valósítani meg magam körül: ezzel tele van a világ és az azt körülvevő szférák. De különbséget tenni a jó és rossz, a helyes és helytelen között, az már nagy körültekintést, jártasságot igényel. *De bármilyen óvatossággal és körültekintéssel bírjon is valaki, amíg az isteni Lélektől meg nem világosíttatik, addig nem tud helyesen választani, mert a látszatos dolgok mögé képtelen betekinteni.* Ez a lélekben való teljes megalázkodás, az isteni akarat előtt való meghajlás és önátadás teszi az emberi lelket olyan elfogadóvá, hogy meg tudja ismerni a különbségeket, árnyalatokra fel tudja bontani és szét tudja szedni azokat a burkolatokat, amelyekbe az élet sokszor a jót is, a rosszat is belesomagolja. Ezt a nagy értékű ajándékot adja a kegyelem azoknak, akik önként, szabad akaratból felajánlják lelküket életüket az örökkévaló Isten szolgálatára. Az ember önmagában senki és semmi, csak egy kicsiny szám, egy jelentéktelen porszem a nagy teremtettségben, de a Teremtő kezében már „valaki”, ha ezt a felajánlást Ő elfogadta. Mert akkor már egy élő, mozgó láncszeme a haladás törvényének, ugyanis minden helyesen és jól elvégzett munkájával enged a szoros burkolat, a tudatlanságot felváltja a tudás, a helyes megismerés; a

megkötöttséget a szabadság, a sötét bizonytalanságot, tájékozatlanságot az ismeret szabadsága. Csakis ebben az isteni törvényben fejlődve lehet az emberből szabad szellem, akit nem kötnek gúzsba a saját és a mások tévelygései, hanem az isteni „Lélek” irányítása alatt önmaga is bölcsességet nyer. E bölcsesség birtokába lehet a legsötétebb eszméktől is körülvéve, az ilyen szellem „világosságban” van, és megérzi az igazságot. Ez a megérezés természetében van és marad, és így nem tévedhet el. - Az én magyarázatom is ilyen.

AKIK HIÁBA VOLTAK TANÚI AZ ÚR FELTÁMADÁSÁNAK(*)

Már várlak, mert az én lelkemben nagy visszhangot keltett a te imádságod. Nagyon helyes, nagyon mély gondolatok hozhatták azt létre, azaz a lélek mélyéről a felszínre, a tudat világosságába, hogy színről-színre be lehessen tekinteni mindazokba az elrejtett kincsgyűjtő helyekre ahová sok emberöltőn keresztül a magad életéből hozott tapasztalatokat elrendezted. És azokat az igazság tükrében átvizsgálta, és a sok könyörgés után kapott feleleteket elraktározta a szellemed. - Tudom, én is keresztülmentem ezeken a nehéz vizsgákon, amíg eljutottam odáig ahol most vagyok. Az ember lelke nem egy pozitív, megállapodott helyzetben halad előre, hanem egy folyton mozgó tevékenység közepette, amely alatt ő maga is hatásokat ad le és hatásokat szed fel, melyek új helyzeteket hoznak létre. Ezek az új helyzetek ismét más irányú tevékenységre indítják, melyből sokszor egészen elütő eredmények keletkeznek, és csak akkor eszmél fel a különböző hatások feldolgozása után, amikor kibontakozik előtte az élet, és az életek különböző hatásainak az egy cél felé való törekvése. Mert minden egy cél felé halad, hogy az isteni akaratot megérthesse, és a megértés folytán tudja csak magáévá tenni, és egész lelkével abba beledolgozni magát. Amíg ez el nem következik a lélek életében, addig felaprózza magát, és képtelen megérteni a krisztusi törvényt

és azoknak a kijelentéseknek az értelmét a maga valójában. Nem is lehetséges azt a közönséges, még abszolút fejletlen léleknek megértenie, csak a betűk és szavak formája szerint képzelik el, és ültetik át a saját lelkük értelme és állapota szerint. Tulajdonképpen nem is értheti meg senki, ha az Úrtól nem kapja meg azt a világosságot, amely túlsugárzik a földi ember értelmén, és a lélek értelmét hatja át az az igazság, amely a szellemnek szól. Ha a lélek túltömött, az anyagból származó hatásokkal, akkor természetes, az hogy teljesen az anyag síkján marad. Nem lát tovább csak annyit és úgy, ahogyan az anyagi élet igazságain az átszűrődhet. *Ebből származnak azonban a különböző vallásfelekezetek, mert mindegyik a tulajdon maga elgondolása szerint fordítja át a Szentírást, azt állítva mindegyik, hogy ő értelmezte helyesen.* Hiszen ha Tamásnak, a tanítványnak, nem adott volna az Úr élő meggyőződést önmagáról, hiába mondták volna százával és ezrével a többi emberek, hogy látták az Urat, nem hitte volna el teljesen, mert a kétely nagyon erős és gyilkos hatalom a lélekben, ha egyszer tanyát vert ott. De amikor a tulajdon szemével és tapintó érzékeivel meggyőződött, hogy ami előtte van, amit lát az nem káprázat és nem képzeletszülte árnykép csupán, hanem a valóságos feltámadott Krisztus, akkor a kétely összeomlott teljesen, és helyébe a boldogító, örömteljes hit épült fel. Örök időkre szóló hatalommal vette át azt a lelket, aki a kétségekben már-már elmerült. - Itt is a két ellentétes irányba kiképzett, lélek harca került a felszínre és örök időkre szemléltető példája maradt az emberi lélekben folytonosan küzdő kétféle iránynak. Boldog volt Tamás, mert látott, de boldogabbnak mondta az Úr azokat, akik nem láttak és mégis hisznek a feltámadott Krisztusban. Mert a feltámadás ténye megtörtént, de nem mindenki láthatta, mert sokan nem látták, csak a sírt őrző katonák, akik nem örültek ennek a látványnak, mert felkészületlen lelküknek ez félelmetes, csodálatos volt, ami őket elrettentette minden nemesebb értelemben vett isteni jelenségtől. Durva, harcokban megedzett vastag réteg takarta lelki

érezsvilágukat. A halállal sokszor szembenéztek. Haldoklók felett tapodva, nem egyszer hagyták el a csatateret, és ilyen jelenéset nem láttak soha. Ezt nem értették, és rettenetes félelem lett úrrá a lelkükön. Nem maradt más választásuk, csak az elfutamodás. Az éjjeli sötétségben készületlenül érte őket a jelenés, az élő Krisztusnak a gondosan elzárt sírból való kijövele. Ők is az emberiségnek egy típusához tartoztak, akik közel vannak az isteni csodák látásához, akik előtt megjelenik a halottnak hitt élő Krisztus, akik tudnak Róla, mert hiszen az Ő őrizetére vannak kirendelve, a hatalmasságoktól, de ők már sok halottat láttak, sok nagyinak a tetemét őrizték, hogy avatatlan kezek ki ne foszthassák, csak azok nyúlhassanak hozzájuk, akiknek szabadságuk van reája. A hatalmasok parancsát teljesítő emberlelkek nem szabad, hogy mást érezzenek, gondoljanak, mint amit a parancsoltjuk rájuk bízott. És ezek a katonák abban a pillanatban elfeledték azt, hogy nekik őrizniük kell az oda eltemetett csodatevő zsidó rabbit, akit a hatalmasok halálra ítélték. Megfutamodtak, és nem voltak hajlandók arra a helyre visszamenni. Inkább a halált választják. Ezek is hittek, de félelmükben hittek, mert olyan valamit láttak, akit senki más nem látott. A földöntúli látomány megreszkettette lelküket, és hiába volt a zsidó papok pénze, hogy hallgassanak, hiába volt a hatalmasok parancsa, ők mégis elmondták, és esküt tettek rá, hogy az mind igaz, amit láttak. Híre ment a római légiókban, és a katonák hittek ebben. Embertípusok ezek is, akik találkoznak a feltámadott Krisztussal. Megrendíti őket. Az igazság hatalmas ereje, félelmetes hatalmával áttöri magát az emberi akaratok minden ellenállásán, és legyőzi mindazt, ami nem igazság, ami nem az Istentől, nem az Ő törvényéből való. Ezek sem térnek meg, s meg sem hajolnak az igazság előtt, hanem inkább az emberi hatalmasságoknak szolgálnak tovább, mert azok pénzt, testi jóllétet, hatalmat, az emberek előtt való tisztségeket adnak. Azonban, amikor jön a halál őfelsége, mégis a feltámadás Urához akar-

nak fordulni, mert tudják hogy abban a világban mindazok elmúlnak, amit a földi élet nyújtott, és biztosítani szeretnék magukat a másik lehetőség felé is. Ezeknek szól az a kijelentés: „nem ismerlek titeket”, Lélektípusok ezek is, akik még nem tudják, hogyan cselekednek jól és helyesen. A földi életben mindenki a tulajdon lelkének tárházából hoz elő jót és igazat, ha valami van ezekből benne. De ezeket úgy kell elképzelni, mint a gondatlan gazdaszszonyt, aki mikor vásárolt, összekever mindent egybe. A nyálkás halat a gyümölcsökkel, a lisztet a szappannal, a cukrot a törött tojásokkal és mérges gyökerekkel. Amikor hazatér, nem tudja szétválasztani egyiket a másiktól, mert a jót és kívánatosán átjárja és megfertőzi a rossz, a nem kívánatos. Az alig érett lélek még nem tud a lelkében rendet tartani, és mivel egyik is, másik is, fának látszik: tehát összekeveri az egyik igazságot a másikkal. De a test szerint tetszetős igazság nem állja meg helyét a szellemi igazságok között, és a szellemi kívánatos jó nem való a testi ember értelméhez, mert összezagyválódik, és lesz belőle egy ilyen fületlen gomb, mint az ilyen akarnokok által megszedett éretlenség. Nem szabad ilyenekkel foglalkozni, mert az ilyenek megtelt edények.

A KAPCSOLATOT KIÉPÍTŐ SZOLGÁLATRÓL(*)

Látom azt a nagy és nehéz kínlódást, amellyel küzdened kell. Én nagyon nagy részvéttel vagyok, irántad, gyermekem, de az nagyon szomorú, hogy meg nem változtathatom, egyedül csak azt tudom cselekedni, hogy a mi Urunk elé tárhatom minden nehéz és fájdalmas tényezőit a te életednek, és könyörgésemmel az Ő figyelmét az élet nehézségeinek megtekintése felé fordíthatom. Én ezt megteszem akkor is, ha nem is mindig tűnik elviselhetőnek a földi ember előtt, mert tudom azt, hogy az enyhület után ismét a kegyetlen szorongattatás ideje következik el azok részére, akik az Úr útján akarnak haladni. A bukás után minden megszürcült, minden fájdalmassá vált a lélek számára, és minden kötelék

erőszakos tágitása újabb és mélyebb bukást eredményezett az emberré lett szellemek részére. Ezt azonban nem lehet csak egyedül az „egy” lélek részére elszámolni, mert a hasonló lelki fokozaton élők egyformán éreznek, egyformán gondolkoznak, egyformán és egy irányban fejtenek ki munkát, egyformán vágyakoznak a szabadulás után, és így nem kerülheti ki senki a földön, hogy utol ne érje az egyirányú szellemek sorsa, ami a büntől és ennek következményeitől szabadulni vágyókra vár. Azonban vannak gyengék és még éretlenek, akiket még nem lehet a harcosok közé számítani. Ezek hátra maradnak, hogy erősödjenek, amíg az ő lelki fejlődésük tart, hogy amikor elég erősek és elég világosságuk van a tájékozódáshoz, akkor eredményesen megállhassák helyüket azon a ponton, ahová őket az őket beosztó mennyei hatalmasságok állítják. Mert harcolni kell a tévelygés és bűn ellen egészen addig, amíg végleg el nem dől a küzdelem az egyes lelkek legbensőbb világában, és a csoportok nagy tömegeiben. Akikben még van valamennyi jó és igazra való törekvés, és annak megvalósítására való kitartás, hogy a föld vonzó eshetőségeinek csábító hatásaitól megszabadulva, az isteni igazság mindenek felett való szolgálatába álljanak. Ez a szolgálat terhes és áldozatokat követelő, de boldog kiegyenlítődő elhívás azoknak részére, akik nem csak a szigorú harcot és kemény helytállást látják és érzik ebben, de annak a folyton folyvást feléjük áradó isteni kegyelemnek a boldog átélését is. Érzik a szívükben, amely felemeli, megtisztítja, bölccsé és hatalmassá teszi őket a bűnök és tévelygések fertőiben szenvedőkkel szemben. Minden szenvedésével és megpróbáltatásaival együtt az ilyen élet hatalmat ad azok fölött a bűnökkel és félrevezető csábításokkal közeledő eszmei igazságnak látszó tévedések fölött, amelyeknek a - közepesen gondolkodó, félig az isteni, félig az emberi bölcsességnek látszó fejlődés fokán haladó - lélek nem tud ellene állni, és elbukik. Ez a veszély fenyegeti azokat a földi, emberi életben próbára küldött - értelmesnek hitt - szellemeket, akik gyengék lévén, könnyen megalkusznak az

ellentét csiszolt értelmű követőivel. Csak akkor ébrednek tudatára annak, hogy mit cselekedtek, amikor a legbelsőbb lelki kincseiket kell odaadni annak az örökké elégedetlen molohnak az oltárára, ami uralkodni akar nemcsak a kifosztott földön, hanem a lelkek milliárdjai fölött is. Emberek! Emberek! *Nem tudjátok, mit adtok oda, amikor a földi élet javait hajszolva örültök egy kis koldus alamizsnának, amit a hatalomra segített sátáni eszme a követőinek odadob, és dicsőítitek vele az „ész” hatalmát, az egyszerű, de tiszta élet felett.* Nem szándékozom az emberi igazságot kereső gondolkodást béklyóba szorítani, sőt ellenkezőleg: az ember keressen, kutasson az igazság legtisztább forrása után. Ne elégedjék meg minden okoskodó fejtegetésekkel, hanem keresse meg azt a forrást, ahonnan a legtisztább igazság fakad, amely minden helyen, minden állapotban megállva érvényes, és boldogságot, megnyugvást eredményez. Az élet múlandósága és változékonysága megrögzítés után kiált: hová tűnik el az ifjúság? - az élet, az egészség? - hová tűnik el a hatalom? - az anyagi világ nyújtotta öröm, a hódolat, az emberek fölé való emelkedés? - Minden köddé válik, és semmibe vész el az idők múlásával. Csak a lélek elégedetlensége, csalódása, fájdalma, virraszt a halál sötét éjszakájában, a reménység fénysugara nélkül. Ez az egyetlen, ami az emberi élet után, mint bizonyosság követi és kíséri az ember lelkét, ha nincs kapcsolatban az örökkévalóság Urával. Ezt a kapcsolatot kell kiépítenie, és a Hozzá vezető utat megmutatni. Ezen az úton előtte járni az élet előnyeit élvező, ezt kutató, kereső tömegnek, akik nem egyszer kövel dobálják, kigúnyolják, nevetségessé teszik azokat az igazságokat, amelyeket hirdet, és vannak idők, amikor meg az életét is áldozatul követelik azok, „akik nem tudják, hogy mit cselekszenek”. De él fölöttünk az örök igazság Ura, Aki fölemeli, és letörli a könnyeit azoknak, akik az igazságot követték, és hüen kitartottak az Ő követésében. Ezek részére megszűnt a próbatételek ideje, ők a biztos révbe futva már az életük eredményeit összegezik, és szeretettel adnak magukról életjelt

azoknak, akik elfeledve már az élet szenvedésait, keresik - a hitük szerint – azokat, akik előttük járva biztos nyomokat hagytak maguk után, amelyet ők megtaláltak, és azon járva boldogan célba jutottak. Kisleányom, ne keseredj el, az út szép volt, ha fájdalmas ütközéseket szenvedtél is át, egy kicsit meg is fáradt a szemed, de annyit látni fogsz, amennyivel az én kis mondanivalómat papírra vethetjük. És eljön az idő, amikor váratlanul - éppen amikor a legjobban érzed magad - ide jövünk érted, és elviszünk haza, a te otthonodba, amelyet épített az Úr kegyelme a te lelked világában. Ne legyél szomorú, ne legyél aggodalmas a jövő felől, mert ember nem tehet semmit, ha az Úr nem segíti. Ő veletek van, és veletek lesz, emberekkel a világ végezetéig, amíg lesznek emberi lelkek, akik várják Őt, az egyetlen, és örök isteni Igazságot. Ő mindent meghallgat és mindent megtekint, ami az örök igazságot hirdető és követő emberlelekből feléje hangzik.

AZ EMBER A FÖLD LEGKÉSŐBBEN ÉRŐ GYÜMÖLCSE(*)

Minden igazán szívből elmondott imádság megtalálja azt az utat, mely céljához, rendeltetéséhez vezeti el az Isten nagy Gondviselés Angyalainak állomásain keresztül főképpen azokat a könyörgeéseket, amelyek a szeretett egyén érdekében indítatnak útnak. De mindenekfelett a lélek - önmagára ismerése folytán létrejött - hiányérzetének múlhatatlanul szükséges betöltése az Istenhez való tapadása az imádságban. Ez az Isten után való vágyakozás tulajdonképpen az emberi léleknek önmagára ismeréséből jön létre, s ez már egy magasabb öntudatnak az ébredését jelenti a földi életben. De amíg a földi ember lelke idáig el tud jutni, sok fájdalom, szenvedésen kell, hogy keresztülmenjen, és a csalódásokon szerzett nagy és sokszor keserű tapasztalatokon okulva ismeri meg azt az igazságot, mert gazdaggá teszi. Megismeri azt, hogy az egész világmindenség zord és kietlen vidék, ha az örök-

élet napja be nem világítja, és át nem melegíti azzal az éltető erővel, amely pillanatról pillanatra új csodákat hoz elő, az úgynevezett semmiből. Új teremtményekkel népesíti be az örök jelent, amely nem válik múlttá, nem fakul el és nem omlik össze, hanem az ölében hordozza a mindig tökéletesebbé formálódó fejleményeket. Ebben a mindenben benne élő és magát mindig más formában kijelentő életben rejtőzködve beszél az isteni szeretet az Ő teremtményeihez. Önmagát adja táplálékkul a lelkek milliárdjainak, hogy megelégedjenek. Ezt a megelégedést óhajtja és vágyja minden teremtett lélek az önmagára eszmélés pillanatai után. Ez az az éhség és szomjúság, mely az elhibázott életek lejárása után a szellemi életben a legnagyobb kínt és gyötrelmet okozza a léleknek, mert idejében nem gondoskodott magának élő eleven táplálékról. Az Élő Vizek a lélek szomjúságának kielégítésére, az Élő Kenyér, a lélek éhségének csillapítására és táplálék után való sóvárgásának kielégítésére való, folyton áradó ajándék, amelyet az emberré lett szellemek az isteni kegyelem ingyen való adományaképpen kapnak. Hogy ezzel lelküket táplálják, és felerősödve a jóban és igazban méltókká legyenek a részükre félretett örökség átvételére, mely az örökéletbe való bekapcsolódással már esedékessé vált. Az Isten szeretet. És ez a nagy boldogításra vágyó akarása nem hagyja el a tévelygésbe süllyedt teremtményeit. Hanem tévelygéseik útján - amikor már a lélek belső világa a bűnök szövvénye által bezárkózott, és belső énjében már nem kelt visszhangot a szeretet, nem figyel az isteni hangra - akkor a külső kemény burokra ható Természettörvény veszi át a vezető és tanító szerepet. Vagyis, hogy amit a hibázó és tévelygő lélek ebbe belévet, annak a gyümölcsét legyen kénytelen fogyasztani mindaddig, amíg a szenvedések és csalódások megolvastják a tévelygésnek bűnökből szőtt burkát. Hogy az szétpattogva hulljon le a lélekről, és az szabaddá válva emelkedhessék fel, és keressen magának táplálékot, amelyen megerősödve, a jónak és igaznak szolgálja

tába szegődik. És ott vizsgálják is azokból a tantárgyakból, amelyekből elbukott. Az Isten kegyelmi törvénye nélkül lehetetlen volna, hogy a lélek bármit is kijavíthasson. De az isteni szeretet lehetővé teszi a lehetetlent azáltal, hogy Önmagát áldozza fel az igazság oltárán. Ezzel az Igazság feloldódik a Szeretetben, és Kegyelemmé válik. A kegyelem megbocsát, eltöröl és újat teremt a régiből. A kegyelem feloldja a megrögzült formákat. Mássá alakítja a lélek erőit, mert az Ő szeretete megbocsátó ereje és hatalma új teremtmény formálásán dolgozik. És ez az új teremtmény többé már nem a régi, mert nem is lehet. Ez az új teremtmény csak az új érzések és új gondolatok formájára alakulhat. S mivel ezek az új érzések és gondolatok a Krisztuséi, tehát a krisztusi érzések és gondolatok formája szerint alakulhat át a lélek. Ezért mondja az írás, hogy az egyéni lélekben is ki kell formálódnia Krisztusnak. A krisztusi erényeknek ki kell ütközniük az egyén életében, és pedig napról napra jobban, észrevehetőbben. Hogy ezt a lélek elérhesse és a maga hasznára fordíthassa, szükséges minél gyakrabban keresnie az összeköttetést Istennel - mint a legtöbb Jó forrásával - hogy Belőle meríthessen, és meg ne fogyatkozzék erőben és világosságban. Mert csak az isteni erők tudják fenntartani a folyton örvénylő, tévedések és bűnök által hullámzó erőtömegek felett. A bűnös vágyak és törekvések folyton viharzó nyugtalansága elragadja az ember lelkét, és viszi, sodorja magával, amíg csak van miben megtapadnia. Azért a bűnből meggyógyult lélek ne keresse a kétes kimenetelű vállalkozásokat még akkor se, ha a legjobbat akarja. Az Úr tudja azt, hogy kit mivel, mennyivel lehet a földi életben megbízni, és Ő ismeri az emberi lélek erejét és elhordozó képességét. Az ember ne akarja még a jót sem felettébb, mert az Isten, Aki a „szíveket és veséket vizsgálja”, tudja, hogy kire mit lehet bízni. Az egyiket a viharba állítja, mert annak ott kell vizsgáznia, a másikat a csendbe, hogy a csend szaván keresztül hallja meg, mint mond az Úr a különböző elhivatású lelkeknek. Az egyiket nagy és erős próbára hívja el,

hogy hűségével és bátor kiállásával példát mutasson a félénkeknek, a gyáváknak. A másikat óvja, takargatja, a próbák szellőjétől is védi, mert a hitben gyengéknek még az is katasztrofális bukást jelenthet. Azért az ember ne szűnjön meg az Örökkévalóság Urával az összeköttetést fenntartani. Ne szűnjék meg kérni, könyörögni, - és ne szűnjék meg a hálaadással. Mert ami érték az emberi lélekben van, az minden Őtől van, az isteni kegyelem ajándékából, az örök Szeretet áldozatából. Mert a bűnben eltévedt lélek soha vissza nem találhatna a maga erejéből a maga világosságából. Ami szépnek, jónak és bölcsnek látszik a világon, az mind csak ideig-óráig tartó vetülete a valóságnak, - amíg a lélek megáll a neki rendelt hivatásban, hűen és becsületesen - de amint elmozdul onnan, már lesodorja a bűn zuhogó áradata képzelt magaslatáról, és nincs senki és semmi, hogy feltartóztathatná zuhanásában. Nincsen semmi szilárd és megbízható alap, melyhez a lélek támaszkodhatnék, csak egyedül az isteni kegyelem. Ez egyetlen, minden törvények felett álló törvény és hatalmasság, mely minden önmagára eszmélt lelket elfogad, felemel, megtisztít és megigazít. A bűn bódulatában kábult lelkek még nem tudnak önmagukba tekinteni. Ezek még szenvedéseikből is a tévelygés útjain akarnak kimenekülni. Ezek nem közeledhetnek a kegyelemhez, mert nem tudnak megalázkodni. Ezek az önmaguk által kialakított igazság útján akarják elérni vágyaik beteljesedését. Azért az isteni kegyelem nem adhat nekik segítséget, mert amely úton adhatna, azon az úton nem fogadják el. - Azért kell a világnak annyit szenvedni, mert az emberi lélek a legkésőbbben érő gyümölcse a Földnek. De aki megérett a lélek komoly céljainak felismerésére, az megvilágosodott értelmével át tudja tekinteni ezt a minden igazságnál nagyobb Igazságot: a Szeretet áldozatos nagy igazságát. Amelyben a mi Urunk elől járt, és utat vágott a földről a mennybe, hogy aki Őt követi, el ne tévedjen, hanem egyenes úton vegye fel a keresztet és így kövesse Őt. **A kereszt hordozása nem jóvátétel, nem kiegyenlítése a törvénynek, nem kitörlése**

a múltnak, hanem az isteni törvénnyel szemben való engedelmesség, meghajlás és dicsőségadás az Örökkévalók Urának. Ezzel a szent odaadással való kereszthordozásban a bűnök és tévelygések alól való feloldozást, megtisztulást és bűnbocsánatot, igaz megtérést ajándékozik a kegyelem útján a léleknek. Új érzések, új törekvések, új célok, új eredmények, új vágyak és szent beteljesülések színesítik át a lélek belső világát, és az új élet már itt a földön megkezdődik. Ezen túl már nem a halálnak szánt földi testi éli a maga múlandó életét, hanem a Krisztusban újjászületett lélek kezdte meg az örökkévaló életet abban a kegyelemben, melyet az önmaga átadásával, magához vonzott a hit által. Mert hit nélkül nem adhatja át magát senki az isteni törvénynek, ugyanis hit nélkül nem tud áldozatot hozni senkiért és semmiért. Tehát a hit fontos tényező az üdvösség elnyeréséhez. Hitet pedig mindenki az örökkévaló Istentől kap, hogy felfigyeljen minden fordulatában az életnek, és meglássa mindenütt, mindenben az isteni elrendezés és gondviselés jelenlétét. Azért aki hisz, az kérje Istent, hogy teremhessen hitéhez méltó jó gyümölcsöket földi életében, hogy a halál ne legyen a részére rémületet keltő ellenség, hanem a boldogság hírnöke, akit az Örökkévalóság Ura küld érte, hogy hazavezesse, a kegyelem által ajándékozott, boldog életbe.

AZ ÖSSZETARTOZÁS TÖRVÉNYÉRŐL(*)

Még nincs egészen elhatározva a nap és az óra, hogy a Nap körüli bolygók elengedjék azokat az erőket, amelyek mindegyike visszavonzza a hozzátartozó rokonszenves szellemeket, - te ezt majd meg fogod érezni és látni, hogy ez mit jelent. Az emberi lélek valóban nem egyedülvaló lény, és nem is állhat meg egyedül abban a nagy viharban, amely mind benne, mind körülötte tombol. A vonzás törvényének engedve előbb-utóbb kénytelen a hasonló érzésű és gondolkodású emberek vagy szellemek csoportjaihoz kapcsolódni, és kénytelen a csoport előbbre jutásának érdekében

felvenni a munkát, és azok szerint szolgálni a köz érdekében, amilyen fejlett képességekkel rendelkeznek. Ezt célozzák különben a földi világban is a közérdeket szolgáló közhivatalok, amelyek már csak képzett munkásokkal dolgozhatnak, nem kezdőkkel, kísérletezőkkel, hanem azokkal, akik bizonyos jó eredmények birtokában vannak. Ez nem a földön alakult ki ilyen határozott formában, hanem a nagyobb világokon és a szellemi szférákon. A földön csak lemásolták, mert nem tehettek másképpen. Amint odafenn, új idelelni, mert az emberi lélek nem változik meg. Vágyai és törekvései mindaddig azonosak maradnak, amíg csak lelke legbelsejében ki nem alakul a másik: a jobb, az igazabb megismerés, akár a tapasztalatok, akár a belső felismerés útján. A belső felismerés útja a hit és bizalom útja, mely „megérzi” az igazságot, azaz megvilágosodik előtte az igazság. Hogy a lélek ezt a fokozatot elérhesse, szorgalmasan kell keresnie és kutatnia utána, mert másképpen nem találhatja meg. Az ilyen intenzíven kereső lélek nyugtalanságában van valami nagy és szent törekvés, a saját létét a jóban és igazban megrögzíteni, hogy amikor ebben a bizonyosságban megerősödött, a mások létérdekeit is előmozdíthassa. Ez a tudat alatt meghúzódó szent és igaz törekvés az összetartozás örök törvényének érvényesülni akarását célozza, melynek nem állhat ellene senki, mert lényének megszületését, létbe hívását ez az alaptörvény mozdította elő. Isten nagy gondolata és akarása nyilvánul meg ebben, mert a végső nagy célkitűzés az összesség boldogságra való elhívását valósítja meg. Minden emberi lélekből - aki a legvastagabb önzésből már meggyógyult, - ez a jóra és igazra való törekvés hozza ki az összetartozás nagyobb és szebb érzéseit, amely a „szeretetlenben” nyer kifejezést. A szeretet, amikor már olyan dolgokról képes lemondani, ami az én érdekeit szolgálja, fejlett fokozatban mutatja meg magát, de a lemondás előtti fokozatban is érvényesíti hatását, és a „szükségyszerűség” alakjában követeli az élet összeállításában a maga létjogát.

- Igen! Az embereknek és szellemi lényeknek szükségük van egymásra. Egymás segítségére, tudására, sőt, hogy a fejlődés, a tökéletlen szellemek világában se álljon meg, szükség van a megpróbáltatást okozó, visszaeső, hibás, és még bűnös tévelygő, tökéletlen cselekedeteire is, hogy a javulni vágyók ismerjék meg, hogyan nem kell és nem szabad cselekedniük. Ha mégis megcselekszi az ember, akkor pedig milyen szörnyű következmények származnak belőle. Ez a szükségszerűség tartja egybe azokat a csoportokat, amely a különböző fokozatú és fejlettségű emberlelkeket egy közös nagy egységbe vonzza össze, hogy egymást kiegészítsék és kiegészítsék, hogy végül a közös, nagy célt együtt elérhessék. A földön és a földet körülvevő szférákon hasonló az élet. De a cél tisztábban áll a lelkek előtt, mert a testétől megvált szellem erősebben éli meg a szellemi és lelki hiányokat, mint a földön. Odaát a szellemi törvények érvényesek, az anyagi világ dolgai árnyakká, értékét vesztett hiábavalóságokká, semmivé válnak részére. Ezeknek csupán visszahatásaiból érzik és ítélik meg, hogy mennyire tévedtek. Továbbra is az Összetartozás Törvénye kapcsolja egybe őket és a hasonlókat a hasonlókhöz. Azonban, hogy áldást, vagy elkeseredést jelentenek-e egymás részére, az az ő lelki természetük milyenségétől függ. Az életben érvényesített törekvéseik, munkáik és eredményeik szabják meg létük boldog, vagy boldogtalan állapotait. Nem mint végleges ítélet, de beláthatatlan és általuk kiszámíthatatlan időig, mert az örök jelen: időt nem ismerő végtelenében a múlt és jövő egybefolyva ontja áldásait, vagy kétségbeejtő ítéletszerű, igazságait. Az Igazság Tükre ugyanis csak azt mutatja, amit valósággá tett az emberi lélek a próbák világában. Az Igazság kérlelhetetlen Törvénye szigorú valóságot tár az ébredező emberi szellem elé, de a kegyelem Istennél van. Ő kegyelmezhet, feloldhat és elmarasztalhat. Tiszta, bűn nélkül való emberi élet nincs, mert az egyétevé általánosító fluid rányomja bélyegét a testbe öltözéssel a lélekre. De az „is-

meret” által nyert hit megbizonyosodásával a lélek önmagára ismerve megtér a tévelygések útjáról, és legyen bármiféle felekezethez tartozó, különbséget tud tenni jó és rossz, az igaz és hamis között. A rosszat elveti, és a jót magáévá teszi. Igyekszik a megismert jóban és igazban kiképezni magát. Az ember szenved, vergődik a gonosszal való harcban, talán sebeket kap - lehet, hogy az árnyak összefolynak előtte, megtéved és helytelen irányt követ - de ismét meglátja a helyeset, és visszatér, mert megvilágosodik előtte az igazság. Az isteni kegyelem hagyja, hogy tévedjen, hagyja, hogy megüsse fejét a falba, de ez az ütés megvilágosítja elhomályosult lelki szemeit, és - feleszmél a valóságra. Kegyelemért könyörög, és a bűnbánat könnyeiben megfürdött lelkéből alázatos imába tör elő a hit és az Istenben való bizalom. Kérve-kéri a kegyelem Istenét, bocsássa meg eltévelyedését, és vegye irgalmába bűnös lelkét, úgy vezesse át az életen, hogy botlás nélkül juthasson a célhoz. Alázatosabb lesz, a tévedezőkkal szemben megértőbb, és lelkében megszületik a vágy a mindig tisztultabb élet után. Megutálja a bűnt, és az Úr segítségével lelki természete megtisztul a bűnre való hajlandóságtól is. És mivel a lélek boldog ebben az állapotában - az összetartozás törvénye folytán - más hasonló bukdácsoló lélekkel is igyekszik ezt az állapotot közölni és elérhetővé tenni. Az emberi lélek alapjában gögös és engedetlen az igazsággal szemben. Csak az alázatossággal és a szeretettel lehet megközelíteni a tévelygő ember lelkét. Tehát nagy és nehéz munka egy vagy több lelket az igazság részére megnyerni. A lemondás, az alázatosság, az áldozatok egész sorozata szükséges ahhoz, hogy a bűnökbe süppedt emberlelkek közül valakit megnyerhessen Istennek. Ez a munka: embereket Istenhez vezetni, lelkeket a valóságos boldog életre vezetni, sok örömet, áldást jelent, amit a föld természete is hálásan fogad. A lélek talajában mély barázdát szánt a hitnek a sok csalódás és fájdalom, tehát amit bele vetünk ebbe a fájdalomtól felhasogatott barázdába, az

„igaz” legyen. Az isteni Igazság előtt is igazság, hogy akinek adjuk, mindvégig hinni tudjon abban, és ez a hit boldog megbizonyosodásokat teremjen neki. Hogy az ember ezt megtehesse, keresni és kutatni kell a legteljesebb igazságot, és az Istennél van. Úgy élni, beszélni és cselekedni, hogy az minden oldalról megtekinthető és Istennel bizonyítható legyen - ez a legnagyobb tudomány, a legteljesebb és legáldásosabb élet. Ezt akarni, erre törekedni, ezt vágyani: a legnemesebb cél, amelyhez az Úr áldását adja minden igazán megtérő léleknek, mert az Ő akaratát megértő lélekben keletkező visszhang: ez.

AMÍG A TUDATLAN EMBERBŐL HATALMAS SZELLEM LESZ(*)

Még légy egy kicsit türelemmel, az idők múlnak és magukkal viszik a megpróbáltatásokat előidéző okokat is. Jó előre megmondtam, hogy nem lesz könnyű, mert az izgalmakat és egyéb megpróbáltatásokat jelentő dolgokat a hullám felveti, mint a hőmpölygő ár, és magával viszi a virágot és a szemetet egyformán. - De azért ne féljeteK, mert nem azonos a sorsa mindenkinek. Nem mondom, hogy nem érinti a szele egyiket, másikat, de azért nem lesz olyan, mint sokaknak, akiknek nincsen semmi védelme. Mindenki erősen higgyen és ragadja meg a feléje nyújtott védelmet, akkor nem sodorja el az ár. Megjön a pihenés mindenki részére azzal a megnyugvással, hogy most már nyugodtan lehajthatja a fejét, nem zavarja meg senki és semmi, ha igaz és becsületes életet él. Sokaknak ez azonban nem azt a békét és megnyugvást fogja nyújtani, amit óhajtana, de tinektek igen, akik nem óhajtoztatok arra, amit nem az Isten adott. Mindennek van vége, és a végén összegezés. A végső eredmény mutatja meg, hogy érdemes volt-e valamiért fáradni, erőt és életet pazarolni. Így ennek alapján előbb, vagy utóbb mindenkinek be kell látnia, ha rossz irányt választott a haladáshoz. Azután pedig az nem megy olyan könnyen, hogy a másik útra térve otthagytunk mindent azon az

úton, és többé feléje sem nézünk. Nem! - Vissza kell térni az elhagyott útra, és össze kell takarítani, amit elromboltunk, és mindent rendben lehet csak elhagyni, hogy a másik - a megkezdett úton - jobb és szebb munkát végezhessünk. Azután már nem kell még egyszer felkeresni az elhagyottat, mert már más törvény betűi szerint alakulnak azok a felfelé vezető lépcsőfokok, amelyekről visszánézhetünk ugyan, és segítség céljából le is merülhetünk. De újra visszasegíti lelkünket a bennünk kiépült lépcsőzet, amelyen keresztülebegve a magunk fokozatán találjuk meg azt a szilárd talajt, amelyen megpihenhetünk. Igen, van valamelyes kényszer testöltés is kijelölve, de mi a hitben élő emberi lelkek sorsát tárjuk elétek, mert a hitetlenek, a kívül valók sorsa az egészen a természet mozgásához van kötve. Az pedig nagyon lassú és sötét, mert remény nélküli. A halálnak egy külső tornáca ez, ahonnan fokozatosan az élet gyorsabb ütemébe beledolgozva magukat, egyre több erőt és világosságot képesek magukba asszimilálni. De ez csak gépies élet, mint a növényé és az állaté. Születik, él virul és meghal. Az emberi élet mozgalmas, erőteljes előrelendüléseivel és fájdalmas lezuhanásaival nagyobb vibrációt okoz az éterikus világban. Egy-egy nagy szétesés nagy emócókat vált ki a világban, és minden ilyen szétesett élet új vibrációt hoz létre, és az életek sorozatait teremti meg a maga számára, hogy az új életlehetőségekben tapasztalatokat szerezzen. **Minden tapasztalattal világosabbá válik a cél, amíg ebben a célban a szellemi látásra is megérik. A szellemi látás már feleslegessé teszi a fájdalmas tapasztalatszerzést, mert szabadságában áll a választás a jó és a rossz között. A szellem már nem felelőtlen a maga tetteiért.** Nagyobbszerű életeiért már nagyobb fájdalom és nagyobb örömök járnak, mint következmények. És a jóban és igazban való munka bére nagyobb, messzebb ható világosság, nagyobb szabadság, több ismeret, több tudás és nagyobb boldogság, mint a nagy ismeretlenben való bukdácsolás idején.

A tudatlan emberből hatalmas szellem lesz az isteni Törvények ismerete által, mert ilyen nagy eredmények felismerése által rá kell jönnie, hogy mindezek nem az ő egyéni sajátjai, hanem a feleje és reája hulló isteni Kegyelem sugarai azok. Egyetlen érdeme csak annyi, hogy elfogadta azokat, és kitérta szívét, lelkét, hogy a kegyelem átsugározhassa. Ez az alázatosság, ez teszi naggyá, hatalmassá és igazi szellemmé az embert, ha megértette Isten akaratát és engedelmesen meghajolva, mindent Őreá bíz, és nem kétkedik.

A BELSŐ ÉS KÜLSŐ ÉN(*)

Én, a te belső lelki világodat szemlélem, és nem a külső én hangulatából keletkező kedélyhullámvész után teszem meg az én ítéletemet. És egyáltalán: én nem a ti külső énetek szerint ítélem meg a ti lelki valótokat, mert ezek minden ragyogásukkal és minden színtelen fakultságukkal együtt, csak múlandó zománcok a belső lelki lényeknek. Az egész külső én - legyen az művelt, finomkodó, művészetekhez értő, avagy legyen nyers, műveletlen, esetlen, de belső lényegében az igazat és a jót elfogadó becsületes, törekvő lélek - az nem jelent különbséget. Sőt sokszor az elsőrendű jó és kellemes külső réteg alatt kisebb értékű belső magot találunk, mint a kemény, esetlen külső természettel bevont lelkek belső énjének világában. Azért mindig mindenben azt a belső ént helyezem a külső én elé, és úgy akarok beszélni, hogy az a belső értse meg elsősorban azt, amit neki meg kell tanulnia, és el kell sajátítania. Ez a külső én, ami a testtel együtt, mint egy külön hüvely alakult ki - ha a belső énnel harmóniában volt - akkora halál után teljeseen áthasonul a belső énhez. Ha pedig a testben nagy küzdelmek történtek, de a külső én le nem győzetett, akkor ez - mint egy külön ruha - létrehoz egy külön állapotvilágot: félig álomhoz hasonló kábulatot. És időről-időre uralkodik a belső én állapotán, amíg a szellem fel nem ismeri azokat az okokat, amelyek ezt létrehozták. Azonban, ha le tudja győzni ezt a külső ént,

akkor annyi szépet és hasznosat tart meg belőle, amennyinek hasznát veheti, a többit pedig az emlékek őrlő malmába dobja, ahol megsemmisül az a természet, amely eltette. Tehát előbb-utóbb mindannak el kell tűnnie, meg kell semmisülnie, mind a külsőben, mind a belsőben, amit az Isten igazságtörvénye nem tud magába olvasztani. Még akkor is, ha az látszólag ártalmatlan - mert közvetlenül rossz eredmény nem mutatkozik - azonban közvetve felesleges hiábavalóságokként, mint hasznavehetetlen szemét, már eltorlaszolja a szellem előrehaladásának útját. És sem ő maga, sem a hozzá közel állók nem juthatnak jobb belátáshoz, és ennek híján kénytelenek a felesleges hiábavalóságok világában időzni.

AZ ÍTÉLKEZÉS VESZÉLYÉRŐL(*)

Senki sem tekinthet a látszatos dolgok mögé, és senki sem ismerheti azokat az indító okokat, amelyeknek sokszor csak kényszerből engedelmeskedik a lélek. Igen sokszor csak a mindenütt jelenvaló Isten tudja és látja azokat a láthatatlan indítórugókat, amelyek egy-egy lélek cselekvésében közrejátszanak, és vagy nagy és szép eredményt hoznak ki, vagy eredménytelenül vonulnak el az évek és az életek felett. Éppen ez az, amit az ember sohasem tudhat, és sohasem állíthatja fel azt az abszolút mértéket amellyel az egyiket felemelheti és a másikat elítélheti. Pedig de nagyon óhajtaná azt az emberi tudatlanság és tökéletlenség, hogy ítéletet mondhasson embertársai felett. Azonban aki bölcs és mélyen látó lélek, nemcsak hogy nem vágyódik arra, hogy mások felett ítélkezzék, hanem elkerüli még azokat a lehetőségeket is, mert tudja, hogy amely ítélettel mások sorsát nehezíti, vagy helytelenül könnyíti - azzal a tulajdon részére ítélkezik, még akkor is tökéletlenül, ha jót és kellemeset szól. Mert ha meg nem érdemelt előnyökhöz juttat olyan tévelygő emberlelkeket, akiken keresztül a maga részére elismerést vagy bármi előnyt akar teremteni, és ha ez sikerrel járna, akkor is veszteséget jelent, mert más oldalról olyan eshetőségeket lök el magától, amelyek sokkal fontosabbak

az ő lelki és testi sorsának kibontakozási munkájánál, mint az a kis előny, amit a hízelgésével elnyert. Az ítékezés mindenkor veszélyes és hátrányos annak részére, aki beleviszi az önmaga személyét, és kedvező, vagy kedvezőtlen bírálatot ad le akár összehasonlításból - vagy csak azért, hogy belső örömét táplálja más leértékelésével; avagy hiúságból mond jót, vagy rosszat az emberekről, ha nincs is meggyőződve, hogy helyes véleményt alkotott róluk. A törvény ítélete sokkal kevesebb esetben téved, sokkal kevesebb kárt tesz az ártatlan emberekben, mint a rágalom, a pletyka, amelyet „tisztá lelkiismerettel” terjesztenek az emberek, sokszor a jóakarát külső formájába burkolva. Azért nagyon jó az embernek, ha bölcs, befelé tekintéssel beszél embertársáról, és helyes megítéléssel igyekszik az előtérben forgó dolgot megvizsgálni. S ha úgy találja, hogy tudna segíteni, segítsen amennyit tud, amennyi lehetőség felett rendelkezik, hogy a tévelygést és bűnt megakadályozza, és annak következményeit minél szűkebb körre korlátozza. De sohasem hangosan, sohasem fölényesen, hanem csak az igaz jóakarát bölcs és tapintatos törvénye szerint. Csak segítség céljából szabad beleavatkozni más emberek ügyeibe, bajaiba, meghagyva nekik a szabadakarát szerint való választást, tudva azt, hogy ki mit vet, azt arathatja következményeiben. **Embereket, akiket nem lehet tévedéseikből meggyógyítani, el lehet kerülni anélkül, hogy megvetnénk, vagy gyűlölnénk őket. Az imádkozás több eredményt biztosít, mintha mi személyes énünk befolyásával akarnánk őket más meggyőződéshez futtatni.** *Ez a jó és igaz cselekedet, ha Isten elé tárjuk a mi lelkünk érzését és ellenségeink lelkének érzését. Isten helyes ítéletet tesz köztünk és segítettünk önmagunkon és másokon. Mindenkinek vannak ellenségei - ha a személye ellen nem is - de elvei, elgondolásai miatt vannak, akik ellene fordulnak, hiszen örök harc az élet itt, ahol a jó és rossz súrlódni kénytelen. Sokszor a jó és igaz marad látszólag alul, de ez csak látszat, mert ahol már a látszat mögött a valóság is láthatóvá válik, ott minden miéltre megtalálja*

a feleletet az, aki alázatos lélekkel megtalálja az igazság betűit itt a földön, hogy a szellemvilágban olvasni tudja az örök bölcsesség azon elgondolásait, amelyek szerint a láthatatlan és látható világ felépült. Akkor minden látszatos jó és rossz, ami véghezvitetett, megmutatja az összefüggést, és egyben a kibontakozást is: az igaz jó felé. *Minden emberélet csak egy kicsiny részlete a nagy és vég nélküli életnek, amikor az egész egybefolyik, és a szellem, a nagy kibontakozó erőfeszítéseit elvégezte, akkor itt már a nagy drámák is kicsiny epizódokká válnak, mert ezzel a szellem végre lebontja burkait magáról, és megáll az isteni fényözön reávetődő sugárzásában és újjászületve, Isten gyermekévé válik.* Amíg a lélek eljut idáig, addig hányja veti a bűn haragos hulláma hol fel, hol le, hol örül, majd szenved, hol hisz, majd kétségbeesik - de egy a fontos: hogy az Istennel szemben engedelmes legyen, és akkor elmúlik a vihar felette, kitisztul az ég, és tisztán látja az utat, amely kivезeti őt a tévelygések világából. Ilyen viharba kiküldött munkása vagyok az Úrnak én is, és sokan mások, akik Isten nagy szándékát megértetni törekednek a földön az emberrel. Ilyenné lesznek mindazok, akiknek lelkében kialakul a megértés Isten akaratával szemben.

AZ ÚRNAK SZENTELT TÁRGYAKRÓL(*)

Amit az ember az Úrnak szentel, annak az igazi értékét nem az adja meg, amit az emberek annak anyagi értékéül tulajdonítanak, hanem azok az érzések, amelyekkel azokat az ember az Úrnak ajánlja fel. Azért az Úrnak csak olyan dolgot szabad felajánlani, amihez tiszta, igaz és áhítatos érzések tapadnak, vagy olyant, ami egészen új, amelyet azután azok az érzések szentelnek meg, amellyel azt az Úr céljaira felajánljátok. Hiszen tudjátok, hogy az egyes tárgyak mennyire magukon viselik azokat az érzéseket, amelyekkel telítették azokat egykori tulajdonosai. Tudjátok, hogy vannak olyan emberileg nagy értékű tárgyak, amelyekhez olyan érzések és emlékek tapadnak, hogy átokká válnak arra nézve, aki

annak a tárgynak birtokosává válik. Mert azok a tárgyhoz fűződő érzések az élő ember érzéseivel érintkezve újra életet nyernek, és hasonló erőket vonzanak magukhoz az asztrál világból. És ezeknek az erőknek az együttese sietteti olyan események bekövetkezését, amelyek anélkül latensek maradhattak volna. Azért az Úrnak szentelt tárgyakat nem szabad más célra is használni. Emlékezzél a babiloni király esetére, (*Dániel könyve 5:1-31, Belszár lakomája, csodálatos írás a falon, Dániel magyarázata*) aki hatalmi gögijében és vadságában a jeruzsálemi templomból elhurcolt arany és ezüst edényeket előhozatta és a tivornyán azokból ittak ő, az ő főemberei, feleségei és ágyasai. S akkor megjelent a falon az a szellemkéz, amely felírta neki a három végzetes szót, és azzal megjelentette, hogy az Úr megelégedte az ő visszaéléseit. Jóllehet, az Úr engedte meg neki, hogy diadalt vehessen a tőle elpártolt zsidó népen, de csak azért, hogy abban feltámadjon a megbánás fájdalomja és a keserű visszaemlékezés azokra a régi, boldog időkre, amikor még az Úrral jártak. Hogy ez a fájdalom tisztítsa meg az ő érzésvilágukat, és terelje vissza őket az Úrhoz. S mintegy marokra fogva az egész babilóniai népet, és azt az egész korszakot víz alá nyomta, az élet vize alá, ahonnan felmerültek helyettük a felszínre azok a mélyben szunnyadó korszakok, amelyek addig várták, hogy a felszínre kerülhessenek. Ezek pedig ott várják, amíg a kegyelem újra lenyúl értük, és újra felszínre hozza őket, hogy ismét próbálkozhassanak. Hiszen minden korszaknak alá kell merülnie, és helyet kell adnia a felszínre jutni akaró korszakoknak, és éppúgy minden egyes egyénnek is. Isten minden korszaknak és minden egyénnek tele serleggel nyújtja a kegyelmet. Ezek azonban többnyire az ő téves hajlamaikat követve, bűneik köveit dobálják bele a serlegbe, mígnem azok anynyira megsokasodnak, hogy kiszorítják belőle a kegyelem vizét, úgy, hogy az kiárad, és elborítja őket minden produktumukkal együtt.

AZ ELKÖVETKEZŐ NAGY SZÁMADÁS(*)

Most amikor az úrvacsora emlékére szentelt ünnepek után felkerestünk titeket egy rövid beszédre, a ti figyelmeteket fel kell hívnom azokra a régi figyelmeztetéseimre, amelyeket nektek szóltam. Tudniillik, ezekben az időkben, amikor még tombol a vihar, és az emberi lelkekben az érzések erősen hullámanak, amikor még nincsenek a szenvedélyek lecsendesedve, a mi hajónk a part mellett csak csendesen haladhat előre. Ez azt jelenti a ti gyakorlati nyelvetekre fordítva, hogy csak visszahúzódva, és csak abból táplálkozva, amit kigyújtottetek magatoknak, a megpróbáltatások idejére csak abból lehet haladni, nehogy nagyobb feltűnést keltsetek a ti megmozdulásaitokkal. Értem először a lelki megmozdulásokat, amelyekre mindig felfigyel a világban az a csoport, amely át van fűtve a tagadás és hitetlenség szellemétől. Vagy éppen ha nem tagadás és nem hitetlenség, akkor a hívő szellemcsoportoknak arról a legalsó rétegétől, amely mint az élősdiek a tengeri hajót, úgy kísérik minden megmozdulását azoknak a külön csoportoknak, amelyek nem ahhoz a csoporthoz, ahhoz a „nagyhoz” tartoznak, amelynek hivatalosan ő is tagja. Hivatalosan, mondom, mert a külső forma szerint úgy tekinti az ilyen magát és a többit is, mint akik egyek. Azonban az Úr törvénye szerint ez az egység nagyon is apró részekre bomlik szét. Nincs benne meg az összetartó erő, ami csakugyan egységgé tehetné, mert hiányzik a belső tartalom, ami semmiféle gondolattal, semmiféle megnevezhető érzéssel, vagy elmélettel nem nevezhető erőnek, mint csak azzal, amelyet egy vagy két szóval lehet kifejezni: „a megértő szeretet”. Amely csoportban, és amely egyénben ez a megértő szeretet nincs, az mindenhol kiválik, az mindenhol lehull, és ki van téve a szenvedélyek viharának, amely elragadja őt attól a csoporttól, amelynek úgy hiszi, hogy hozzátartozó tagja volna. Ezek azok, akik lehullanak innen is onnan is, mert mindenhol kritizálnak, semmivel nincsenek megelégedve, mert ezekből hiányzik az az érzés, az az erő, amely őket a haladó csoporthoz

hozzácsatolja. Láthatjátok ezt minden egyházban, minden felekezetben, hogy vannak ilyen elhullottak, akiket nem az ő külső körülményeik juttattak odáig, hogy leváljanak, hanem mindig a saját lelkükben lévő ellentétes érzés és ellentétes elgondolás juttatja őket a meghasonlásba. Itt is, ott is leválik egy-egy, elmarad, s amikor már elmaradt, egyedül kénytelen bolyongani a pusztában addig, amíg egy másik vándor gyülekezethez nem csatlakozik, és az fel nem szívja magába. És a hasonlók között egy ideig ismét csak megy előre, hogy azután ott is valami ellenkezésbe kerül, és onnan is elmaradjon. *A spiritizmusnak tulajdonképpen az a célja és a hivatása, hogy ezeket az elmaradottakat összegyűjtse egy csoportba, és egy közös nevezőre hozza, mintegy utolsó gyűjtési mozzanat, amely még a megváltás munkájának az utolsó gereblyevonásait képezi.* Akik már ebből is elmaradtak, akiket már ezek a jelenségek sem képesek visszatéríteni ahhoz az egységhez, amelyet Krisztus forrasztott egybe, akkor ezeken már nincsen segítség. Elhullanak a kietlen pusztában, nem érik el az ígért földjét, amelyet - mint előképekben - Mózesnek is megígért az Úr. Mert minden eseménynek - már sokszor említettem nektek - van előképe azokban a történetekben, amelyek a fejlődés folyamán újra és újra ismétlődnek. De mindig egy magasabb régióban, az eszméknek egy magasabb fokozatát mutatva, mindig egy és ugyanaz a gondolat, egy és ugyanaz a cél, amely ezeket az ismétlésekbe hozza: Istennek az emberek részére adott megmentő terve. Izrael fiainak, akiket kihozott Egyiptomból az lett ígérve, tartsanak ki, kövessék azt a vezért, aki őket kivezeti a tévelygések világából arra a földre, amely minden jóval dúsan megrakva kínálkozott, hogy az Úrnak kiválasztott népét felfelé fejlessze, addig a fokozatig, ameddig elérkezik Isten kegyelmének és kezdettől való ígérétenek a megvalósításához. Isten ígérete beteljesedett. Ha Izrael fiai hüen, bízva és remélve tudtak volna várakozni Isten ígérétenek beteljesedésére, minden egyes zsidó tudta volna azt, hogy mi-

kor jön el az az idő, amikor az ígért Messiás megérkezik. Mind-egyik látta volna a csillagot, amely ennek a beteljesülését hirdette szerte a földön. Mindegyik érezte volna a lelkében azt a nagy megmozdulást az égnek és földnek erőiben, amelyek ebben az időben mintegy nagy készülődésben, igyekeztek a természetben is tudomására adni az embereknek. Hogy itt van az idő, a beígért nagy isteni üdvtervnek megvalósulása, amelyről a próféták beszéltek, amelyet a látnokok hirdettek, amelyről beszéltek a törvények, amelyet Isten adott az ő kiválasztott népének. **Nos tehát testvéreim, most ugyanolyan és ehhez hasonló időket éltek.** *Most, ha az emberek - akik magukat Krisztusról nevezve keresztényeknek éreznék, de nem a külső forma szerint, hanem belül, hogy ha az emberek, akik Isten nevét említik, akik imádkoznak ugyan, könyörögnek Istennek tiszteletet adnak, hogy ha ezek az emberek lélekben hordoznák az Istennel való kapcsolatnak nagy és hatalmas erejét - akkor éreznük kellene azt, hogy nem minden napi időket él az emberiség itt ezen a földön.* Nagy válságok, nagy viharok dúlnak a földi világban. A föld, mint egy szüléshez készülő anya, fájdalmakat szenved, és most ezekben a fájdalmakban, ezekben a keserű könnyekkel és jajokkal telített atmoszférában meg kell szülnie a földnek azokat az emberlelkeket, akik egy magasabbrendű létállapotra vannak előhívva, az isteni ígélet szerint. Ha az emberek - mint mondom - Krisztust a szívükben hordoznák, feltekintenének az égre, látnák azokat a csodálatos dolgokat, amelyek odafenn is véghez mennek, mert Isten különösképpen lehajol azokhoz, akik lélek szerint az Ő nevét segítségül hívják. Különös kegyelemben részesíti azokat, akik hittel, reménységgel Őbenne keresik menedéküket, akik odamenekülnek a vész vihar elől az Isten lábaihoz. Krisztus lábaihoz, hogy ott magukat biztonságban érezzék az ellen a vihar ellen, amely készülődésben van, amelynek előszelei már-már megreszkettetik a fák leveleit és felkeverik az út porát. Minden teremtett lélek menekül a vihar elől biztonságot keresve, csak az emberi lélek nem tudja

megtalálni azt a rejtekhelyét, ahol biztonságot találhat. Az emberi lélek dacol, szemben áll a törvény hatalmas erejével, szemben áll az erőkkel, amelyek végigseprik a világot, mert azt hiszi, hogy ő megállíthatja a szenvedélyeknek azt az áramlását, amely már megkezdődött. Azt hiszik egyes csoportok, egyes nemzetek, egyes vallások, felekezetek, hogy az ő egyedüli erejükkel, hatalmukkal felkészültségükkel ellene tudnak állani annak a hatalmas erőnek, amely hivatva van nagy dolgokat cselekedni a földön. Az emberek futkároznak hol ide, hol oda, alakoskodnak, elveket változtatnak, keresik azt, hogy merre, hol találják meg az ő lelkük hibáinak és fogyatékoságainak azt a helyét, ahol tovább cselekedhetnek az Isten törvényének ellenkező dolgokat. Én azt mondom nektek testvéreim - mint ahogyan azt mindig is mondtam nem kiállni, nem kiabálni nagy hanggal, és nagy eszméssel, amelyek talán egy pillanat alatt világmegváltó eszméknek látszanak a többi ember előtt, akik nem tudják azt, hogy csak egyetlen megváltó eszme van, és ez a megváltó eszme csak az Istentől és Küldöttjétől - a csakugyan a várva várt - Messiástól származhat. És valaki ezt a megváltó eszmét nem nevezi magáénak, ezt a megváltó eszmét nem zárja a lelkébe és nem tudja az életében erővé és hatalommá tenni, akkor hiába keres bármiféle világmegváltó eszmét és gondolatot, nem fogja megtalálni. Mert ahogyan a hullámzás a tenger cseppjeit felcsapja magasra, a következő pillanatokban már lesodorja mélybe, úgy van ez az eszméssel is. Nem adatott más név a ti megtartatásotokra, nem adatott más eszme a ti felemelésekre, mint az, amit adott az Isten a Teremtő, a Megváltó Jézus Krisztusban. Tehát ha nincs semmi más, ha nem lehet sem ide, sem oda menekülni, akkor hol, merre keresse az ember a maga megtartatására a menedéket? - A múlandó világban sehol sem, hanem mindenkinek - mind az egyesnek, mind a csoportoknak - a saját benső erejében kell kivárnia a vihar elmúlását és az ő maga benső erejében kell megharcolnia és kivárnia azt, hogy tulajdonképpen mit akar az Isten, és mit ad az Isten mindegyiknek

a maga megmentésére. Jegyezték meg jól: mindegyik külön-külön is és a hasonlók is, akik eszme szerint összekapcsolódtak egymással, és eggyé lettek abban - a most elfogadott elvvel, elfogadott eszmével - együtt tartatnak meg, vagy pusztulnak el. De mivel az Úr azt mondja: „*Ég és föld elmúlik, de az én beszédem örökké fennmarad*”, tehát az Ő beszédje, az Ő Igéje az, ami megtart és fenntart mindörökké. **Tombolhat lent az alacsonyabbrendű és elmúlásra ítélt emberi elgondolások, eszmék és világmegváltó megoldások zűrzavara, tombolhat és harcolhat lent. A magasabbrendű eszme felemeli azokat, akik igaz követői ennek az eszmének.** *Ennek az eszmének az ereje összekapcsolja azokat, akiket az Úr együvévalónak kiválasztott és együtt tartja,* jó legelőre vezeti az ő juhait, összecsoportosítja őket egy akolba a vihar elől, és amikor elmúlik a vihar és kiragyog a nap, akkor ismét széjjelereszti őket, hogy munkálkodjanak, hogy örüljenek az életnek, fejlődjenek, növekedjenek és sokasodjanak. Értitek, hogy ezalatt mit gondolok? Mivelhogy beszédem elején azt mondtam, hogy most ameddig a vihar tart, minél keskenyebb úton haladjatok, minden ütközést és annak lehetőségeit kerüljétek, szükséges mind szorosabban és szorosabban összébb húzódni abban a megértő szeretetben, amelyről legelőször is beszéltem. Mert ha ez a két szóban kifejezhető érzés és elv nincs meg, akkor nincs összetartó kapocs. Nincs meg az a közösség, amely ellene állhatna a viharoknak, amely dül, mert ti még vándorok vagytok, nem vagytok a célnál, a cél csak lebeg még előttetek abban a ködoszlopban, amely ködoszlop éjszaka, a megpróbáltatások idején világít, fénylő világossággal, mert a sötétben jobban fénylik, mint nappal. **A megpróbáltatások idején Krisztus alakja erősebben rajzolódik ki a ti lelki szeméitek előtt, mert nagyobb szükségetek van arra, hogy Tőle várva mindent, erősebben kapcsolódjatok Őhozá.** A megpróbáltatások idején tehát minden lélek, aki csak egy kicsit is tudott arról a nagy kegyelemről, hogy Krisztus eljött a világot megváltani, az ő bűneiből és az ő

bűneinek következményeiből, a szenvedésektől, akkor most, amikor az emberiség szenved, akkor futkároznak jobbra, balra. Keresik a rejtkehelyeket, keresik a lehetőségeket, hogy hogyan, miként juthatnak közelebb a Megváltóhoz, hogy annak palástját megragadva, saját sebeikre, saját nyavalyáikra gyógyírt keressenek, és találhassanak. Mert mindenki a saját részére akarja lekötni az isteni kegyelemnek azt a részét, amely le lett nyújtva a földi emberekhez. Ilyenkor mindenesetre jobban keresik, jobban kutatják azokat a lehetőségeket, hogy hogyan lehetne valami reménységhez hozzájutni. Hogyan lehetne valami bizonyosságra szett tenni, hogyan lehetne valami lehetőséget kicsikarni, mondjuk a szellemvilágból, hogy az ember az ő hitét ehhez kapcsolja hozzá, így tájékozódhasson valamiképpen a kétségbeesítő állapotokban, amelyek rémekkel és fájdalokkal vannak telítve a beárnyékolt sötét éjszakában. Most vigyázzatok, mert nagyon sokan vannak, akiket felkeresnek az ilyen imbolygó, tévelygő emberi lelkek, akik kierőszakolják maguknak azt, hogy okvetlen muszáj velük foglalkozni, mert muszáj rajtuk munkálkodni, hogy megtalálhassák ezeket a reménységeket. Én pedig azt mondom: - bár a ti lelketek meg fog ezen ütközni, – miképpen a balga szüzek nem könyörül a vőlegény abban a példabeszédben sem - ugyanis a balga szüzek kinn járnak, hogy megvilágítást keressenek. S addig eljő a vőlegény, kinyílik az ajtó, és azok, akiknek megvan az ő világosságuk, belépnek a legbelső házba, és kívül maradnak azok, akik csak az utolsó pillanatban keresik az olajat. Mert ők mindig csak várakoznak, talán megszólították azokat, akiknek minden gondjuk, minden törekvésük az volt, hogy az ő lámpásukba olajat szerezzenek, ameddig a várakozás ideje volt. *A várakozók azonban most minden erejükkel akarnak ehhez az utolsó lehetőséghez, az spiritizmushoz, hozzákapcsolódni, hogy onnan, a szellemeken és médiumokon keresztül, szerezzenek bizonyosságot lelküknek.* Talán elveszett hozzátartozóik tartózkodási helyét tudakolnák, talán elköltözött kedveseik állapotáról, hogy valamit megtudjanak,

vagy magukat valamiképpen megerősíthessék, mert fáj, sajog a lélek, mert elveszítette azt, akit nagyon szeretett, akivel biztonságban érezte magát, a szeretet szála megszakadt, és nem tudja, hol, merre, honnan kapcsolja össze ismét azt a fájó érzést, hogy kiegyenlítődést nyerjen. Talán ezen a lehetőségen keresztül újra megtalálja az összekapcsolódást? **Az embernek nem ez az igazi arca, amikor bajban van, hanem az igazi arca az, amikor aránylag megelégedettségben élhet és akkor keresi az Istennel való kapcsolatot.** Hogy hálát adjon azért, hogy nem hiányzik semmije sem, amikor a szeretet az egyik lélekről átsugározhat a másikra, gyógyíthat, kiegyenlíthet. Akkor belátja, és értékelni tudja Istennek ezeket az ajándékait, és igyekszik keresni, kutatni Teremtőjének és Megváltójának akaratát, hogy azt hogyan, miképpen tölthesse be. Ez az igazi arca az embernek, a léleknek az igazi megnyilatkozása. *Amikor a lélekben a külső körülmények folytán hiányérzet támad, és ezek fájó érzést keltenek, és keresésre ösztönzik, csak akkor keresi ezekre az ösztönzésekre elindulva az Istennel való kapcsolatot, csak akkor keresi azokat a lehetőségeket: akkor ez már későn van.* Félő, hogy ezek mind kívül maradnak, akik későn ébredtek fel arra a tudatra, hogy az Istennek van akarata az Ő gyermekeivel szemben. Istennek van áldása, van gondviselő szeretete, az Istennek van gondja az Ő teremtményeire, és igaz, hogy az Ő gondoskodása, az Ő szeretete a tévelygő juhokat is igyekszik egybegyűjteni. Ámde azokat a viharokat nem parancsolja vissza, amelyek éppen a tévelygő juhok tévelygő lelkéből, érzéseiből, és Isten törvényével ellenkező akaratából származnak. Ezeket a viharokat nem parancsolja vissza a gondviselő Isten, mert ez az Ő igazság törvényével ellenkezik. De ezekből a viharokból kiemeli azokat, akik mindig hallgattak az Ő szavára, keresték, kutatták az Isten akaratát, hogy azt az ő saját lehetőségük szerint beteljesíthessék. Aki csak akkor akar már házat építeni, amikor a zápor már rászakadt annak már nincs ideje arra, hogy betetőzze sárból készült kis menedékhelyét. Aki akkor akar

magának ruhát fonni, szőni, amikor már itt vannak az időjárás viszonyosságai, az akkor már elkésett, mert nem bírja kivárni, ameddig a növény kikel, megnő és annak rostjai feldolgozásra kerülnek, hogy abból magának fonjon és szőjön. *Mindennek megvan a maga ideje, megvan a kegyelemnek az ideje, amely kegyelem kiárad mind a jókra, mind a gonoszokra a földi világban és egyképpen szakad az eső mind az igazak, mind a hamisak földjére.* Egyformán osztja áldását azokra is, akik az Ő igazsága szerint cselekszenek, az Ő akarata szerint; és azokra is, akik az Ő akarata ellen cselekszenek. De eljön az idő, amikor itt van a leszámolás napja, és mindenkinek be kell számolnia az élet eredményeivel. És jaj azoknak, akik az ő életükkel, vagy életeikkel ezekben az időkben nem tudnak elkészülni a számadás napjára. Hogy ez a számadás mikor van testvéreim? - Ne keressétek, ne kutassátok, ne tudakoljátok. Akik itt együtt vagytok: az egyiknek talán ma van, másiknak tán két élet, vagy három élet is elmúlik számára, ameddig ezzel a számadással találkozik. De ki meri azt állítani, hogy akinek ma van a számadás napja, az talán kevesebbet mutat fel, mint akinek két-három élet után lesz? Mert könnyen lehetséges, hogy valaki két vagy három, akár öt élet ideje alatt, fel tud-e annyi eredményt mutatni, mint az, akinek ma van a leszámolás napja? Mert nem lehet tudni, hogy annak, aki öt-hat élet múlva számol be, lesz-e annyi eredménye, mint annak, aki ma számol be. **Az emberi léleknek úgy kell élnie, a földi életnek minden óráját, minden percét, hogy nem tudhatja, melyik pillanatban fogja őt számadásra az Isten törvénye.** Az emberi léleknek nem szabad arra számítania, hogy először csak amit az egyik életben tud, amely felől bizonyos, a ma még fiatal ember, ma még erejének teljében van, és cselekedhet, és nagy dolgokat csinálhat, tehát mindem helyrehozhat, amit hibázott. És nem mondhatja el az öreg, aki már az élet befejezéséhez áll közel, hogy mindent elvégzett, nem mulasztott el semmit, mert nem tudhatja egyik ember sem az ő vándorútján, hogy hová kellett volna

beérkeznie, meddig van még az ő vándorútja Isten törvénye szerint előirányozva. Mint ahogyan a régi zsidók sem tudták, hol van, merre van az ígéret Földje, és vándoroltak a pusztában. Sokan az ő maguk belső lelki természete szerint, sokan csábításnak, kísértéseknek engedve elhullottak a pusztában, mielőtt az ígéret Földjére beérkeztek volna. *És így nagyon sokan vannak, akik mindenről tudnak: tudnak a kegyelemről, az Isten megváltó szeretetéről, az Isten mérhetetlen irgalmasságáról. Imádkoznak is, nagy dolgokat is cselekszenek az Úr nevében, és mégsem érnek el az ígéret Földjére, mert a maguk lényegtörvénye szerint nem töltik és tölthetik be az ő feladatukat, mert az ő maguk törvénye szerint nekik mást kellene cselekedniük, mint amit cselekszenek.* De mit is akar az Isten? Hogyan ismerheti fel az ember az ő rendeltetését és célját itt a vándorúton? Csakis úgy, ha keresi, kutatja az Isten igazságát, keresi az Isten törvényét, igyekszik megtanulni, magáévá tenni azt, és az ő életének minden percében és pillanatában érvényesíteni. Jóllehet az eredmény nem mindig az, amit az ember elérni szeretne, amelyet az ember az ő élénk képzeletével magának kialakít. Mert hiába, tökéletlen világban él az ember, és hiába vet el jó magot, a meg nem értés és szeretetlenség világában az nem hozza meg azt az eredményt, amit ő kíván, vagy amit szeretett volna. De ha igazán Isten akarata szerint próbálja az ember a maga életét átalakítani, tanulmányozni és megismerni Isten akaratát, akkor minden megerőltetés nélkül Isten akarata szerint alakul át az ő természete is, és akkor minden megerőltetés nélkül azt cselekszi, amit Isten akar, amit kíván tőle, és a végeredményben elérkezik az ígéret Földjére. De akik szemben találják magukat minden mozdulatukkal, az Isten akaratával, azok elhullanak a pusztában. *Az ember az ő túlzó természetével mindent szeret eltilozni, mindent túl erősen akar, és túl erősen akar érvényesíteni. Az embernek ez a túlzott akarata viszi őt a kísértésbe.* Embernek, mivelhogy akarata van, és az ő belső hibás természete diktálja az irányt, tehát az ő eltúlzott akaratával mindig többet akar, mint

amit az Isten kíván, és amit az Isten akar tőle. Figyeljétek meg azt, hogy az Isten sohasem akar többet és nem kíván többet az emberektől, mint amennyire képes. **Isten megadta, és megadja azokat a lehetőségeket, amelyekbe az ember az ő jóakaratóval beledolgozhatja magát, és érvényesítheti mindazt a jót, igazat, amelyet megtanult Istentől. Mert aki az Isten akaratát keresi, annak Isten az ő Szentlelkén keresztül értésére adja,** és azok a lelkek megérik azt, mert megérik az igazságot. Megérik és megértik, mert a szeretet és az engedelmesség, amellyel Istenhez tapad a lélek, megérti és megéri mindig az igazságot, és megéri a szeretet folytán azt a módot, amely szerint neki cselekednie kell; és ez az Istennel igazán közösségben élő lélek tud a földön is áldásos munkát végezni. Mert hiába akar nagyot, hatalmasat cselekedni az, akinek a lelke nem a megértés és megérés szerint cselekszik, hanem saját akarata és értelme szerint alakít ki egy Isten igazságától távolosó igazságot. És aszerint akar cselekedni, aszerint akarja először a saját életét átalakítani, továbbá azért akar nagyot, hatalmasat cselekedni, hogy kiemelkedjék az átlagból, hogy az emberek felnézzenek rá, és elfogadják az ő akaratát. És a neki engedelmeskedők csoportokba verődve mozgassanak meg olyan erőket, amely erők fölött azután később már nem tudnak uralkodni. Mert ezek az erők, amikor már nagyobb méretbe össze vannak tömörítve, ismét más erőket mozgatnak meg, amelyek ezekkel az erőkkel ellentétben vannak, mert más elvek irányítják azokat és más elvek irányítják emezeket. Az ilyen erőknek a vilamos összecsoportosításából származnak azok a lehetetlen állapotok, amelyből azután szeretne kimenekülni az, aki ezeket az erőket létrehozta, tömörítette és hatni akart vele. Mert ne felejtsetek el testvéreim, nem az ember az ő kicsiny, porszerű kis egyéniségével hozza létre ezeket az úgynevezett éteri megmozdulásokat, hanem az ő gondolata, érzése, vágya, törekvése és akarata a más, hasonló érzésű, törekvésű és akaratú szellemekével együtt.

Azért szükséges, hogy az ember keresse és kutassa az Isten országának igazságait, hogy melyek azok az elvek, melyek azok az elgondolások, melyek azok a meghatározó törvények, amelyek az emberi lelket előbbre viszik. Nem lefelé, nem jobbra és balra, hanem felfelé, az Isten országa felé, ahol már minden szélsőség, hiba, tévelygés, bűn le kell, hogy maradjon az emberi lélekről. És az emberi lélek Isten lelkével áthatva, mind tökéletesebb formában jelenhessen meg abban a tökéletes világban, amelyet az ő hibás, és tévedező természetének eredményeitől megtisztult alakban láthat már maga körül. Az ember az ő saját benső világának megfelelő világot igyekszik maga körül teremteni, az ő benső lelki érzése, akarata és vágya szerint rendezi be azt a területet, ahol ő forog, él. Mindenütt a saját lelkének kivetített és formába öltöztetett gondolatait akarja látni maga körül mind e világában, mind a szellemvilágban. Ha hibás a lélek: tökéletlen és fejletlen alakulatok képződnek körülötte. Helytelen minden elgondolása, és így helytelen lesz a következmény is. Azért van meg mindennek a következménye, hogy a lélek tanuljon belőle, mert amit ő helytelenül gondolt el és vitt véghez, annak kellemetlenül ható formái és visszahatásai keletkeznek. Kényszerítve van tehát a lélek megváltoztatni elgondolásait, mert látnia kell, hogy rossz hatásokat hozott létre. Tehát ha Isten szerint, Isten akarata, igazsága szerint rendezi be az életet, ezeket az igazságokat magáévá téve úgy cselekszik, úgy gondolkodik és érez, akkor olyan eredményekkel találkozik, amelyek a lélekre kellemesen és boldogságot okozóan hatnak vissza. Abban rejlik az Isten akaratának teljesítése a földi életben, abban rejlik a boldogság, az üdvösség, ha az Isten akarata szerint cselekedve, tökéletes eredményt érhet el az ember. Ha pedig Isten akarata ellen cselekszik, mindig nagyobb tökéletlenséggel találkozik. Isten országában mindezek már nem léteznek. Minden harmonikus, minden tiszta, szép, minden jó és igaz, tehát minden nyugtalanító, zavaró körülmény megszűnt, nem létezik. Az emberek életében is, ha az Isten akarat szerint cselekednének,

harmonikus, békés jó és boldogító volna földi élet is. De mivel nem az Isten akarata szerint cselekszik az ember, hanem az ő benső, ellentétből megfertőzött lelkének elgondolása szerint cselekszik és akar, azért vannak zavaró állapotok, nyugtalanságok, szenvedések, fájdalmak és gyötrődések. És az ember mégsem tud saját esze szerint rájönni arra, hogy az ő elgondolása nem helyes, nem jó. Csak a saját szenvedései és gyötrelmei arán tud megszabadulni azoktól a hibás elgondolásoktól és érzésektől, amelyeket hibás lelki természete szerint vetítettek ki környezetére. Tehát testvéreim, ha ti Isten igazságát keresitek, és Isten szent Lelkével állandóan kapcsolatban vagytok, nem is fogjátok cselekedni, beszélni, gondolni és akarni a rosszat, az Isten törvényével ellenkezőt, hanem minden törekvésetek oda irányul, hogy Isten akarata rajtatok keresztül teljesebbé menjen. Az Isten akarata pedig csak jó és igaz. Isten minden ígéretet beváltja, és így nem hiába hisztek, nem hiába bíztok és reméltek, mert Isten elhozza az időt mindenre, amit Ő az embernek ígért, hogy azt beteljesíti, mindent beteljesít, mindent kialakít és mindent tökéletességre visz, de ti nektek magatoknak kell ezt akarni. Nektek magatoknak kell Istennel összekapcsolódnival azáltal a szeretet és engedelmesség által, amelyet ti a ti szívetekben máris éreztetek. Isten akarata az, hogy „szeressétek egymást”. - Tehát ha ti szeretitek egymást, igazságtalanságot nem cselekedtek, egymást meg nem bántjátok, egymásnak hazugságokat nem mondtok, egymást félre nem vezetitek, egymástól nem kívántok erejét meghaladó módon semmit. Egymással közlitek mindazokat, amelyeket jónak láttok, hogy jót eredményezhessen az annak, akivel közölni akarjátok. Egymással békességben éltek, mert hiszen a békesség az, amely mint a sima víz, alkalmas arra, hogy az élethajótokat előbbre vigye. A hazugságok, a viharok, az ütközések nem kedveznek a haladásnak, azok megpróbáltatásokat okoznak. A megpróbáltatások pedig nem mindig hoznak létre olyan eredményt, amely kívánatos volna. Te-

hát kerüljétek a szeretet folytán mindazokat a megpróbáltatásokat, amelyek előreláthatólag bekövetkeznének olyan dolgokban, amelyek nem ütnek meg az isteni törvény lényegének mértékét. Mindezeket azért mondom nektek, hogy legyetek részen, legyetek éberek és vigyázatok, hogy valamiképpen az ellentét részt ne üthessen azon az együttesen, amelyben ti most vagytok. Mert az ellentét figyel minden egyes megmozdulásokra, minden egyes érzésekre, amely a lelketekben felszabadul, és igyekszik most, éppen a viharok idején olyan állapotokat létrehozni, olyan hullámzásokat teremteni, amely hullámzásokban szétesnétek. Tehát legyetek erősek abban a hitben és abban a szent elkötelezettségben, amelyet a legutóbbi összejövetelek alkalmával az Urral kötöttetek, abban az ígéretben, hogy ti mind életetekben, mind halálotokban Övéi akartok lenni. Ez az elkötelezettség hatalmas erőt képvisel, bárha kicsinyek vagytok, bárha kevesek vagytok. Ti azt nem tudjátok, hogy a ti magatok hitével, a ti magatok szeretetével, reménységével, Isten akaratához hozzásimult akaratotokkal milyen hatalmas erőket tudtok megmozgatni, milyen hatalmas ellentét-épitményeket tudtok ledönteni. És rajtatok - kicsiny emberi lelkeken - keresztül az Úr érvényesíteni tudja az Ő akaratát azokkal szemben, akik elő vannak hívva arra, hogy hozzátok kapcsolódjanak és hathassanak a világban. Mert ti nem arra valók vagytok, hogy a világban hassatok. De vannak olyan lelkek, akik erre vannak előhívva, mert a ti hiteteken keresztül azokra hatni tudtok, és azok is hisznek a ti reménységeteken keresztül, azok is reménykednek és a jóra való törekvéseiken keresztül a békességre való nagy hajlandóságot megnyerik. Így kényszeríthetik azokat az erőket, fluidokat, amelyek a természettörvényben harcolni vannak előhívva, a jónak, az igaznak a befogadására. Nem ti magatok - nehogy egy pillanatig is képzeldjétek - hanem a ti hitetek, érzéseitek és - azok az erők, amelyekkel ti összekapcsolódtok, azok az erők fogják mindezeket véghezvinni, mert ezeket az erőket Isten Szentlelke irányítja rajtatok keresztül lefelé és felfelé.

Azért mondom el ezeket, hogy ti tudjátok azt, hogy bár kicsinyek vagytok, de mindamellet mégis sokat tehetek az Isten kezében, ha megmaradtok az Ő akaratában, az Ő szeretetében, az Ő kegyelmében, ha mindezekhez magatokat hozzákapcsoljátok, Isten kezében eszközök lehettek, az Ő akaratának véghezvitelében. Nem mintha az Isten nem cselekedhetné az Ő akaratát; az embereket megkerülve is és nem érvényesíthetné azt nélkületek is! Igenis, érvényesíthetné, de akkor ti kiestek a tulajdonképpeni elhívásokatokból, amelyre az Úr elhívott titeket. Akkor értéktelen eszközökké váltok, mert ha egy eszköz hibás, akkor azt nem lehet arra a célra használni, amire az Úr azt megteremtette, amelyre az Elkészítő elemezte és kialakította. Igen; ti, akik mindezekről tudtok, sokat tehetek, sokat véghezvihettek, s mert ez így van, azért az ellentét sokszorosan nagyobb erővel támad titeket, mint a más embereket. Nektek szükséges, hogy ennek a fehér törvénynek az eszközei legyetek, szíveteket, lelketeket átadva az Isten akaratának. Mert ha ti erre nem vagytok alkalmasak és mégis belenyúltok az erőcsoportosítások titkaiba, akkor titeket, az ellentét használ fel a maga erőinek a feldolgozására és elhatalmasodására. Legyetek hűek ahhoz az elhíváshoz. Ne akarjatok felettébb a természettörvény fölött cselekedni. Ne várjatok és ne akarjatok kiereszszakolni minden lehetőséget. Ott azonban, ahová Isten titeket elhelyezett, minden lehetőséget kihasználva cselekedjete, - de dicsőséget ne várjatok, és ne akarjatok. Ha így cselekedtek, akkor az Isten törvénye rajtatok keresztül bizonyos dicsőségeket tud keresztülvinni, mert akkor váltok csak alkalmassá mindazokra a cselekedetekre, ami előttetek „dicső”. Azonban ez a „dicső” még nem teljes, mert a magasabb természeti törvényben megfelelő átalakuláson és kialakuláson megy át, ha ti mindenben engedelmesek lesztek és maradtok az Isten törvényén keresztül: az Isten akaratával szemben. Legyetek egyszerűek, kicsinyek, de hívők, bízók, reménykedők, és Isten kegyelméhez, Isten akaratához hoz-

zásimuló, egyszerű emberek és gyermekei az ígéretnek. Ezt mondom nektek, mint tanácsot, hogy az Isten akarata bennetek és rajtatok keresztül beteljesedhessék itt az időben, hogy majd az örökévalóságban megelégedett boldogságban találkozhattok. Ha van valami kérdezni valótok, most kérdezzetek.

Körvezető: Ebben a részünkre megszívlelendő tanításban felhívtad a figyelmünket kedves Vezetőnk arra, hogy mi csendben, a part mellett evezzünk. Mivel követni akarjuk mindnyájan lélek szerint a Te figyelmeztetésedet, az a kérdésem, hogy összejöveteleinket ritkítsuk-e, ez irányban tegyünk-e lépéseket, vagy továbbra is ilyen keretek között jöjjünk össze. Csak a testvérek tartásuk magukat ennek a tanításnak a szelleméhez. Óvatosak legyenek, a maguk számára őrizzék meg a tanításokat és ne hirdessék, mert az ellentétnek adhatnak tápot.

Vezetőnk: Úgy van. Mi nem a ti testi életeitek jobbá és kényelmesebbé tételére vagyunk elküldve. Nem a ti testi életeitek megoldásáért, hanem a ti hallhatatlan lelkeitek megmentéséért. A ti hallhatatlan lelkeiteknek a megmentése pedig a testi halláson keresztül történhet meg, hogy gyorsabb legyen a ti haladásotok, és óvatosabbá tegyen titeket, hogy fel ne hívjátok az ellentétnek a figyelmét. Ne álljatok ki a fórumra, ne hirdessétek külön a ti hiteket. Ne csináljatok propagandát semmiből és semmivel. Most ti maradjatok úgy ahogyan vagytok. Senki idegeneket, akiket eddig nem vettetek magatokhoz, most már ne vegyétek. Akikkel eddig megértettétek magatokat, akikkel eddig megértésben voltatok, azokkal maradjatok ebben a lelki megértésben, de idegenekkel ne szaporítsátok fel, semmiféle tudakozódásra választ ne adjatok. A dolgokat, amelyekről mi beszélünk nektek, a világban ne hirdessétek. Maradjatok egyben, zárt keretek között. Ne beszéljétek a kívülágnak semmiről sem, a ti hitetekről, sem azokról a közlésekről, amelyeket nektek adunk. Mindaddig ne beszéljétek, amíg el nem érkezik az ideje, hogy a nagy nyilvánosság elé állhattok,

mert hogy ha most dolgokat híreszteltek a ti magatok ferde elképzelése szerint feldolgozva, nem is sejtitek, hogy az ellentét mibe kapaszkodik bele, hogy rést üthessen az egységen. Ellenben, ha bezárva maradtok, erőt képviseltek, és nemcsak a ti lelki éleetek jut előbbre, hanem - mivel a ti lelki erőtök megerősödik -, a testi erőtök is olyan segítséget nyerhet ebből a láthatatlan világból, amely segítség a ti részetekre készen van tartva. - De ha ti szét-szórjátok, akkor ezek a segítségre nyújtott erők szintén szétszóródhatnak, és nem képesek hatni a szerint a törvény szerint, amely uralja ezt a világot, és akkor nem sikerülhetnek azok a megállapítások, amelyekről mi beszélünk nektek, vagy eltolódhatnak azok a segítségek, amelyek készenlétben vannak. Ezért jól jegyezzétek meg magatoknak: minél inkább csendben és simán, védve haladni előre, és minél kevesebbet beszélni a kívülállóknak azokról a dolgokról, amelyekről mi beszélünk nektek. Van kint a világban az Igéről elég nyilvános kiadvány, amelyből még méríthet az, akinek a lelke éhezi és szomjúhozza ezeket az igazságokat. De éppen most, ne szerezzetek kapcsolatokat idegenekkel, akiket még nem ismertek, akikről még nem tudjátok, hogy milyen. Ezeket ne kapcsoljátok be magatok közé, mert most még tart a vihar. Még most nincsenek megállapodott erők, most még olyan rés keletkezhet, amellyel magatok sem tudnátok megküzdeni.

Mihály: Már hónapok óta szeretett volna hozzánk kerülni néhány testvér, kiket nem engedtünk ide. Szeretnének összejönni otthon. Vállalhatom-e én az oktatásukat?

Vezetőnk: Ha felelni akarok, akkor azt mondom: én a magam elgondolása szerint nem ajánlanálak téged, mert úgymint hiába ülnének össze, hiába zörgetnek a szellemvilág ajtaján, most ebben a viharban nem kaphatják meg azt a kapcsolatot, amire vágyanak. Ellenben, ha összejönnek és olvasgatnak, és megtanulnak imádkozni, sokkal közelebb jutnak ahhoz, amit keresnek, mint hogyha erőszakkal zörgetnek a szellemvilág ajtaján. Beszélgessenek ezekről a dolgokról, de ne kíváncsiskodjanak. Imádkozzanak.

Több erőt fejlesztenek vele, mintha leülnek és erőket fejlesztenek, mert ezek az erők most nem alkalmasak. Kéthetente jöjjenek össze. Most pedig mind több és több lesz azoknak a száma, akik meg akarnak titeket ostromolni, hogy befuthassanak, de most nem az az idő van, mert a külvilág érzi a szorongatást és menekülni akar. Most mindenkinek meg kell állnia a saját lábán, és aki, amit gyűjtött, abból kell élnie.

Tanács: ha helyesen akarsz eljárni - *mondja kedves Vezetőnk valakinek válaszul* - tanácsold neki, jöjjenek össze, imádkozzanak, olvassanak. Akiket pedig az Úr összekötött, azok maradjanak együtt. Akik pedig maguk elváltak, azok maradjanak az ő világukban, mert minden léleknek meg kell a maga otthonát keresni és találnia. Mindenki az ő lelkéhez hasonlókkal kapcsolódjék össze, és akik pedig összekapcsolódtak, azok maradjanak együtt, és minél jobban igyekezzenek az ellentéteket kiküszöbölni, minél nagyobb erővel egymáshoz tapadni a megértő szeretetben. Mert ez az a bűvös szó: megértő szeretet. Most pedig az Úr Jézus Krisztus nevében, még egyszer figyelmetekbe ajánlom azokat, amelyeket én mondtam nektek. Az Úr kegyelmébe ajánllak titeket, mindnyájatokat, akik együtt vagytok, akiket az Úr Szentlelke összevezérelt. Legyetek és maradjatok együtt, Istentől várva az Ő kegyelmét, hogy az Ő áldásával nagy munkát bízson reátok, és végezhessen ti rajtatok az Ő akaratát.

A VILÁGRA ELKÖVETKEZŐ NAGY ÉJSZAKA(*)

Egyébként ezen az íróórán az akkor készülőfélben levő munkájára nézve szólja kedves Vezetőnk a továbbiakat. A kérdéses munka - a Hegyi beszéd teljes magyarázata - végtelen sajnálatunkra nem készülhetett el. Ebben az időben a férfi és nő közötti kapcsolatra vonatkozó részeket taglalta, és erre mondja Vezetőnk az alábbiakat.

...Ezért szentelek ennek ilyen bőséges magyarázatot, mert olyan sokoldalúvá van kifaragva és minden oldala éles, bántó és

felszisszen a legtöbb érintett lélek, ha közel nyúl valaki ehhez. Ezért okoz nekem ez a tárgy olyan gondot, és annyi magyarázatra való kitérést, mert az emberi lelkek - ha érzékeny részekhez nyúl a magyarázó - rögtön feljajdulnak, és nem kívánják a magyarázatot sem, mert az fáj nekik. De jó Isten megsegít ebben is, és végül meg fogja érteni az ember, hogy csak az isteni törvény betöltésével juthat előre a lelki és testi haladás útján, a fejlődés boldogító célja elérésében. Az Úr földre jövele is ezt a nagy célt szolgálta, hogy az ember lelki és testi fejlődését elősegítse, mielőtt a nagy éjszaka bekövetkezik a világra. - Mert az az éjszaka elkövetkezik, és boldog lesz az a lélek, aki idejében megtalálja a kivezető utat. Akkor sokan lesznek, akik vádolják az Istent, hogy nem adott idejében jelt, hogy elhagyhassák bűneiket. Ez is azt szolgálja, mint egy fáklya az éjszaka sötétében, hogy az irányt megmutassa azoknak, akik tévelyegnek az élet látszatos útjain, és ott várják lelkük megigazulását, hiszen minden törekvése az embernek a maga boldogság utáni vágyának beteljesülését keresi és kívánja kielégíteni. De ezen az úton, amelyre tévedt, még azt is elveszíti, amije volt. - Azért, aki ezekben az utolsó órákban munkát vállalt, és hűen teljesíti azt, amit az Úr reá bízott, az nemcsak, hogy megmenekül a nagy számadás elől, hanem az Úr megkegyelmez minden megtérő bűnösnek, ha csak egy lelket is megmentett a végveszedelemtől, mert az igazság útjára terelte azt a maga életének példájával, és önmagának valamely áldozatával. Mert ma az utolsó időkben már nem az a nagy áldozat, hogy gyermekeket nemzzen a testi életre. Hanem az, hogy azokat, akik már itt vannak, és akiknek meg jönniük kell az utolsó nagy próbatételre, azoknak helyet készítson azon az úton, amelyen szorongva meg megállhassanak, és még haladhassanak is előre. Mert az idő közel van. Egy vagy két emberöltő talán még megállhat, de az már nagyon kevés arra, hogy a folyton lefelé hulló szellemi magvak megmaradhassanak a földi világban! Lehullanak, mint az őszi ködben a fa levelei! Azért nagyon fontos az, hogy az ember a

maga lelki világát megerősítse a lehullás előtti időkből, hogy legyen erős hite, és az igazságban való jártassága, mert lesodorja a világot megrázó szélvész még azokat is, akik már valamennyi hitre eljutottak, de a cselekedetekben még elmaradtak. A hit pedig csak annyi, mint az ígéret, ha azt nem váltotta valóra az ígéretet adó. Ez az én magamévá tett munkám pedig azt jelenti, amit a folyton hanyatló nap előtt meggyújtott gyertya jelent azoknak, akik sietnek a vihar előtt hazaérni. Mert senki sem tudja, hogy a borult és folyton sötétedő estében mikor tör ki a nagy vihar. - Jó a világosság, jó a vihar előtt mindent betakarítani, semmit ne érjen künn a vihar sodró szele és a felhők megszakadása. A védelem alatt állók a gyertya fényénél már elrendezkednek benn, amíg a vihar künn tombol a nagy pusztában. Menekülni a vihar előtt és elől, és azokat segíteni a menekülésben, akik még rendezetlen hagyják maguk mögött cselekvéseik színterét: Ez a jelen idők nagy feladata, mert az idő közel van, és kevés ahhoz, hogy új vallást, új formát alapítsunk az eszmének. Egy könyv elolvasása, egy igazság kiemelése a süllyedő világ felfogásából annyi, mint egy tágfokú gereblyevonás az elhagyott tarlón, ahol elszórva a sok kalász az elpusztulásnak kitéve - még valamit összeszedhet ez a gereblyevonás, mert akiket a Krisztus tudománya már kévékbe gyűjtött, azok az idők során már a mennyei csűrökben vannak, megmentve az élet nagy és új feladatára. (Azért szeretném, ha vedled ezt még megcsinálhatnám.) Aki velem dolgozik, velem fárad, az nem nekem, hanem az Úrnak szolgál, mert én is és mindannyian szolgálunk, akik - az Ő akarata és kívánsága szerint - a mentő munkában részt veszünk, mert az Úrnak minden teremtménye kedves Őelőtte. Azért tehát azokért az elveszett tallérokért és eltévedt juhokért, a gonosztól megsebesített bárányokért is meghoz minden áldozatot, hogy azok is haza tudjanak jutni, mielőtt a nagy számadás viharos éjszakája elkövetkezik. A jó Isten nem megalkudott pénzért, nem követelőző jutalomért keres mun-

kásokat ehhez, hanem azokat keresi, akik szeretetből, megértésből, együttérzésből ajánlják fel magukat a munkára, és az Úr eze- ket hívja, várja erre a munkára, mert azok az Övéi. Nem azért, amennyit cselekszenek, hanem azért mert szeretnek. Azokat is szereti az Úr és azokat gyermekeivé fogadja. - Majd erről még beszélek.

SOHA MEG NE ÁLLJATOK(*)

Gyermekem, az emberi léleknek vannak igényei a földön is, nemcsak ott, ahol az ő világában, mint gondos gazda, jó előre gondoskodva mindent berendez a maga idejére. Ha ilyen mindennel felszerelt otthonból el kell jönnie, hogy egy még nagyobb munkát elvégezve gazdagabban térhessen meg igazi otthonába, akkor sokat kell nélkülöznie, fáradnia, lemondania, amíg a rideg világok zűrzavaros egyenlenségeiben meg tudja szerezni, és értékesíteni is tudja azokat a magával hozott drága ajándékokat. Ezeket azonban egyszerűen csak azért nem tudja értékesíteni, mert ilyent az ilyen messze esett világ lakói, mint amilyen a föld, nem ismernek. Közben a magát száműzetésbe kényszerített lélek is elfáradva a hiábavalónak látszó munkától, elkedvetlenedve lemond a további küzdelemről, és a reménytelenségbe burkolózva elalszik, hogy az álmok világában keressen vigasztalást. Az álmok visszahozzák az elhagyott otthon melegét, és kiegyensúlyozott életformát, ahol a lélek mindent megtalál, amit magának már beszerzett. Csak azt az okot nem, amiért magára vállalta a nehéz utat és azt a nélkülözést, amiben elfáradva már-már lemondani készül nagy és terhes útjának eredményéről is. Ez igen sok lelket, egy fájó emlékezéssel megterhelve visszacsábít elhagyott otthona felé, mint ahogyan téged is sokszor már-már mindenről lemondásra csábít a sikertelennek látszó életküzdelem. De ne engedd gyermekem, a sötétség árnyékait önmagad felett diadalmaskodni. Az idő már nincsen olyan messze - hogy érdemes legyen megijedni vagy meghátrálni - és meglátod: diadalmas hittel térsz vissza, de nem

a te elhagyott otthonodba - hanem abba az eredményekkel meg-
rakott boldog otthonba, ahol minden az Úr dicsőségét hirdeti. Azt
a hitet látod mindenütt ragyogni, amit az Úr - mint egy ki nem
alvó tüzet olajjal - táplál az élet nehéznek érzett útján. Ez az út,
vezessen bár a bűnök rengetegén keresztül, amelyen a veszedel-
mek lépten nyomon fenyegetnek, ti ne féljetek, csak éberem vi-
gyázzatok, hogy a veszedelmes vadak útjára ne lépjete, amelyen
ők a maguk céljainak elérésére sietnek - Soha meg ne álljatok! -
hogy az alig látható veszedelmes férgek el ne lephessék emberi
ruhába öltözött lelketeket, mert a bűnök őserdejében mindenre
kell számítani, amíg az az erdőtűz fel nem emészti azt minden
veszedelmes lakójával együtt. Út a földi élet minden rendű és
rangú szellem részére, de főképpen fárasztó azoknak, akik már
lerakták azokat a védekező eszközöket, amelyekkel félelmete-
sekké válhatnak a támadó részére, mert azokat nem merik olyan
könnyedén megtámadni, mint a fegyver nélkülieket. A fegyve-
reknek már nincs sem erejük, sem hatalmuk az isteni igazsággal
szemben, amikor el kell számolnia a léleknek földi életének ered-
ményeiről. Azért ezekhez az Isten gyermekeinek nem tehet for-
dulniuk, hogy magukat hasonlóképpen védjék meg, mert az isteni
ígéretben bízóknak hatalmasabb fegyvere az igazság, mint a tá-
madónak az ő körmönfont hazugsága. A földi élet harc és háború,
amíg el nem érkezik a Békesség kikötőjébe, ahol már várja őt az
isteni kegyelem enyhítő, gyógyító, új életre előkészítő ajándéka.
Az új lelki megjelenéshez való szellemi ruházat, amiben leolvad
a lélekről a fájdalmas földi élet emlékképe, és a boldogság öröme
hatja át a léleknek minden fájó emléket hordozó rétegét. Meg-
gyógyult és újjászületett lélekké vált a föld fáradt vándora, és bol-
dogan hajtja le fejét, hogy álmodják a következő boldogabb hol-
nap eljöveteléről. Azért ne tekintsél vissza az elhagyott útra, mert
az ugyan borús és sötét egy kicsit, de megvilágosította és újra
megvilágosítja az Úr fénylő világossága. És most már nem jársz

a sötétben többé, mert az életed végén még sokkal nagyobb fény-sugár vezet utadon, és meglátod az Isten dicsőségét ragyogni az elhagyott úton is, ha visszatekintesz.

A BŰNÖK KÖVETKEZMÉNYEI - AZ EMBER TITOK- ZATOS BELSŐ ÉNJE(*)

Nagyon jó az, ha megemlékezel azokról a jókról, melyeket az Úr a földi ember múlandó napjaiban is folytonosan ad. Az Ő gondviseléséről megemlékezni, és azokért hálát adni, nagy erősséget és megnyugvást szerez a léleknek. Ne feledkezzetek meg ezekről sohasem, mert minden megsokszorozódik ott, ahol az isteni Gondviselés keze megoldotta az áldásokat tartalmazó bőségszarut, és a lelkek meglátják és megértik azt, hogy az nem véletlen. Nem a saját ügyeskedésük és kieszelt tervük szerint intéződött el emberi sorsuk, hanem az isteni kegyelem egyengette a jónak útját, és így kedvező eredményt hozhatott létre. Ideig-óráig a gonosznak is van szabadsága, hogy lelki termékeivel behinthesse azt az életkeretet, amelyben sorsa mozgási lehetőséget biztosított neki, de a mérték mindig telik, és amikor szabadságának ideje lejár, akkor már hiába akar megtérni, hiába világosodik meg előtte sorsának végzete, a legkisebb cseppel kiömlik rája a bűnhődés. *Azért nagyon bölcsen cselekszik az, aki bármi kevés ismerettel valamely bizonyossághoz jutott, és első gondolatával a büntetés elől való kitérésre gondol: mit cselekedjék a bűnös, hogy utol ne érje mindaz a következmény, ami a bűnös ténykedésnek természetes folyománya.* **Az ilyen igazságra eszmélt léleknek ez az első és legfontosabb kérdése az örökkévalóságról való megbizonyosodás után.** Mert a lélek érzi ennek sürgősségét, és ezzel tanújelét adja a megtérésre való érettségnek. Hogy megtérése után is követ el hibákat és tévedéseket, az vele jár a földi élet korlátok közé szorított állapotával. Azért nagy erény az alázatosság, mert ennek a segítségével megértően és belátásra készen, pártatlanul tud visz-

szatekinteni az ő cselekedeteire. A krisztusi szeretet világosságánál a megtörténeteket minden oldalról meg tudja világítani, és igaz ítélettel mérlegelni a saját dolgait is. Így jön rá, hogy hibát és bűnt követett el bizonyos igazságokkal szemben, melyek megmásíthatatlan hatalommal uralkodnak mindenk felett. Az isteni törvények, mint igazságok tartják fenn a rendet az egész teremtett mindenségben. Amíg ezek az igazságok vezetnek a szabad akarátú szellemeket, addig békeség, boldogság, öröm és nagyszerű kezdeményezések, nagy értékű eredmények gazdagítják, teszik széppé az életet. A fejlődés menete sima, göröngy nélküli előrehaladást mutat. Amint azonban a legkisebb eltérés létrejön, és az igazság nem makulátlan tisztán tükröződik vissza azokon az eredményeken, melyeket a szellemek létrehoztak, már meghomályosítva látszik az a törvény, - mert azonnal „törvényé” változik, ami addig boldogságot árasztó sugárzás volt, amint a szellem akárcsak bálvány árnyalattal is, de eltér az igazságtól, már nem azonos vele. Lényének az többé már nem alkotó része, homály állt elő az akarat elfordulásával. A teremtő Isten a saját lelkét lehelve bele teremtett gyermekeibe, és ez az isteni Lélek hasonlósága tette őket teremtő Atyjukhoz. Ez a hasonlóság nagy jövőt ígért, és biztosított a teremtetteknek, mire fejlődésüket befejezik. Ez a fejlődési folyamat egyre tart, nem szűnt meg a paradicsomból való kiűzetéssel, hanem minden lélek előtt ott áll, és minden gondolatában, érzésében, cselekedetében terveiben újabb és újabb eshetőségeket ígér. Sorsának megváltoztatását csillogtatja meg a halandó ember lelki szemei előtt. Az elvesztett boldogságot és azokat az örömeiket ígéri, melyeket már régen nélkülözni kénytelen a lélek. A lehetőségek és eshetőségek tarka, színes ködfátyolképpé vonulnak el a képzelet előtt, az ember sűrűn kinyújtja kezét ezek után, hogy megragadja, és a földön, a testi életben, valósággá tehesse vágyálmait. Mert nem tudja, hogy csak álmodik, és ebből az álomból fel kell ébrednie, és az „igazságra” kell eszmél-

nie, mert saját lényegtörvénye, létének alapja, életének célja sürgeti, várja, hogy eltakarítsa a „homályt”, és helyreállítsa az összhangot az Igazság Törvényével. Az ember titokzatos belső énjé állítja be magát az úgynevezett nehéz körülményekbe, hogy egy-egy erőteljes megmozdulással kiemelkedjék a tévedések, hibák, kis és nagy bűnök következményeiből előállott káoszából, és megszabaduljon a kísértések előtte imbolygó, csalfa lidércfényeitől. Az „ember” alig tud valamit ezekről a - lélek mélyén végbemenő - küzdelmekről, amelyek a tudat alatt csak mint megtört nagy sóhaj adnak magukról életjelt. És mint nagy leküzdhetetlen vágy és lelkesedés ég lobogva azoknak a lelkében, akik mindent feláldoznak inkább, csak valamiképpen fogalmat alkothassanak a titokzatos szellemi életről, az élet céljáról, az isteni kijelentésekről, a törvények egybekapcsolódásáról, a megtérésről, az engesztelődésről, az isteni kegyelembe való visszatérésről, és emberi énjüket céltudatos munkával előkészíthessék a próbákkal való sikeres megküzdésre. A felébredt szellem sürgeti, hajtja az emberi ént a keresésre, annak a bizonyoságnak a megkeresésére, amelyben nem kell csalódnia. Ez a bizonyosság az isteni igazság, mely az egész teremtettség felett uralkodik, rendet tart fenn, és meg nem változik. Amíg a teremtett lélek ezzel az igazsággal szemben engedetlen, és ellene szegül azoknak a törvényeknek, melyek minden rendbontóra, mint nem kívánatos fájdalmas következmény hatnak, addig félelmetes és sötét árnyként kísérik ezek mind szellemi, mind földi életét. Ezek ellen az árnyak ellen nem tehet semmit, mert ezeket a lélek önmagában hordozza abban a végzetes ellenszegülésben, mely makacs kitartással ragaszkodik megszőkott bűneihez, vétkes elgondolásaihoz, gögjéhez, indulataihoz, testies törekvéseihez. Mert ezeket „hiszi” helyesnek, igaznak és jónak. Ezekből a téves igazságokból kialakult balga hitek viszik bele az emberi lelkeket azokba a kárhozatos cselekedetekbe, melyek szenvedést, csalódást, rombolást és pusztulást okoznak. A megtévesztés szelleme minden egyes ténykedési lehetőség előtt

megkísérte az embert, és az isteni igazság mindenkire egyformán kiható, jó és áldásos irányú cselekedete helyett az önzésnek kedvező gondolatot ébreszti fel a lélekben. És ha az igaz jóban gyengén álló lélek hajlik az előtte kedvezőnek látszó gondolat felé, már győzött is a rossz felé irányuló akarat. Millió és millió ilyen gondolat és érzés vibrál át lélekről lélekre, percenként és óránként. *Millió és millió ilyen ellentétes cselekedet valósul meg percenként és óránként a földön, s az emberek átkozódnak lázadónak az Isten ellen, mert hogy az Isten miért nem gátolja meg a gonosz cselekedeteket?!* És mégsem térnek meg az Istenhez, mégsem akarnak szót fogadni, hogy a gonosznak ne gonosszal álljanak ellen, hanem cselekedjenek az igazság szerint. Mert minden gonosz cselekedet még gonoszabbat nemz, és így a gonosz gyűlik, szaporodik, erősödik és rombol. Főképpen nagy károkat okoz ott, ahol már a fájdalom és a szenvedés felszántotta a lélek talaját, és az isteni Ige magva már kikelt, sarjadzásnak indult, hogy felnövekedve majd igaz és jó cselekedetek formájában adjon magáról élet jelt a világban. És áldásként hintse szét azt az eredményt, amit az igazság és jóság együtt adhat tovább a többi élők részére. Mert minden igaz és jó érzés, gondolat és az ezekből származó cselekedet áldása a világnak. Ámde, minden gonosz, ellentétes érzés, gondolat átkos. Szervedést, ütközést, szörnyű megpróbáltatásokat okoz, és amíg a lélek ilyent okoz másoknak, addig nem közelítheti meg a békességnek és boldogságnak világát, nem érheti el azoknak állapotát, akik ebben élnek. Mert egy napon - amikor legkevésbé várja - rászakad bűneinek terhe, és nem szabadulhat ki a szenvedések sajtoló nyomása alól, „amíg meg nem fizet az utolsó fillérig”. De vajon boldog-e, amíg szörnyű adóját fizeti? Vajon a szerencsétlenségek sorozata alatt építhet-e új otthont a lelkének? Bizony nem építhet, boldogságot sem szerezhet magának. Tehát nem okos és nem bölcs dolog-e, hogy addig, amíg az ember a lehetőségek birtokában van, addig keresse és kutassa azt

az igazságot, amelynek birtokában megszabadulhat a borzalmaktól és rettegetektől? Itt a földön játszódnak le a nagy tragédiák, melyeket senki meg nem akadályozhat, de itt van annak a lehetősége is, hogy idejében szakítson bűneivel, hibáival, és lelkét bízza az igazság Urára, a kegyelmes Istenre, aki a szeretetben önmagát adja segítségül az elveszett emberi lélek megmentésére. Ő az orvos a beteg világnak, mert nincs betegség: csak bűn van. Nincs szenvedés, nincs bánat, csak bűn van. Nincs csalódás, nincs kétségbeejtő bizonytalanság, csak hitelenség és gonoszság van. De aki elhagyja a bűnt, az elhagyta azokat a vele járó árnyakat is, mert Krisztus világossága, kegyelme és szeretete felbontja az árnyakat, és segíti a gyógyuló lelkeket. Erősíti, bátorítja és támogatja, amíg meggyógyulnak, és Vele együtt bemennek a békesség és boldogság hazájába, a Mennyei Paradicsomba. Ennek az ígéretnek vannak előlegezett ajándékai, melyeket azoknak ad, akik hisznek és bíznak Benne, kinek-kinek egyéni lelke szerint. Ezt az ajándékot tartogatom én részedre is kisleányom, és nem messze van, hogy meg is fogod kapni, de - igazán higgyél, és jó legyél.

MINDENKI EGYÉRT, EGY MINDENKIÉRT(*)

Jól van, hogy a békességre törekvés tölti el lelketeket, mert ezek az idők most sötétek és zordak. Aki nem szerzett magának világító lámpácskákat, az nem tud tájékozódni a viharban. Pedig cselekedni most is kell valamit, de sokan nem képesek megtalálni a maguk hivatását ott, ahová őket sorsuk állította. Az emberek nagy része azt hiszi, és mindig is azt hitte, hogy ha kihasználja az adott alkalmakat, és csak elfogadja azokat a sors nyújtotta ajándékokat, melyeket az életúton a végzet kínál részére, és csak a saját életét tekinti végcélnek, csak annak érdekében viszi véghez mindazokat a cselekedeteket, amiket ez az érdek előírt - akkor minden rendben van, és bárhogy üssön is ki az eredmény: annak úgy kellett lennie. *Ami, ha a saját részére kedvezően, de a más részére bár-*

*mily kedvezőtlenül alakul is, azt ő nagyszerűen elkönyveli a tulajdon javára, mint érdem szerint neki járó kiváltságos sorsot, és ilyennek is tudja be. Azonban, ha a végzet megfordítja a sorsokat, és kedvezőtlennek cseréli fel a kedvezőt, már igazságtalanságot, méltatlanságot lát sorsának alakulásában. **Az ember nem lát és nem akar belelátni a saját önző érdekein túl eső dolgokba, és azok alakulásába. Nem érdekli a mások sorsa, mert nem érzi egynek magát senkivel. Éppen ez az a pont, ami a legfájóbb megpróbáltatásokat eredményezi,** amíg az ember megtanulja azt, hogy az összemberiség sorsa: az egy emberé és az egyé az összesé. Hiába különíti el magát a kedvező sorsban élő, hiába forrong, lázadozik az elnyomott, a sorsüldözött, az örök elégedetlenségben élő, hiába szórja átkait az elkeseredett: ez mind csak arra jó, hogy az élet éretlen gyümölcsei hasznavehetetlenül hulljanak le. És végeredményben mindegyik üresen zárja le az alkalmakkal gazdagon megrakott élet utolsó óráját, és visszatekintve meglássa azokat a mulasztásokat, amik ott tátonganak lelkében az elmulasztott kötelességek sorozataiban.* Mert mindegyiknek vannak kötelességei: mind a szegénynek, mind a gazdagnak, úgy a hatalmon lévőknek, mint az alárendeltnek. A sors kegyeltjeinek ugyanúgy, mint mostoha gyermekeinek. Fényben és árnyékban élőknek egyaránt, mert nem a külső világban vannak ezek a sorsok egymástól elhatárolva, hanem a belső lelki világban. Ezeknek a különbözőségeknek meg kell szünniük. A szétválasztó határoknak el kell mosódnuk, hogy az emberiség mint egy ember állhasson meg a teremtő Isten előtt, hogy áldását Ő egyformán sugározhassa reá az összemberiségre. Ez az „egy ember” egy törvény alá tartozzék, a szeretet törvénye alá. És akkor nem lesz nagy, és nem lesz kicsiny. Nem lesz szerencsés és nem lesz szerencsétlen, mert egyformán jóakarattal hatja át a lelkeket, és a közös eredmény egyformán kiáradó áldássá válik. Amíg azonban az emberiség nem tudja megérteni és befogadni ezt a boldogító nagy igazságot, és nem találja szükségesnek teljesíteni a kötelességét ott, ahová

sorsa helyezte, és nem igyekszik mulasztásait lelkéből előtörő legjobb akarattal pótolni, addig a földi élettől semmi jó eredményt nem várhat, még ha a legkedvezőbb életkeretek közé helyezte is a sorsa. Mert minden megváltozik, és az igazság törvénye saját érdekében addig forgatja, amíg mulasztásait helyre nem hozza, és az étellel járó kötelességeit lelkiismeretesen el nem végzi. Természetesen amíg ezt megtanulja, rengeteg ütközésen, szenvedésen kell keresztülmennie a léleknek, és ez az a hosszú út, amelyen kínosan vergődve tudja csak előrevonszolni magát. A fájdalmas tapasztalatokon tanulja meg azt, hogy hogyan nem szabad, azután pedig azt, hogy hogyan kell neki cselekednie, ha boldogulni akar. Az élet iskolája nehéz feladatok elé állítja a fejlődő lelkeket, amelyeket ha helyesen oldott meg, örömteljes eredményekben gyönyörködhet. Ezek azok a próbák, amelyekkel szemben rendszerint készületlenül áll a még alig fejlett lélek, és azt hiszi, hogy mindazok az ajándékok, amelyekkel sorsa őt a földön elhalmozta, egyéniségének kijáró tartozékai, pedig csak próbául kapott javak, amelyekről el kell számolnia, hogy hogyan, mire használta fel. Boldog az az emberlélek, aki idejében felfogta az isteni törvényt, és nem egy kisiklott és elhibázott élet emlékével tér meg a valóság világába, hanem előnyökben gazdag életét az örök törvények világában is érvényes eredményekkel kamatoztatta. Ezeket az isteni kegyelem nem veszi vissza, hanem áldásaival megsokszorozva, oszlopol állítja őket azon a fejlődési vonalon haladó lelkek elé, hogy azok is tájékozódni tudjanak, akik gyengék és bizonytalanok. De a fejlődés nem állhat meg a lélek részére, hanem ha az előnyös életben megállta a próbát, akkor a lélek más oldalról való erőpróbája következik: a lélek mélyéről a nehezen kiemelkedő képességeket felszínre hozni és azokat dolgoztatni. Erejét megfeszítve kell dolgoznia: a jót magáért a jóért cselekedni, az igazat, a jót áldozatok árán is érvényre juttatni, lemondani a kívánatosról, az óhajtotról csak azért, mert akkor az eredményt: a jót és igazat meg kellene csorbítania. - Ez a küzdelem a legnagyobb lelki erőt

igényli, és ha megharcolta a lélek ezt a nemes harcot, akkor nyerte meg az élet legnagyobb csatáját, mert leküzdötte múlandó énjének hatalmát, és ezzel mindent megnyert az örök értékek világában. De honnan veheti a földi ember az erőt ezekhez a próbákhoz? - amikor lépten, nyomon elesett bűnösökkel áll szemben, akiket keresztül megnyilvánuló sátáni elv újabb és újabb kihívása ellen alig tud védekezni? — A földről és a földet körülvevő szférák lakóitól egyáltalán nem nyerhet sem erőt, sem bátorítást, sem vigasztalást. - Csak egyedül a legnagyobbtól, a legigazabbtól, a legszeretetteljesebbtől. Aki végigharcolta ezt a nagy és nemes harcot a föld fejedelme, az ellentét eszme ellen. Az életnek minden fázisán, minden erőrétégén, minden lelki és természetes megnyilvánulásán keresztül diadalra vitte az örök szeretet, az áldozatos lemondás elvét, az önmagát felmagasztalás, az önmagát dicsőítés elvével szemben. A hatalom elvét elvetette, bár ezzel lélek-milliárdokat nyerhetett volna meg az időleges élet káprázatából. Feláldozta a múlandóban való hatalmát a biztos győzelemért, hogy akik az Övéi, azokat egyszer, s mindenkorra a magáéinak tudhassa. A szegénységben, a megvetettségben kezdte meg pályáját, ahonnan szárnyára vette nevét a hír, és messze vitte, földi őseinek határain túl. Majd szétáradt az egész földtekén, mint a napsugár. Mindenhová vigaszt, reményt, erőt, bátorságot, lelki felszabadulást vitt a lelki rabságban sínylődőknek. Ledöntötte az anyagvilág látszatos hatalmát, és a halál borzalmát a feltámadás bizonyosságával váltotta fel. Mindent magára vett, ami sötét, ami fájdalmas és félelmetes. Mindent átdolgozott, és mindent itt hagyott a föld mindenkori lakóinak, hogy aki hisz Őbenne, azt kiemelhesse a föld bizonytalanságaiból, és magához vehesse, hogy az örökre meg legyen mentve a csalódásoktól és szenvedésektől. De ez a hit nem csak kívülről viselt ruha legyen az ember életében, hanem belső erő, melegítő tűz, szent lelkesedés, áldozatos odaadás a jónak, az igaznak, mindenben keresztül való érvényesítése. - Mert mindenben ott van Ő, a nagy Hatalom, Aki meggyőzte a világot

és annak fejedelmét, az ellentét elveket - Az emberi lélek nem egyedül járja a sivár, küzdelmekkel teljes életutat! Van Aki meghallgatja fohászzkodását, van Aki megsegíti, van Aki felemeli, van, Aki megérti szomorú állapotát. Van Aki tekintetével követi mozdulatait, és amikor azt hiszi, hogy összeesik a teher alatt, egyszer csak úgy érzi: Valaki levette róla. Ez az út most már könnyebb és rövidebb, mint amikor még csak szenvedésteljes tapasztalatokon keresztül jutott az ember bizonyos megismeréshez, bizonyos bölcsességhez. **Amióta az Evangélium bölcsessége világítja meg a lélek haladásának útját, azóta az isteni kegyelem vezeti el azokhoz a forrásokhoz a szegény földi vándort, amelyek az ő lelkéhez legközelebb esnek.** Nincs már kényszer, nincs erőszak. Az emberi lélek válogathat. De jaj azoknak, akik a maguk lelkének miazmás termékeivel megkeverik az Isten Igéjének tiszta forrását! - Az isteni Ige új életet, megvilágított utat, szent meghallgattatást, Istennel való szoros szövetséget jelent. Az Örök Jóval és Igazzal való megtelítődést, mely nem engedi meg az eltévelyedést, az igaztól, a jótól, hanem egyenes utat - a legrövidebbet - jelöli meg felfelé. Azonban egyetlen feltételt szab az ember elé: vesse le régi, hibás elveit, elgondolásait, bűneit és vétkeit, és úgy igyekezzék ezt az Utat megközelíteni, mert ezen az Úton az Igében, Istennel kell találkoznia. Ővele találkoznia kell, mert ha nem találkozik, akkor hiábavaló az úton való haladása. - Tehát szükséges, hogy levetkőzze az emberi lélek a gögös magában bízást, a kevelységet, a hitetlenséget, és a testiséggel járó minden tévelygést, mely a hiábavaló tudománnyal jár. Az emberi lélek legrejtettebb rétegeit is átvilágítja az Ige világossága, és a gögtől megszabadult, megtisztult lélek meglátja és felismeri azokat a nagy és kiálló szögleteket, amik őt és sorstársait megakadályozták abban, hogy boldogok lehessenek és másokat is boldoggá tehessenek. Az Istentől való eltávolodás, az igazságtól és szeretettől való elkülönülés a világban élők boldogtalanságának az oka. A

kötelességek nem teljesítése, az önzés diktálta előnyök kierősza-
kolása, a hatalomra való törekvés, a mások felett való uralkodás
vágya: ezek képezik a földi ember életének célját. Ezért halmoz
nyomorúságot nyomorúságra, hogy ezt a célját elérhesse. De aki
felismerte ebben a veszedelmet, az igyekszik levetkőzni ezt az el-
lentétes lelki természetet, és vállalja Krisztussal együtt a lemondást,
az áldozatot, a szolgálatot, hogy elszaggathassa a kötelékeket,
amelyek e bűnbe tévedt világhoz fűzik, hogy megmeneküljön
a bűnökre kiszabott bűnhődéstől. *Mert a világ ábrázata elműlik,
minden erősnak látszó hatalmasságaival, és nem lesz senki, aki
megállíthassa a pusztulást, mert a bűn pusztítja el önmagát azokkal
együtt, akik szerették a bűnt és annak hatalmában hittek.* - Az
egyed emberek - sok milliói apró sejtjei az összességnek - forronganak,
mert betegek, a bűn betegek, de amíg a nagy egészre kitöltetik az ítélet,
addig akiket a kegyelem felszív, azok megszabadulnak, és az örök Jó
hatalma alatt naggyá fejlődnek.

A ROHAMOS PUSZTULÁS FELÉ(*)

Az élet elsődleges és legfőbb követelménye, a lelki eredmények
megszerzése, mert attól függ minden, hogy hogyan alakul az élet
mind az egyes ember, mind a csoportok, népek, nemzetek részére.
Ezt pedig nem lehet ravaszkodással hazudozással, tettetéssel, fél-
revezetéssel munkálni. Egyedül csak az igaz célok felismerésével,
az abban való munkával, és szent törekvéssel lehet ezt csak megvalósítani.
Aki mindenképpen ki akarja ezt kerülni és a maga részét nem akarja
kivenni a kötelességteljesítésből, az nem számíthat semmire a jövőben
sem a földön, sem a szellemi életben. Ha nem volnának becsületes
törekvésű emberek a földön is, akkor nem tudna a fejlődés előrejutni,
mert a látszat mögött is kell valami valóságnak lennie, amire a
hamisság támaszkodik. Amikor ez a valóság elmozdul, vagy nem
hajlandó tovább a látszatot szolgálni, akkor minden összeomlik.
Ez az összeomlás vár a hitetlen és önző világra. Ezt nem tartóztathatja
fel semmi és senki többé,

ha ez a lefelé süllyedés ebben az irányban tart, mert azok az eredmények, amelyek ismét hasonló eredmények fokozatos terjedésének készítik elő a talajt, rohamos pusztulást hoznak az egész emberiségre. Azonban ez nem jelentene semmit, ha csak az átmeneti életre terjeszkedne ki, de megrontja a szellemi élet alapjait is, úgyannyira, hogy életképtelenné teheti a szellemek nagy csoportjait, hosszú, nagyon hosszú időre, s ezáltal egy stagnáló állapotot teremtenek maguknak. Ez az állapot nem közömbös a jobb életet élők részére sem, és fájdalommal vegyes szigorúsággal kénytelenek munkát vállalni értük, hogy kiragadják őket az úgynevezett örök kárhozat állapotából. Ezt a kárhozatot azért nevezem így, mert ez alatt az emberek egy minden kinnal és szenvedéssel megakart állapotot értenek, amelyből nincs szabadulás soha. - A kárhozat azonban nem ezt jelenti, hanem azt, hogy nem emlékszik a szellem semmire, ami volt, nem remélheti ami jön, mert az örök jelen kilátásai csak tükörképei annak, ami van. A jövő képe csak a földi életben reményt keltő, mert itt a földön az eshetőségek és lehetőségek a jelenből és a múlt letűnt és elraktározott következményeiből tevődnek össze, hogy az emberi lélek abból tanuljon, tapasztaljon. A jót és rosszat így tanulja megkülönböztetni. A jót, mint értékeset követhesse, a rosszat önhatalmúlag lehánthassa magáról. Ez az egyedüli célja a földi életnek. Ezt a célt felismerni, és ebben az irányban haladni a legnagyobb érdem, ami kiszámíthatatlan, óriási eredményeket hoz az emberi lélek számára. Ezt a nagy, kimondhatatlan gazdag áldást minden hívő és jóra, igazságra törekvő emberlélek elérheti, aki életét úgy kormányozza a szabadakarat mindent ígérő tengerén, hogy minden jót és igazat felszed hajójára, de nem engedi, hogy a teher miatt az elsüllyedjen, hanem a kisebb értékű jót és igazat a nagyobb értékűért, a nagyobb, világosabb értelműért elcseréli, azaz a jót a jobbért odaadja. A formát a lényegért eldobja. A szellemi jóért feláldozza a testnek kedvező jót, hogy a szellemi és lelki javakban le-

gyen gazdagabb. Aki a szellemi javakban gazdag, az a testi javakat is értékesebbé, szebbé, tisztábbá, igazabbá tudja átváltoztatni, így a földi életet is boldogabbá, gazdagabbá, elégedettebbé, biztonságosabbá teheti. Ember az embernek nem ellenségévé, hanem testvérévé – jóakarátú, megértő barátjává - válik, aki hasonló célok elérése felé siet, hogy megvalósulásra segítse a jót, a minden élők boldogulásának eszméjét. Ezt a nagy és szent tudományt hozta a földre a mi Megváltónk. Ezt a nagy kegyelmi ígéretet hagyta itt a földi emberek részére, akik időről-időre a földi életben megjelennek, mindig új testben, és új, addig nem ismert körülmények közé ékelődve. Hogy az újabb és újabb állapotokban levizsgázzanak mind azokból a magukban felhalmozott tantárgyakból, amelyeket mint szükséges elméleteket magukkal hoztak. Magukkal hozták ezeket, mert szükségét érezték annak, hogy ezeket a gyakorlatban is sajátjukká tegyék. Ezeket az alkalmakat és lehetőségeket nem véletlenül adja az istent gondviselés az emberek elé, hanem, ha nehéz is, és igaztalan is, mégis az embernek a tulajdon megismert világosságával meg kell oldania. Sokszor nagyon nehéz, ezt helyesen megoldani csak áldozatok árán lehet, mert a világ önző igazságába tévedt lelkek nem értik meg a magasabb igazságot; - nem is akarják - mert nem hajlandók a saját tévelygéseikről lemondani, mert az nekik kedvezőbb lehetőségeket ígér. Ezeknek még nem világosodott meg a mennyek országának törvénye. Ezeknek egy rövid múltó nyereség többet jelent a maradandó és örök értékű gazdagságnál. *Ezek a rövid, tisztavirág-életű örömeket hajszoló emberek, akik még éretlen gyümölcssei a földnek, és még éretlenebbek és használhatatlanabbak az örök élet részére. Idétlen koraszülöttei ők az életnek, akikre a halál vár a maga reménytelen igazságával, mert minden földi életnek csak annyi az értéke, amennyit az örök értékű igazságokból magában az életben megvalósított.* Ez a nagy és úgyszólván kegyetlennek látszó igazság a valóság, ami van, és ami lesz, amíg az Isteni kegyelem segítségével az emberi lélek magát megalázva nem kéri,

és nem keresi az élet nagy és rejtélyes megoldását, és magáévá nem teszi azt a tudományt, amit az Úr hagyott itt a földi emberek részére. Egyszerű és könnyen megérthető ez a tudomány, de csak annak részére, aki megismerte a látszatvilág csillogása és kacaja mögött a jajok és kétségbeesések miatt eltorzult nyomorúságot. Akik tudják azt, hogy nincs segítség sehonnan sem, csak egyedül onnan, ahová az áldozatos Szeretet eltávozott, Akit nem lehet a világ egyik tájáról sem megközelíteni, Akit semmivel nem lehet a földön élőknek a maguk részére meghódítani. Erre csak az alázatos lélek képes, aki a tulajdon, igaz elfogadó készségével, az Ő igazságának lelkébe vésésével - amelyet elfogad egyetlen igazságnak - az életét ezek szerint alakítja át. Ebben az átalakító munkában, és az engedelmes követésben megelevenedik lelkében Krisztus alakja, és világosságot sugároz szét mind a lélekben, mind az életében. Megtörik a világ hatalma, és a lélek hatalma lép előtérbe. A szeretet és igazság új világot nyit meg, és ez az új világ a maga szépségével, szabadságával új képességeket sugároz a földi ember lelkébe. A régi tévelygésekre hajlamos lélek meggyógyul a földi világ kívánásából, és a világot átformáló igazságok szolgálatába lép át. Ez a szolgálat a maga törvényével minden áldozatok mellett is boldogító, mert igaz örömet és boldogságot teremt, amely nem fakul el, nem kopik meg, hanem mindig fényesebb ragyogással hinti be a sírba omló élet utolsó napjait. Mert megérkezés, hazatalálás, a boldog viszontlátás, az örökségünk átvétele, a szenvedésekből, csalódásokból való végleges megszabadulás addig nem ismert boldogságának lesz a birtokosa. Mindezeket az Úr adja azoknak, aki hittel várják kegyelmének kiteljesedését. Azonban ne csalja meg senki magát azzal, hogy bármivel mással ezt elérheti, ezt csak egyedül az alázatos engedelmességgel, amelyet azzal mutat meg, ha az Ő általa adott szeretett törvényt szolgálja...

BÉKESSÉG: ISTEN LEGNAGYOBB AJÁNDÉKA(*)

Dicsőség legyen mindörökké a mi megtartó Atyánknak, Istenünknek, Aki elküldte az Ő egyszülött Fiát erre a sötét földre, hogy világosságot és fényt sugározzon az emberi lelkekbe, és megvilágosítsa az utat, hogy a szenvedésben és csalódásban meggyötört lelkek elmenekülhessenek innen a nyomorúság völgyéből. Az emberi lelkeknek ez a megfáradt csoportja megtalálhassa azt a békességet, amelyet Isten ad mindazoknak, akik az Ő igazságát és világosságát keresik. A békesség Isten legnagyobb ajándéka, amelyet a földnek adhat, mert a békesség az, amelyben az elfáradt lelkek megnyugszanak, és új erőt gyűjthetnek ahhoz a küzdelemhez, amely a fejlődés útján még előttük áll. Azért testvéreim ti ne csüggedjetek, és ne érezzétek magatokat elhagyatva megpróbáltatásaitokban, mert nem vagytok magatokra hagyva, mint ahogyan nem voltak magukra hagyva azok sem, akiket húsz évszázaddal ezelőtt a római birodalom császáranak túlhajtott elgondolása folytán népszámlálás céljából összeteretelt a végletekbe csapongó emberi hatalmaskodás. Amikor a sötétség beáll, akkor válnak láthatóvá a csillagok. Amikor az emberi gőg és gonoszság úgy magasra tör, hogy az Isten rendelkezései fölé akar emelkedni, akkor meginog az emberi hatalom alatt a föld, és mint a kártyavár, úgy omlik össze terveivel és elért eredményeivel minden képzelte nagysága és erőssége. Vajon gondolt-e akkor, azokban a szenvedésteljes időkben arra valaki, hogy most érkezett el az isteni ígéret, a beteljesedéshez? Gondolhatott-e valaki arra, hogy a sokadalomban szorongó fáradt utasok között angyalok egyengetik az utat a világ várva várt Messiása előtt? Bizony nem gondolt, és nem is gondolhatott arra senki a földi emberek közül, mert nem láttak bele a láthatatlan világba, nem látták azt a nagy készülődést, ami ott végbement. Nem láthatták a római birodalom hatalmasai sem, hogyan olvad meg és omlik össze az a szilárdnak hitt alap, amelyre hatalmukat építették. Hogy hogyan válik semmivé az a sok vér, könny és szenvedések árán megszerzett dicsőség,

amely glóriát font a római császárok homloka köré, és az istenek-től származottakká emelte őket. Nem tudták az elkínzott, fáradt utasok sem, hogy olyan közel van hozzájuk az Isten, mert csak a földi szemekkel láttak, és testi érzékeikkel érezték azokat a szenvedtető hatásokat, amelyeket az emberi gőg és rövidlátás hatalmi túltengése részükre létrehozott. Akik hittek és bíztak az isteni ígértben, csak azoknak lelkében égett a reménység kicsiny, kialakásra készülő szövétneke, és - ezek voltak azok, akiknek a lelkében az első jelre - kigyulladt a mennyei világosság és a megbizonyosodás érzése. Ezek nem alkudoztak a külső hatalommal, elhitték, amit az angyalok mondtak, és útra keltek, hogy „tisztességet tegyenek Néki”. A legmélyebb sötétségben felragyogó világosság, a legreménytelenebb helyzetben adódó segítség, a legbonyolultabb összekuszáltságban a megoldás, Isten közelségének, atyai gondoskodásának bizonyosságára van adva, hogy láthassa a földi ember azt, hogy nincs magára hagyatva, és sorsa nincs a véletlenre bízva. Bár a látható világban történő eseményekből ezerféle következtetésre jusson is el az ember gondolatainak szárnyán, vannak az ismeretlen eshetőségek között olyan emberi szemmel nem látható, és emberi értelemmel ki nem mutatható lehetőségek, amelyek felett a rendelkezést az isteni hatalom magának tartja fenn. Azért nem szabad az Istenben hívő léleknek felhagyni a reménnyel, még a legrosszabb kilátások mellett sem, mert az ember sohasem tudhatja azt, hogy Istennek miféle szándékai vannak vele. És amitől az emberi lélek legjobban fél, nem az hozza-e el részére a legnagyobb és legboldogítóbb eredményt? - Így ti sem tudhatjátok, hogy Isten nem akarja-e a ti lelketekből kiolvasztani az igazsághoz való hűséges ragaszkodást? És ha kiolvasztotta - mint a salakból a nemes ércet - nem belőletek akar-e alkalmas munkásokat kiképezni, hogy az igazság eszméjének jövő harcaihoz felhasználjon. Mert szükséges, hogy addig, amíg ez a nagy kiválasztódás folyik, alkalmas munkások jöhessenek, és munkát vállaljanak egészen az utolsó pillanatokig, hogy azok, akiket a

megtérésre eleve elhívott az Úr, és akiknek neveit a gondviselés angyalai feljegyezték, bejuthassanak az Isten országába. Szükséges, hogy az utolsó pillanatokig itt legyenek az Úr igazságának munkásai és harcosai, hogy azokat, akik eltévedtek és kint maradtak Isten akarata szerint összeszedjék, és magukkal vihessék oda, ahol azok vannak összegyűjtve, akiket meg lehetett menteni, mielőtt a nagy vihar eljön, amely elsöpri a salakot. Azért tekintetek reménykedve a jövő elé, melyet Isten ígérete nyújt felétek, legyen az bár most még örömtől ragyogó, avagy a könnyektől bizonytalanul homályos. Isten kezéből hálával vegyétek, mert itt, ezen a földön minden elfoszló, és az örök érték pedig mindenben csak az, amit mindenki magával vihet. Ünnepeljetez örömmel, és jó szívvel adjatok hálát az Úrnak, aki a legnagyobb és legértékesebb kincset adta az emberiségnek, az Ő egyszülött Fiában, a mi Urunk, Jézus Krisztusban. Az ünneplés Istennek akarata, és azt jelenti, hogy az ember ne érezze magát elhagyatva a mennyből való számkivetettségben, hanem gondoljon arra, hogy ez a számkivetettség nem tart mindörökké, mert eljön az idő, amikor megtanulja a szabadakarátú lélek mindazt újra megszerezni, amit elpazarolt a sátánnal való összebarátkozásával. Mivel egy szívben két uralkodó nem lehet, az emberi lélek vagy engedelmeskedik Istennek, vagy enged a sátánnak, az ellentétnek. Ha az ellentétnek engedelmeskedik, le kell mondania az igazságról, a bizonyosságról. Le kell mondania Istenről, és mindazokról az ajándékokról, amelyeket az Istennel való összeköttetésében élvezett. Ha az ember igaznak hiszi az ellentét szavát, végig kell élnie mindazt a szenvedést és csalódást, amely a tapasztalatokon keresztül vezet el a fájdalmas meggyőződésre és az igazság ismeretére. Mert meg kell tanulnia a szabad akarátú léleknek, hogy minden elgondolásával, minden megmozdulásával és irányváltoztatásával vigyáznia kell. Nehogy az ellentét Istentől eltávolodott eszméinek hatalmába kerülhessen, amely őt félrevezeti, és olyan gondolatokra és

cselekedetekre készíti, amellyel az Isten elgondolását, Isten terveit keresztezi, törvényét megrontja, és általa az Isten akaratával szembehelyezkedik. Jó ha a földi ember ünnepeket szentelhet, mivel az anyagvilág egyfolytában haladó, egyik pillanatot a másikhoz ragasztó egyformaságából kikapcsolódik. A természetes, egyszerű ember életében az ünnepek eseményszámba mennek. Az ünnep alkalmával tiszta ruhába öltözködik, megpihen a mindennapi élet fáradalmaitól, és igyekszik a lelki felemelkedésnek szentelni az időt. Testi táplálékát is úgy készíti el, hogy a testnek is ünnepe legyen. Az anyagi világ fejlődésével hovatovább az ünnepek, a test és gyomor ünnepévé és a hiúságok ünnepévé lettek, mert a tiszta ruhával az emberi lélek hiúsága és felfelé való törekvése megköveteli, a maga igénye szerint a szebbet, előnyösebbet, amivel kitűnhet a többi közül. Ha a lélekben a hiúság fellépett, az ünnepek nem szolgálják többé a lelki felemelkedést, hanem csak a test céljait. *A testi ember megköveteli a szórakozást. Szórakozása azonban nem a lelkét üdítő örömben, hanem a lélek ferdén fejlett vágyainak kielégítésében nyer kifejezést. Ennek az ünnepelésnek már nem az a célja, amit Isten elrendelt, mert ebben már az ellentét gondolata, érzése lett az irányító, és így ezek az ünnepek már az ellentét ünnepei lettek.* Azért én azt mondom,- az ünnepeket is vissza kell az embernek hódítania az ellentétől. Fel kell öltenie az egyszerűség és alázatosság ruháját, fel kell öltenie az elnézésnek és türelemnek ruháját is, és fel kell öltenie azokat a régen eldobott erényeket, amelyekkel az Isten trónusa előtt megjelenhet hálaadó imádságával és abban a könyörgésben, hogy Isten tartsa meg lelkét azon az úton, amelyre őt a gondviselés angyalai rávezették. Mindegy, hogy mikor és hogyan találta meg az ember Isten útját, csak felismerje, és tudjon érte igaz hálát adni, és minden megpróbáltatások között is hú tudjon maradni ahhoz az isteni igazsághoz, amelyet megismert. Vannak, akik születésük előtt a szellemi világban felismerték már az Istennek üdvösségre

vezető útját, amelyet az Ő egyszülött Fia hozott le az ember megmentésére. Vannak, akik hallásból ismerték meg a szülők, tanítók és lelkipásztorok vezetésével az Isten útját, és már zsenge gyermekkorukban megvilágosodott lelkükben az élet igazi nagy célja. És vannak, akiket nagy szenvedések, csalódások és kétségbeesések vezettek az egyedüli enyhületet nyújtó megbékéltető útra, amelyen minden seb begyógyul, és minden panasz elhalkul. Mindegy, akárhogy, akármiképpen, fő az, hogy az ember megtalálja Isten útját, amelyen Isten angyalai kézenfogva vezetik őt, míg a célhoz ér. Vagy talán azok, akik már minden hitüket, reményüket elvesztették, hogy hitüket visszaszerezhessék, utolsó lehetőségként a szellemvilág ajtaján kopogtattak, és az ő tévedező lelküknek bizonyoságot szolgáltató kisebb nagyobb meggyőződések gyújtották meg az emberi lélekben a hit mécsesét. És így találták meg azt az utat, amelyet bizonyosságnak ítél a ti lelketekben az a hatalmas erő, amelyről még ti magatok sem tudtok számot adni, hogy ki az a benső én, az örök életre előhívott énetek. Az a titokzatos valaki a ti múlandó testi éneteknek ura, és parancsolója. Mert ti elmúltok, és mindazok elmúlnak körülöttetek, amelyek ma a ti éneteket kiteszik, de az a hallhatatlan lélek, az a hatalom, amely bennetek él, az nem múlik el, hanem ott vár titeket az emlékezésben. Számon kéri tőletek az életnek minden percét, minden érzését, minden gondolatát és cselekedetét, mert Isten igazságának világossága reá vetődik, és ott, abban a világosságban kénytelen szemléli elmúlt életének mindazokat az eseményeit, amelyeket végigélt. Ez a ti belső „énetek” kérlelhetetlenül ítéletet mond felettetek, mert ti ennek az örökéletű éneknek csak egy része vagytok. Jaj nektek, ha ő úgy ítél, hogy vissza kell térnetek azért, hogy jobban megtanuljátok azt a leckét, amelyet meg kellett volna tanulnotok. Mert ő érzi és tudja, hogy mit kell neki elvégeznie, de jaj neki, ha minden szenvedéseken, gyötrelmeken keresztül újra egy hasonló életet kell vállalnia, mert erre az igazság angyalai utasítják. Mit használ az nektek, ha ma minden felett

rendelkeztek is, ha a halál törvénye mindezt elveszi tőletek. Mit használ, ha a dicsőség legmagasabb fokán álltok is a földi életben, ha ez a felsőbb hatalom azt a dicsőséget gyalázzá minősíti. Mit használ, ha lelki képességeitekkel, bármilyen gazdag lelki világot rendeztek is be egy földi életen keresztül, ha azt nem úgy használjátok, ahogy az örökkévaló törvények előírják. Tehát, amíg az úton vagytok, vegyétek fel az ünnepi ruhát, igyekezzétek felöltözni az Isten előtt kedves erényeket, hogy a ti könyörgésetek Isten előtt meghallgatást nyerjen. Öltöztessétek fel a lelketeket az egyszerűség, az alázatosság, az őszinteség ruhájába, és gyűjtsátok meg a lelketekben a szeretet örök lángját, hogy az Istennek hálát tudjatok adni mindenért. Mert bármit hozzon az élet számotokra, ami ebben a pillanatban fájdalmat kelt is a lelketekben, hogyha ez a fájdalom Isten előtt megszentelődést nyer, akkor ez a fájdalom a ti lelketekben, mint csiszolt gyémánt, nagy értéket jelent. És ha Istennek úgy tetszik, hogy ez a fájdalom a szívetekből könnyeket fakasszon, eljön az idő, amikor ezek a könnyek - mint mondtam -, drága értéké válnak, mert ezen keresztül az Isten iránt való engedmesség és hűség ragyog ki a ti lelketekből Őfeléje. Öltözködjétek mennyei ünneplőbe, öltözködjétek az igazságba, amelyet megismertetek. Öltözködjétek az engedmesség, a szelídség és békesség kívánásába. A békességnek a munkálása az, hogy ti közöttetek elsősorban a magatok lelkében helyet találjon a békesség, amelyet Isten adott kezdettől fogva mindazoknak, akik felismerték, és elhitték, hogy Isten az Ő egyszülött Fiát, a mi Urunkat, Jézus Krisztust emberi testben elküldötte, hogy megkeresse és megtartsa azokat, akik eltévedtek és elfáradtak a világ hiábavalóságaival való küzdésben. Ezt a belső békességet igyekezzetek megszerezni, és igyekezzetek mindenáron megtartani, mert a belső békesség az, ahol a ti lelketek felüdül és pihenést talál. Ez alatt a pihenés alatt a ti lelketek fel tud emelkedni az örökkévaló Istenhez, és fényt, világosságot és erőt tud lehozni a további harchoz, a további küzdéshez, amely nem a külső világban, hanem

legelső sorban a ti magatok belső világában kell, hogy az eredményt meghozza. Ti magatokban kell ezt a harcot legelső sorban megküzdenetek, és ha megküzdöttétek, ha a ti lelketekben az Isten igazsága az irányító, az adja ki a rendelkezéseket, és az indítja a ti gondolataitokat, érzéseiteket a cselekvésre, a megvalósításra, akkor nektek már lesznek eredményeitek az igazságban. És ezek az eredmények, ahogyan ti az igazságban hűségesek, a szeretetben kitartók voltatok, a hitben pedig állhatatosak maradtatok, meghozza mindazokat a mennyei értékeket, amelyeket az Isten országában váltanak be. Ott megvásárolhatjátok azt a gazdagságot, amellyel ennek az országnak polgáraivá lehettek. Ezeket a mennyei értékeket azonban itt az anyagi világban kell megszerezni. Itt kell az igazságot érvényre juttatni, itt kell a ti lelketeknek olyan öltözetet fonní, szőni és magára öltetni, amelyben ti megjelenhettek az Isten trónusa előtt. Ezeket a küzdelmeket most még szenvedésnek, megpróbáltatásnak hívják, és ez a ti lelketeket fájdalmasan érinti. Ezt érzitek a rátok nehezedeő teherben, de megmondotta az Úr: „*Bízzatok, én meggyőztem e világot!*”. Én is azt mondom, bízzatok, ne hagyjátok a ti lelketekből kialudni a bizalomnak lángját. Ez világítson tinektek még akkor is, hogyha egy pillanatra az ellentét elhomályosítaná elöttetek az utat. Bízzatok az igazság mellett kitartva, diadalra vezet titeket az Úr! És hogy ha minden, de minden ellenetek állana is, hogyha ezer akadályt dob is közétek az ellentét, győzzétek le azt a ti hitetekkel, a ti bizakodásotokkal és a ti várakozástokkal, mint akik tudják azt, hogy az igaz ügyben harcolókat nem hagyja el az Úr. Mert hogyha ti elfáradtatok, majdnem hogy összeestek már a kimerültségtől, a tanácstalanságtól, akkor ő veszi fel a fegyvert és harcol mellettek, érettetek az igazság fegyverével, és végeredményben diadalra viszi az eszmét, amelyet ő akar diadalra vinni. Különben is nem ti visztek valamit előre, hanem bennetek az Úr lelke. Azonban ti sem harcolhattok összetett kezekkel, gyáván megállva és várva azt, hogy a véletlen mit hoz majd. Nektok oda kell állni,

minden egyes kis rést meg kell védelmezni, hogy az ellentét a maga gonosz akaratát, megtévesztő eszméjét be ne nyomhassa, be ne erőszakolhassa azon a keskeny résen, amely itt-ott támadt. Mert ha csak egy kis rést talál is a lelketek között, már megveti ott a lábát, és mind nagyobb rést feszít magának, mígnem teljesen szétfeszíti az összetartó erőket, és ő maga helyezkedik el abban a hézagban, amelyet feszegetett, és azzal az elhelyezkedéssel elválaszt titeket egymástól. Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy minden kicsi rést elállhassatok a ti lelketek felkészültségével, igazságával, hitével és szeretetével. Álljatok ott alázatossággal, és ne engedjétek, hogy az ellentét a ti kezetekből kivehesse a fegyvert, az igazság fegyverét. Mert hogy ha azt kivenni engeditek a kezetekből, akkor nincs az sem kizárva, hogy ti magatok sebesültök meg tőle legelőször. Álljatok hát szorosan összefogóztatva egymásban, megbízva. Szeretettel és bizalommal álljatok ott, ahová titeket az Úr állított, és ne engedjétek, hogy az ellentét hatalmat vehessen a gyengébbeken, fáradtabbakon és azokon, akik talán a tévelygésre még hajlamosak. Az Úr adjon tinektek ehhez a harchoz dúsan megáldott erőket. Adjon tinektek világosságot és a ti szívetekbe mindenekre kész szeretetérzést. Adjon a lelketekbe alázatosságot, és távolítsa el tőletek a kételkedést, a kétségbeesést, a bizalmatlanságot, és ne engedje, hogy ti kísértésbe essetek. Aki végig megáll, az diadalra jut, mert az Úr diadalra viszi az Ő ügyét. Tehát ha mindvégig megálltok, és kitartotok, az Úr kinyitja előttetek a győzelemnek, a diadalnak az ajtaján, amelyen keresztül bevezet benneteket a megnyugvás, a megpihenés és dicsőség világába. Mert dicsőség végigharcolni a harcot, és eredményt érni el itt, a hazugság világában. Győzni még szenvedések, fájdalmak és veszteségek árán is. Dicsőség az, és ti nem tudjátok, hogy mennyi szem tekint fel reátok, mennyi szem figyel a ti megmozdulásotokat, és mennyien imádkoznak érettetek, hogy meg ne rendüljétek, meg ne tántorodjatok, és el ne essetek. Azért legyetek

erősek a hitben, a szeretetben és kitartók a reménységben. Fáradhatatlanok a küzdelemben és az imádkozásban. Csüggedhetetlenek abban a hitben, hogy következzen bármi, semmi és senki el nem választhat titeket a megismert igazságtól, amelyet ti mindnyájan ajándékképpen kaptatok Istentől itt a test világában, ahol minden csak homály és sötétség, ahol minden csak bizonytalanság és kétség. Itt, ahol nincs semmi bizonyosság, semmi reménykeltő megbízhatóság, minden elmosódott, határozott vonalakkal semmi fel nem tűnik, mert a földön minden változandó. De ha ti kitartotok ebben a bizonytalanságban is - amely közepette kell, hogy a lelketek kitartson, hogy mindent megnyerhessetek akkor nem kell többé, hogy igazgassa a képzeleteteket, hogy még ennyi, vagy annyi testöltéssel tudjátok csak magatokat felszabadítani a bűnök vonzásából. Nem! - A ma a tiétek! Bízatok a mában, a jelenben! Bízatok Istennek amaz ígéréteiben, hogy Ő mindenkor veletek van. Veletek van a mában, és az, hogy a jövőben is veletek lesz, az töletek függ, a ti ragaszkodásotoktól, hűségtektől. A ti bizakodásotoktól, mert ha ti hisztek, bíztok és reménykedtek, a jövő is a tiétek lesz. A má az Isten adta minden ajándékaival és bizonyoságaival. A jövő pedig Isten kezében van. De ha ti Isten kezét megragadjátok, egész hitetekkel és hűségtekkel, ez a kéz nem hagy el titeket, hanem tovább vezet. És ha ez a kéz ma ajándékozó volt, holnap még több ajándékot szór a ti életutatokra, csak higgyetek, bízatok. Álljatok, mint egy ember, mint egy lélek az igazság mellett, és meglátjátok Isten ígéréteinek beteljesülését, mert Isten öröktől fogva örökké ugyanaz volt, és maradt. Aki - ha késni látszik is -, nem változtatja meg az Ő ígéréteit. Ez az ígélet azonban csak a ti részetekre látszik késni, mert ti időben éltek. Isten tervében benne van, az Ő akaratában megnyilvánulnak az Ő ígéréteik. Higgyetek, ne csüggedjetek el, ne lankadjon el az erőtök abban a megpróbáltatásban, amiben most vagytok. Eljön az idő, amikor boldogan adtok hálát és dicséretet mondtok Istennek az Ő

segítségéért, az Ő gondviselő kegyelméért, hogy titeket a megpróbáltatásokon keresztül diadalra segített. Most pedig az én Uram, Megváltóm áldjon meg és szenteljen meg titeket az örökévaló Isten nevében, és vezéreljen titeket tovább az Ő útján. Ne feledkezzetek meg arról, hogy vannak barátaitok, segítőtitek, akiket az Úr hozzátok elküld. És vannak, akik tőletek várják az irányítást, mert amerre ti léptek, amerre ti fordultok, ők is arra fordulnak, abban reménykednek, és amiben ti bíztok, ők is abban bizakodnak, mert ti azok előtt nagyok, fénylők vagytok. Mert ők még semmi világossággal nem rendelkeznek. Tehát nem csak magatokért, hanem másokért is felelősek vagytok, akik titeket felnéznek, és akik folyton folyvást figyelnek benneteket. Vigyázatokat tehát, hogy olyan eredménnyel jöjjetek, amilyennel kell, hogy a felöltözött lélek ünnepeljen, hogy az Úr bebocsásson titeket abba a szentélybe, ahol az Ő áldását osztja, és ahol angyalai állnak őrt minden egyes ajtónál, hogy oda semmi tisztátalan és kivetnivaló be ne tolakodhassék. Imádkozzatok, hogy az Úr megáldja a ti ünneplésüket. Megáldja és megszentelje a ti együvértározandóságotokat, hogy egy is el ne vesszen közületek.

HAJÓK AZ ÉLET VIZÉN(*)

Az élet vizén hajók járnak, hajók közlekednek, kereskednek. A gazdagabb vidékekről továbbítják az árukat a szegényebbek felé, különböző helyekről cserélni járnak az emberek, és közlik egymással, hogy mi van, hogyan kapjon olyan valamit, amivel nem rendelkezik. Az emberek a hasonlóság folytán, a hasonló érdekeik folytán csoportosulnak, mert összekötik őket az érdekek, vagy a hasonló gondolkodás, hasonló törekvés, és mozog a világ. Kereskednek, beszereznek, kiönti mindegyik lélek az ő maga bensejét, mert ki kell öntenie, cselekednie kell itt, mert az élet kényszere ezt parancsolja neki. Szükséges ugyanis, hogy fejlődését ott folytassa, ahol éppen abbamaradt, mert valami folytán elszakadt a zsinór, amely odáig vezette őt, amíg célját elérte. - A

célhoz ért ember sohasem tudja, merre forduljon, milyen irányt vegyen, hogyan, és mit cselekedjék, hogy sorsát valamiképpen jobbá és kellemesebbé tehesse. - Azért azt lehet mondani, hogy a célját elért ember: stagnál, egy helyben áll. Nem tudja hová, merre induljon. Részben bizonyos megelégedettség, részben bizonytalanság üli meg a lelkét. Ez a bizonytalanság kis félelemmel és egy kis meggondoltsággal útját állja egy kis ideig tevékenységének a szellemi életben - amely szinte egy a földi élettal, - addig, ameddig el nem éri azt a határt, amely egy más létállapotba nyitja meg az utat. Egy bizonyos fokozaton túl majd már nem egyezik a szellemi élet a földi élettal, mind anyagi, mind szellemi tekintetben. Azért ne csodálkozzatok azon, hogy ha a szellemvilágból jönnek olyan híradások, olyan megállapítások, amelyeket a későbbi fejlemények nem bizonyítanak valóságnak. A szellem bizonyos tekintetben majdnem olyan bizonytalanságban van, mint a földi ember. Vagyis a szellemvilágbeli állapotok megegyeznek a földi állapotokkal. Ezt sokszor kifejtettük már előttetek, testvéreim. Most azonban ezekben a percekben nem tudom azt előttetek teljesen megvilágítani, mert egy kis zavarral küzdő lélek van segítségemre, akinek bizonyos hatásokat le kell küzdenie, hogy az én akaratom érvényesülhessen. Ezt azért jelentem be, nehogy köztetek olyan vélemények alakuljanak ki, hogy talán hiányos lesz a közlés. - Mint ahogyan a szél által felkorbácsolt tó vizében a napsugarak csak megtörve tudnak megjelenni, úgy a zaklatott lélekekben is a szellemvilág ráhatása csak megtörve, apróbb, nagyobb hullámokon és redőkön tud visszatükröződni. - Tehát a hajók jönnek, mennek, kereskednek. Az egyik hajó megrakodva a kivágott fák törzsével, a másik márványköveket visz, amelyből majd idővel a művész keze alkot talán hallhatatlan művet a késői utókor számára. - A másik, talán templomot épít - egy épületet -, amely az Isten dicsőítésére szolgál, vagy tán menekülőknak nyújt menhelyet. - Mindegy, célja van mindegyiknek, s a hajók úsznak az élet vizén felfelé. Hordanak drágaköveket, selymeket, aranyat,

ezüstöt, csiszolt drágaköveket, amelyek szívet, lelket gyönyörködtetnek majd ott, ahová az irányítva van. - Az üres hajók pedig jönnek, hogy megrakodjanak ismét, tán hozzanak élelmet, hogy táplálják vele azokat, akik ezeket a drágaköveket kibányászták, kicsiszolták, tán az aranyolvasztó kemencéje előtt a hőségtől elernyedtetett embereknek felüdítésére: italokat hoznak. Hozzák a leszüretelt szőlő levét, amelyet cserébe küldenek azok, akik ezekkel foglalkoznak. - Talán mondanom sem kell - mert azt magatoktól is észreveszitek, hogy ezek a hajók képletesen vannak életbe állítva, hogy mit hordoznak, mit visznek az élet vizén. Közöttetek, akik egybegyűltetek, lehet, hogy vannak olyanok, akik a márványt hordozó hajókhoz tartoznak. Lehet, hogy vannak, akik cédrusfát szállító hajóhoz tartoznak, de örömmel állapítom meg, vannak többen közöttetek, akik a drágaköveket szállító hajókhoz tartoznak. Kialakított elgondolásaitok, kifinomult érzéseitek, vágyaitok már cserélni akarja azokat a drágaköveket, amelyeket a hajó hordoz, és ti ezzel magatokat ékesíteni akarjátok arra az eljövendő találkozásra, amikor majd a hajótok kiköt azon a másik parton, ahol a kikötő meg van építve számára. Mert az egyik hajó az egyik kikötőbe, a másik hajó a másik kikötőben köt ki. A víz partján, a sekélyes partok mellett mindenféle hullók tanyáznak, mindenféle lápnövények nyitják ki kelyheiket, ezek képezik az élet folyója mellett azokat a partvidékeket, ahol nem szívesen jár az az ember, akinek megvan a saját otthona, megépített háza, családjá, mindennapi munkája után pihenése, és rendes tápláléka. Itt a lápos vidéken csak azok járnak, akiknek nincsen otthona, mert valami folytán száműzve lettek onnan. Akik hosszú rabságokat szenvedtek valamely tévedésükért, ezek húzzák meg magukat az elhagyott partokon, hogy ne találkozzanak azokkal az örökkel, akik időközönként bejárják a vidékeket, hogy őket ott ismét el ne fogják, és tömlöcbe ne juttassák. Ezek a száműzöttek, ezek azok, akik még nem foglalkoznak - mert nem foglalkozhatnak - rendes munkával, akiket még nem vett be a társadalom, akik még nem

alakultak át olyanokká, mint akik a kikötő körül telepedtek le. - Ezek azok a szellemek és emberek, akik még nem kapcsolódtak Isten törvényéhez, akik még nem ismerik, mert nem ismerhetik lélek szerint azokat az igazságokat, amely igazságok szerint az emberek be vannak osztva mind a szellemi, mind a földi világban az ún. rendes munkálkodó csoportokba. Ti nagyon jól tudjátok, hogy vannak olyanok, akik kívülről valamiképpen már elhelyezkedtek, mert hiszen szükséges, hogy az ember-szellemek, amikor testet öltenek, bizonyos egyházak kötelékébe felvétessenek, megkereszteltessenek, és a külső forma szerint elkönyveltessenek annak az egyháznak tagjai közé. Lélekben azonban sohasem kapcsolódtak ezekhez az egyházakhoz, mert a különböző egyházak igazsága, tanítása ezeket a lelkeket érintetlenül hagyta. Nem fogékonyak rája. Ezek a kies parton ödöngenek, még a büntetésből éppen csak alig hogy kiszabadultak, még nem fogékonyak az istenhitre, mert lelkükben a szépre, jóra, igazra való vágy, - az erre való fogékonyosság - még nem fejlődött ki, amellyel ők, mintegy hozzátapadnának ezekhez az igazságokhoz, és bármelyik egyházhoz tartozzanak is anyakönyv szerint, lélek szerint sohasem tartoznak egyikhez sem. Ezekből a lelkekből nem csoportosul igazságokat megvédelmező hadsereg, ezek csak ödöngenek mind a földön, mind a szellemvilágban, és hogy mégis valamiképpen a saját létüket biztosíthassák, hol innen, hol onnan nyúlnak olyan dolgokhoz, amelyekért ők nem munkálkodtak, amelyekért ők nem fáradtak, nem szenvedtek és magukat mégis ezzel akarják felruházni és táplálni. Úgy hogy ezek csak terhet jelentenek abban az egyházban, vagy abban a csoportban, amely őket magába beolvasztotta. Ne tartsátok ezt túl szigorúnak, hanem vessetek egy pillantást a meglévő dolgok mélyére, hiszen az utolsó gereblyevonásokkal éppen ezeket szedik össze az Istennek kiküldött munkásai, az igazságnak szellemei. Ezek között vannak elmaradottak, akiknek még be lehetne érkezniük ennek a korszaknak befejezéséig a mennyek előcsarnokába, tehát ezeket szedi össze az utolsó

gereblyevonás azokkal a jelenségekkel, azokkal az igazságokkal, amelyeket az Úr bizonyságul adott a földi emberek részére, hogy egy is el ne vesszen azok közül, akiket az Úr eleitől fogva kijelölt az üdvösségre. Az utolsó időben összeszedett szellemek akár a földön, akár a szférákon, körétek - az ún. szellemhívó spiritiszták köré - csoportosulnak. Tehát akik ebben munkát vállalnak, hogy ezeket oktassák jobb, nemesebb és igazabb törekvésekre sarkallják: azok valamennyien áldozatot hoznak, és ezt az áldozatot a szeretet oltárára teszik le Isten iránti engedelmességből, Isten iránti szeretetből, hogy az ő nagyobb tévedéseiket, bűneiket az igazság törvényében soron kívül kiegyenlíthessék. Isten üdvözítő tervében kezdettől fogva benne volt ez az alakulat az utolsó idők végére, és bárki, aki ebbe az alakulatba beletartozik, az egy időre elveszti az ő külön képességét, vagyis megszerzett érdemeit, mert le kell merülnie az iszapba, a lápba, hogy összeterelje azokat akik ott rejtőzködnek. Le kell merülnie, és fel kell vennie ugyanazt a ruhát, ugyanazt a szokást, ugyanazt a formát, hogy megközelíthesse a tévelygőket. Így ebben az egyöntetűségben, ebben az egyforma kifejezési formában mindnyájan ismét együtt vagytok, ameddig itt a földi életben összevonz titeket az az érzés, amely Isten törvénye szerint munkát bízott reátok. - Legelső sorban azt, hogy ti magatokon munkálkodjatok, azután pedig amikor egy bizonyos fokozatot elértetek, munkálkodjatok azokon, akik még nem nevezhetik sajátjuknak azokat az eredményeket, amelyekben ti már gazdagoknak érzitek magatokat. - Értem ez alatt én minden lelkeségnek a megnyilatkozását, mindennek a megértését és megvilágíttatását. Mert Istentől nyittatik a világosság a ti lelki szeméiteknek és füleiteknek, hogy azokra a hangokra felfigyelhessetek, amelyek onnan felülről keresnek titeket, s a hang irányában haladva szeméitekkel szétekintve lássátok azt az utat, amelyen haladva a világ négy széléről a hasonló munkában lévőkkel össze kell találkoznotok, bármilyen mélyről jöttetek, bármilyen mélyről emelkedtetek is fel, itt ebben az eszmében találkoznotok kell.

Bármilyen magasról szállt le a lélek, aki munkát vállal, vagy bármilyen mélyről emelkedett fel: egyforma. Ugyanis ebben a szóban: testvér, nincs különbség a *(A magyar nyelv ékességére vall kedves Vezetőnknek az Evangéliumi spiritizmus III. kötetében a „testvér” szó - mint kifejezés - kapcsán adott magyarázata.)* fent és lentvalók között. Mert ebben a kifejezésben Istennek nagy akarata, nagy szeretete és kegyelme van, ami egyé teszi mindazokat, akiket az ellentét szétszórt egymástól, és minél messzebről vonzza össze Isten nagy akarata a lelkeket, minél nagyobb mélységből lehet valakit felemelni, minél magasabbról száll le, hogy a mélységben lévőket felemelje, annál nagyobb az eredmény, s annál fényesebb a dicsőség, amely ennek az eredménynek a nyomában jár. Tehát a hajók jönnek-mennek az élet vizén, és kereskednek. Mi haladunk a drágaságokat, a kincseket vivő hajóval. Minden hajónak megvan a maga kormányosa, matróza, az utolsó munkása és irányítója. Egy ilyen drágaságokat szállító hajó a ti gyülekezetetek. Mint mondom, vannak más hajók, amelyek fát, márványt, tán vasat, vagy más különböző értékes dolgokat szállítanak. Mindenesetre ott, ahol az a hajó köt ki: ott arra van szükség, s mint ahogyan már előbb mondtam, a parton, a sekélyebb részen mindenféle hullók tanyáznak, s ott ütnek tanyát a törvény elől menekülők is. Ezek igyekeznek a hajók elé akadályokat és torlaszokat rakni, hogy egy-egy hajó zátonyra fusson, s mindezt azért cselekszik, hogy azután mindent összeszedhessenek, és a hajót kirabolhassák. Ilyen zátonyra jutott hajó a ti gyülekezetetek is. A hajó áll. Tehát mindenki tegye meg a maga kötelességét, mert a hajó nem törött szét, a hajó egészben megvan. És ha mindenki megteszi a maga kötelességét, a hajó ki lesz szabadítva és tovább haladhat, és a parton fel és alá járó áldozatokra leső gonosz szándékú lelkek nem tudnak célhoz jutni, bárhogy igyekezzenek is. A hajó kormányosa láthatatlan, a hajó személyzete - akik a drágaságokat viszik - ti vagytok! - mindnyájan, egytől-egyig! - nincs senki, akinek kötelezettsége ne volna közöttetek.

Nincs senki, aki kivonhassa magát a munkából, nincs senki, aki elvonulhat, és várhatja azt, hogy majd a másik dolgozik helyette. Mindenkit munkára szólítok fel! - mindenkinek a maga legszen-
tebb érzésével, legönzettelenebb törekvésével a legigazabb elhatá-
rozásával munkálkodnia kell, hogy a hajó kijusson a veszélyes
zónából. A veszélyes helyzetet az élet vizében most az okozta,
hogy most az idők végére, nagyon elszaporodtak a parton ólálko-
dók csoportjai. Nagyon elszaporodott a kikötőben a törvénytelen
munkások csoportja, akik nem munkálkodni, hanem csak a mun-
kának az eredményét ellopni akarják. Ezek azok, akik bizonyos
egyházakban, bizonyos csoportokban csak élvezni akarják azokat
az eredményeket, amelyet idáig nagy fáradtsággal kivívtak annak
az egyháznak, vagy annak a csoportnak a részére. Ezek csak büsz-
kélkedve, de nem munkálkodva élvezni akarják ezeket az előnyö-
ket, amelyeket idáig megszereztek. És vannak nagyon sokan, akik
ebben a semmittevésben, ebben a hiúságtól és gögtől felfuvalko-
dott lélekben csakugyan olyant sejtettek, mint aki érdemes arra,
hogy ezt a tekintélyt magán hordozhassa. Ezeket magasra emel-
ték, amely magasságból azonban ezek lezuhantak. És amikor egy-
egy ilyen kikötőben elszaporodnak a naplopók, elszaporodtak a
könnyen élni akarók, akkor mindig elkövetkezik egy ilyen nehéz
állapot, hogy a hajó nem tud befutni a kikötőbe, hanem kénytelen
megállni a nyílt vízen. És csak nagy fáradsággal tudják partra
szállítani azokat az értékeket, amelyeket a hajó magával hozott.
Testvéreim, ti most ilyen állapotban vagytok. Nagy fáradsággal,
nagy önmegtágadásos munkával tudjátok csak azokat az értéke-
ket a partra szállítani, amelyet ez a hajó magával hozott mindnyá-
jótok részére, hogy ott magatoknak majd pihenést és békét tudja-
tok belőle a jövőre nézve megalapozni. Képletesen beszélek hoz-
zátok, ti azt tudjátok. Lelketek érzi, hogy mennyi drágaságot ha-
józunk és hintünk szét a világban, amikor széthintjük azokat a
kincseket, amelyeket ez a hajó hordoz. Ezeket nagyrészen már

kiraktuk, de még mindig vannak drágaságok, amelyeket nem akarunk a naplopók és csavargók prédájául odadobni. Tehát mindenkinek, akinél ilyen drágaság van, mindenki, aki munkába van szólítva, teljesen oda kell szentelje magát, és egymással közölnie kell azokat a dolgokat, amelyekkel bír, és amelyeket meglátott, észrevett, hogy azokban a csomagokban, amelyeket kiszállítotok a partra - amelyek az emberek közé adatnak -, hogy azok mit képviselnek. Mert ha ezek a csomagok elvesznek vagy bennsüllyednek a vízben, ti vagytok és ti lesztek a felelősek érte, mert ti vagytok azzal megbízva, hogy ezeket a partra szállítsátok, és a hajót kiszabadítsátok az eddig magatokévá tett világossággal. Magasabb rendű érzéseitekre építve adjuk át nektek mindazokat az igazságokat, amelyekből ti magatok is meggazdagodhattok, és még bőven osztogathatjátok másoknak is, akik élnek az ő mindennapi életüket, akik kiestek kimaradtak a munkálkodó csoportokból, akiket elhagyott az ő hajójuk, mivel az már talán rég befutott és ők lemaradtak onnan. Ők nem juthattak el oda, ahová ők tulajdonképpen valamikor csatlakoztak, az idők végére azonban mégis el kell odáig érkezniük Ti ezeket kell, hogy felemeljétek ezeket kell, hogy megtisztítsátok mert ezek szenvednek, ezek gyötrődnek, félnek és rettegnek. Ezek tévelyegnek, és nem tudják megtalálni a helyes utat. Ezekkel talákoztok úton-útfélen, akik talán most a szenvedéseik miatt átkozódtak, talán bosszút állanak, talán mindenre gondolnak, hogy a megoldást sürgessék a saját részükre, csak az igaz lehetőséget nem találják el, amellyel megszabadulhatnak állapotukból, amelyet ők maguk okoztak önmaguknak tévelygéseikkel. A drágaságokkal megrakott hajó itt áll, nem messze a céltól, hogy kiköthessen, és megint új rakománnyal megrakva, ismét az emberek közé juthasson. Tehát munkálkodjatok és hagyjátok magatokat irányítani. Mindenki azt cselekedje, azzal az eszközzel, ami felett rendelkezik, amit cselekedhet, mert az idő nagyon rövid, a nap ugyan még fenn van, de az árnyak már

kezdenek megnövekedni, az est közeleg, amikor a nap lenyugszik, a hajók kénytelenek lesznek már céltalanul bolyongani, mert nem lesznek a kikötők megvilágítva. A hajóknak is elfogy a világításuk, és egymásba ütköznek és mindazok, akik a hajón vannak, hajótörötté válnak, akiket elvisz az ár és nem találják meg azt, ahová igyekeztek. Nagy lesz a zűrzavar, nagy lesz a felfordulás akkor és mind az egész föld megremeg, mert meg kell remegnie mindazoktól a következményektől, amelyek reá szakadnak. Nem a természet cselekszi ezt, hanem a lélek világában, a földet körülvevő szférákban rendül meg az a bizonyosság, az az elv, amelyre a földi emberek rábízták magukat. Nyugodtan cselekszik mindazt a rosszat, mindazt a megtévesztést, amit nekik a sátán sugallt. Hamis boldogságot ígér nekik, és mivel ők ennek a hamis boldogságnak reményében szolgásra adták magukat, az Isten akaratát megtagadva, az Isten törvényét megcsúfolva cselekedték a gonoszt, így a gonosz cselekvésének minden következménye reájuk szakad. És akkor, abban az időben keresik majd az Istent és átkozzák az Istent, Aki nem védi meg őket azoktól a nagy szenvedésektől és gyötrődésektől, amelyeket a maguk lelki világában, az ő saját törvényük szerint alakítottak ki önmaguknak. Azért mielőtt ezek az idők elkövetkeznének az Isten angyalai begereblyézik a földet, és az elhullott és kimaradt kalászok összeszedetnek. Kévékbe kötik ezeket és megmentik, hogy amikor a világégés elkövetkezik, már az Isten csűrében legyenek biztonságba helyezve. Ti, akik itt vagytok még e világban és lelketek felkészültségével munkába állottatok, munkálkodjatok ameddig a nap fenn van, és ameddig a lehetőség megvan arra, hogy mindazokat összeszedjétek, akik kívül maradtak, a tévelygés világában. Mert ezek figyelnek rátok, ezek az ő lelkükben már érzik a veszélyt, és ha a lélekben van még bizonyos jó, bizonyos igaz, amelyre még mint alapra építeni lehet, még befogadja a kegyelemnek Istene a munkások közé, hogy az utolsó órákban minden erejüket kifejlesztve,

segítsenek az építkezésnél. Segítsenek annak a nagy áthatolhatatlan kőfalnak a megépítésében, amely körülveszi az igazak világát, ahová semmi hamisság, semmi hazugság semmi gonosz be nem léphet, be nem furakodhat, és valakik csak egy pár követ visznek is oda ennek a kőfalnak az építkezéséhez, megmenekülnek attól a nagy veszedelemtől, amely az utolsó időkben az Istentől eltávolodott emberi lelkekre vár. Ezeknek nem kell testet ölteniük ezekben az időkben, mert vagy a szellemvilágban egy biztos helyre menekülhetnek, vagy egy magasabb létállapotba léphetnek át. Tehát mindenképpen minden lélekre - akiben csak egy kevés kicsi jó és igaz van - mindenkire szükség van az építkezésnél. És akik idáig még nem tartották szükségesnek, hogy ők munkálkodjanak - legelső sorban önmagukon - azok tartsák most kötelességüknek, hogy csakugyan vegyék fel a munkát az Isten országának igazságáért, hogy ebben munkálkodva, ők maguk is megmeneküljenek az igazság kitöltésekor azoktól a szenvedésektől, amelyeket előképként ezek a mostani idők halvány változatban, mutatják nektek földi embereknek. Most bizonyára a ti lelketek megdöbbenve hallotta az én kijelentésemet, de azért én azt mondom: **ne féljete, mert valakik segítséget keresnek, és segítségért könyörögnek az Úrhoz, azok megtartatnak. Ti segítséget kerestetek mindannyiszor, amikor lelketekbe tekintettetek és könyörögtetek segítségért.** De nézzetek magatokba: vajon nem ti magatok is adtatok rá módot és alkalmat, hogy a gonosz befurakodhasson a világba? Nem ti magatok is kinyitottátok lelketeket neki azokkal a törvénytelen érzésekkel, vágyakkal és törekvésekkel, amelyekről még nem tisztították meg a ti lelketeket? - És ha úgy találjátok testvéreim, hogy a ti lelketekben is vannak még ahhoz hasonló érzések, amelyek szenvedést okoznak, és gyötrődést teremtenek az élők világában, szakadjatok el ezektől az érzésektől. Vessétek ki a lelketekből, nehogy ezek az érzések ítéletet mondhassanak felettetek, mert nincsen senki más, aki titeket elítél, mint egyedül a ti saját lelketekben lévő törvény, igazság,

amelyet ha Isten igazsága fényének tükrében megpillantotok, máris ítéletet szereztetek. Tehát legyetek hűek és igazak. Legyetek az Úrnak hűséges munkásai, igyekezzetek az Isten törvényét a ti lelketekben minél tökéletesebben kialakítani, hogy a ti lelketek azt példázza, azt mintázza, amelyet ti ebben a fényes tükörben láttok. Vigyétek a ti életetekben diadalra a jót, az igazat, a szeretetet, és a ti hitetek legyen erős, bizakodó. Isten nem hagyja el a Benne bízókat, és nem engedi elveszni azokat, akik az Ő ígéretébe fogódnak és akik Tőle várják minden ígéretnek a megvalósítását. Isten veletek van! És hogy ha ti minden jóakaratotokat, minden erőtetek annak a szolgálatába helyezitek, amelyet ti magatokban elhatározatok: hogy azt követitek, akkor az Isten kegyelmes és áldása megsokasodik rajtatok és körülöttetek, és megáldja a ti munkálkodásotokat a ti részetekre úgy, hogy az a ti lelketek előrehaladására lesz. Bízatok és higgyetek! Mert ahol ketten, hárman együtt vagytok, és igaz hittel kéritek a ti Megváltó Krisztusotokat, Ő megcselekszi a ti kéréseteket, és megteljesíti azt, még mielőtt ti azt kértétek volna tőle. De kell, hogy Hozzá forduljatok, hogy a ti lelketek érezze azt a közeli kapcsolatot, és újabb és újabb erőt meríthessen az Őhöz való közeledésből, mert Ő azt mondja nektek: „*Veletek vagyok, minden nap és minden órában!*”. És Ő veletek van, és veletek lesz, mert Ő vezet tovább, Ő mutatja az irányt, nem hagy el titeket, és biztos révbe vezet. Ne legyen a ti szívetekben kétség, ne legyen a lelketekben reménytelenség, hanem teljes erővel fogózzatok meg az ígértben, és minden úgy alakul, ahogyan az a jelenlegi állapototokban, és az ezt követő állapotokban is a legkedvezőbb lehet a ti részetekre. A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében most elbúcsúzom tőletek, és mint ahogyan mondtam: nem messzire kiterjeszkedni, de erősen összefogózza várjátok az enyhületet, amely nincs már nagyon messze részetekre.

A „NINCSEN” VISZONYA A VALÓSÁGHOZ(*)

A mi Urunk, az Úr Jézus Krisztus nevében itt vagyunk mindnyájan, akik titeket szeretnek, és tinektek a földi életben támaszt, erősséget és jóra való indíttatásokat adunk, és azok akik ezekből adnak az ő szeretetükkel. Mert a szeretet nem hal meg a testtel együtt, a szeretet fennmarad mindörökké. Ha a szeretet Istenből való, az Istenhez emeli és viszi vissza a lelket. Ha pedig a szeretet csak a testből származott és a testnek kedvezett, a test céljaihoz vitte közelebb az embert, akkor az a szeretet elfoszlik, szétmállik, mint az elavult ruha, porrá válik, megsemmisül. Azért tehát az Istenből való szeretetre és Istenhez visszavezető megszentelő érzésre kell törekednie az embernek a földi életében, hogy csalódásoktól mentesen tehesse meg az útját a földi életben, hogy azután, mint fénylő világosság és melegség, új otthont építhessen az ember örökké élő lényének, és ebben az új otthonban új élet, új világ képződjék ki a részére. Ugyanis ez az egyetlen és szükséges dolog. A többi mind olyan, mint ami mellékes, mint amelynek külső kérge fokról-fokra lemarad, elmúlik. Azonban az Istenbe belegyökerezett élet, Istenbe beleágazó megszentelő szeretet az mindörökké vele marad. És mindörökké új, változatos, nagyszerű és fel nem fogható étellel ajándékozza meg azt, aki ennek a szeretetnek helyt ad az ő szívében. Azért testvéreim, azt ti nem is tudjátok, hogy tulajdonképpen mi célból vagytok a földre küldve. Ha nem is tudjátok az életnek azokat a messzinek látszó nagy céljait felfogni és megérteni, azért ezek vannak, és pedig Istennél vannak. Tehát ezért kell az embernek hinni, bízni és várni mindent Istentől, az Ő akaratának megvalósulása szerint, hogy az ember el tudja azt helyezni az ő lelkében, ami az ő üdvösségére elejétől fogva félre van téve, gondosan meg van őrizve Istennél. Az a jó nem az emberek kezében van letéve, nem az emberek ferdére fejlett értelme és hibás érzésvilága szerint van az ő részükre félretéve, mint ahogyan azt a rövid földi élet után sokan elgondolják, hanem az örök élet részesei, az örök élet várományosai részére.

Ezek kis próbaidőre kiküldött részesei az örök életnek, az apró tanítványok, gyermekek, akik ebbe a világba lesznek elküldve, hogy érdemeket szerezzenek azokra a nagy ajándékokra, amelyeket Isten félretett részükre, és amelyeket fokról fokra akar odaadni a kezükbe, hogy éljenek vele. De mivel az emberi lélek elhagyta az Istennel való közvetlen közösséget, mivel az emberi lélek megfertőztette magát az ellentét eszmével és az ellentétes gondolatokkal, törekvésekkel, azért az Isten elvette az ő örökségét, az ő jussát, amelyet elejétől fogva az ő részére adott. És elküldötte próbára, hogy a következményekből lássa és győződjék meg mindazokról a téves eszmékről, amelyet ő önmaga szerzett, és önmaga teremtett meg a saját részére azzal, hogy Istennel szembehelyezkedett. Engedetlen volt, a gonoszt vezetőjéül, tanácsadójául fogadta el, és az isteni gondolatot, isteni eszmét elvetette magától, mert azt hitte, hogy hamarabb elérkezik a boldogsághoz, ha kerülő utat választ. Mindnyájan, akik ezen a földön testet öltöttek, ilyen kerülő utat választottak maguknak. És ez a kerülő út mindig beljebb és beljebb vezet a rengetegbe, a lélek összekuszáltságába, ahonnan nincsen kiút. Mert nem is lehetséges egészen addig, ameddig a lélek szükségét nem érzi annak a vezető fénynek és annak a vezető szálnak, amely őt az élet sötét rengetegéből az eszmék összekuszáltságából ismét kivezeti az egyenes útra. Ahol várja őt az isteni kegyelem, hogy mindig jobban és jobban átkarolhassa és támogathassa, vezethesse vissza az Istenhez. Mint ahogyan az előbb olvastátok is, az Isten a szeretet. A szeretet az Isten, és akik lelkükben megérik a szeretet fényét és melegségét, azoknak okvetlen fel kell figyelniük arra, hogy az honnan való, hová vezet, és kell, hogy érdekelje, hogy mi a célja, hogyan lehet megtartani. Hogyan lehet azt megnagyobbítani, fokozni, hogy a lélek abban az érzésben, és annak az érzésnek szétsugárzásában mit, és hogyan cselekedjék, hogy az neki előnyére és ne hátrányává váljék. A szeretet nem azé, aki kapja, mert hiszen Isten a szeretet, és az Isten szereti az Ő gyermekeit, az Ő

teremtőményeit, de az Ő teremtményei nem szerethetik olyan nagyon, olyan közvetlenül Teremtőjüket, mint ahogyan Ő szerette őket. Mert akkor meg kellett volna érezniük, hogy nem az igazi, hanem az ellentétes eszme, az ellentétes gondolat és akarat az, amely miatt egyszerre két akaratnak a besugárzása volt a lelkében. Akkor nem tévedt volna el az emberi lélek, akkor nem fogadta volna el a hibásat, a kétes értelműt, hanem a bizonyosságot, a valóságot érezte volna a lelkében. De mivel az emberi lélek a teremtett lény még nem volt a tökélynek azon a fokán, hogy azt megérthette volna, tehát fogyatékos lénye szerint nem tudott különbséget tenni a valódi és a hamis között. Könnyen elfogadta a hamisat, és ez a vonás, ez a készség, mindaddig megvan és meglesz a tökéletlen emberi lélekben, ameddig az ő lényegiségében ki nem alakul tökéletesen az Isten képe, ameddig helyes fogalmat nem tud a maga részére alkotni arról a Valakiről, ahonnan ő az egész életet kapta ajándékkul, az örök életet pedig örökségképpen. Amely örökséget azonban az isteni gondoskodás nem ad a kezéhez addig, ameddig Őt teljességgel meg nem érti, ameddig az Ő akaratát teljességgel át nem tudja az ő tulajdon lelkébe plántálni, hogy azután már ne legyen hatalma az árnyéknak, az utánzatnak, a homálynak a felett a fény felett, amely fény a valóság és az igazság. Mert Isten a valóság, és ez a valóság annyit jelent, hogy hatalmas törvény, amit szintén éppúgy nem érthet az ember, mint a szeretetet nem érti, és fel sem tudja fogni, tehát az igazság épp olyan rendíthetetlen valóság, mint a szeretet. Rendíthetetlen uralma és méltósága mindenekfelett való, semmitől és senkitől meg nem közelíthető magasságban él és uralkodik ez a két lényeg, és ezt egyszóban úgy fejezzük ki, hogy öröktől fogva való és örökkévaló Isten. **Tehát ha ez a két valóság egyben kifejezve az Istent jelenti, akkor kicsoda az a harmadik? Kicsoda az, aki felemeli szavát, hogy ennek a hatalomnak, ellene álljon. Ez a harmadik a valóság mellett: a nincsen, a nem létező.** És a létezése mégis feltételezhető, mert ez a „valóság” új teremtésbe fog.

És ez az új teremtés még nem érkezett el a célhoz, a beolvadási ponthoz, mert sem az értelmében, sem az érzelmében, sem pedig ennek a kettőnek cselekedetekben való kifejezésében: a megmozdulásában még nem tudott tökéleteset előhozni, mivel ő maga sem tökéletes. Jóllehet a tökéletessé létének a csirája, a lehetősége ott van benne lefektetve, hogy igenis valóságot és örök értékűt fog előhozni a semmiből, a nincsenből.

Tehát ez a „nincsen” akkor válik a valóságnak mintegy árnyékává, amikor ebből a valósághoz közeledő „valamit” kell előhozni: valamit kell alkotni, vagyis hogy a semminek valamivé kell lennie. A fénynek akkor tűnik fel az árnyéka, amikor a fény nem bírja tökéletesen átvilágítani a sötétséget. Ebből keletkezik a homályosság, a homályban pedig már keletkeznek árnyékok. Kialakulnak a változatok, és ezek a változatok jelentik mindazokat a kísértéseket, mindazokat a lehetőségeket, amelyek mindaddig kísérik útjában a fénypontot, ameddig az a fénypont a többi fényekkel és a fényforrással teljes összhangot és teljes összeköttetést létre nem hoz. Tulajdonképpen ez, amit most elmondottam nektek, ez csak egy forma, a valóságnak képen való kifejezése, hogy legyen nektek valami, amiben meg tudtok fogódzni, hogy el tudjatok valamit képzelni. **Mert sokan az ellentétet egy valóságos, Istennel szembehelyezkedő és dacoló, nagyhatalomnak képzelik el, sokan pedig teljesen tagadják. Ez egyik sem helyes, mert ez a valóságban nincs.** *Azonban mégis mindig van - ott, akkor és ahol, - ameddig az emberi lélek, vagyis a teremtett lélek le nem küzdötte azokat az árnyékokat, és az árnyékoknak azokat az ő lelkében történt berajzolódásait, amelyeket saját mozgásával hoz létre a múlandó életben. Azért mondom, hogy a múlandó életben, mert hiszen a szellemi életben nem hozhat létre olyan árnyakat és alakulatokat, amelyek megtéveszthetnék, mert hiszen a szellemi létben csak az van, ami a valóságban létezik. Vagyis a jónak jó következménye, a rossznak rossz következménye van. És aki a földi életben nem tudta, és nem tudja felismerni*

és megkülönböztetni egyiket a másiktól, akkor a szellemi világban - ha nem is az első pillanatban, ha nem is az első időben - de eljön az idő, a végtelenségben, amikor minden egyes léleknek rá kell jönnie, rá kell döbennie arra az igazságra, hogy van abszolút jó, és abszolút rossz. **Ez az abszolút rossz akkor következik be, amikor a fény teljesen kivonul a homályból, és a legteljesebb sötétség áll be, a fény pedig a legteljesebb fényhez kapcsolódik, ami az életet jelenti az Istennel való örök kapcsolatot.** El kell jönnie az időnek - bármennyi örökkévalóságok forognak is le, hogy minden árnyék ismét visszahull a nincsenbe, az abszolút sötétségbe, és minden fényszikra beleolvad az abszolút fénybe. Hogy ki melyik utat választja, melyik igazsághoz kapcsolódik - ahhoz-e, amelyik az egyenes és a legrövidebb utat jelenti az Istenhez, vagy óriási kerülőt tesz szabadakarataánál fogva, hogy rengeteg szenvedésen és ütközésen keresztül tanulja és tapasztalja meg azt, hogy nincs jó az Istenen kívül, nincs boldogító a szereteten kívül, - egyedül tőle függ. Nincs semmi valóság, mert ami múlandó, az nem valóság. Az igazságon kívül minden csak elenyésző köd, árnyék és sötétség, ha az egyéni lélek be nem tudja világítani az ő tulajdon fényével és világosságával, amelyet az idők folyamán az Istenhez való kapcsolódással szerzett meg. Az Istennel való egységes közelségben léttel tett magáévá, úgyanyira, hogy az ő lényege: az ő lénye, többé már nem is egy külön lényeg, hanem az Istenhez tartozó rész, amelyet Isten akkor vonz magához, akkor hatja át, akkor használja fel az Ő akarata és célja szerint, amikor akarja. Tehát a tökéletes ember csak Istenben és Isten által élhet, létezhet, mert Isten a tökéletes, mert Isten a szeretet. A szeretet teremtő áram, amely kisugárzik, alkot, kimondhatatlan gazdagságot, szépséget és tökéletes elgondolásokat. És ebben a mérhetetlen gazdagságban úgy áll ott a lélek - az örökkévaló én -, mint egy fényfolyamban, amelybe ő maga is beleolvad, és többé már nem egy külön én, hanem eggyé lett a fényfolyammal. Ti földi emberek el sem tudjátok képzelni, fel sem tudjátok

fogni ezt, de a cél ez, hogy visszavezettesetek ismét a fénybe, ahonnan jöttetek és ahová a lélek szerint mindig csak visszavágytok, mert addig nincs tökéletes boldogság, addig nincs tökéletes béke, nyugalom, addig nincs kiteljesedett reménység, ameddig ide be nem érkezik az emberi lélek. Tehát hogy beérkezhessék, fel kell vennie a homályt, amelyet tévedése folytán ő alkotott. Le kell merülnie a sötétségbe, a nemtudásba, az ismeretlenségbe, amelyet létrehívott a tévelygése által, és küzdenie, harcolnia kell ezzel a homállyal, ezzel a sötéttséggel, hogy megszakítsa vele a közösséget az ember, és az nagy fáradtságot, fájdalmat, szenvedést és csalódásokat szerez. Továbbá mindent, ami rossz, ami nemkívánatos az emberi léleknek, mindezeket magára kell vennie, hogy ezt a homályt - amit ő segített megalkotni, amibe ő is belekapcsolódott, amit egykor ő is valónak hitt, és amivel az ő lelkét közössé tette - ezt világossággá, igazsággá és szeretetté hassa át. Óriási, gigantikus méreteket ölt az a nagynak és mérhetetlennek látszó munka, amelyet el kell végeznie a földi embernek, azonban lehetetlenség is, hogy önmagától elvégezze. Hiszen minél többet dolgozik, minél többet akar önmagából alkotni, annál több homályt, zűrzavart és igazságtalanságot, szeretetlenséget hoz létre. Akkor is, ha még olyan nagyon jót akar is, ha még olyan helyesnek és igazságosnak gondolta is el azt elméletében, amit ő magában kialakított, hogy ilyen, vagy amolyan eszme szerint alkotja meg a földi életet önmaga és mások számára. Ha talán magában helyesen és jól gondolta volna is el, a gyakorlatban olyanná válik mindez, mint amikor valaki egy alacsony épületbe valami szörnyű nagy gépet akar bevezetni, de előbb össze kell törnie az épületet, rommá kell tennie, hogy az ő elgondolását valóra válthassa. És mikor megvalósul, akkor látja, hogy mindazok a dolgok hiányoznak belőle, amire szüksége lett volna, hogy éppen azt az épületet megépítse, ahová be akarta vinni az ő eszméjét. Így van ez testvéreim a földi ember világában. Amit az ember eszelt ki, és amit ember gondolt el, az ő maga fogyatékos értelmével és

szűk érzésvilágával, az alapjában véve tökéletlen. És amikor a kiteljesedéshez közeledik, mind tökéletlenebbé válik a gyakorlatban. Mert az elmélet és a gyakorlat két különböző dolog. Egészen más vágányon fut az egyik, és más vágányon a másik. Ennek a kornak a befejezésénél is kénytelen lesz az emberiség szemlélni mindezt, hogy az emberek által alkotott elgondolás mennyire semmitmondó, mennyire nem viszi előbbre az emberiséget. Sőt! A példa és az eredmények mutatják, hogy mennyire hátrányos és mennyire nem előnyös az az igazság, ami az ember egyéni lelkéből tör elő. És helyet akar magának, meg akarja hódítani a világot, mert boldoggá akarja tenni az egész emberiséget. Azonban nincs meg hozzá sem a szellemi világossága, sem a lelki erő, sem pedig az az anyagi tárház, ami mindehhez szükséges volna, hogy kiegészítse és kialakítsa azokat az elgondolásokat. Amikor az emberiség rájön tapasztalatok útján, hogy nem volt jó az az út, amelyen elindult, amikor felépít egy nagy épületet, arra azt mondaná annak alapítója és tervezője: „lásd Isten, ezt én alkottam, ez én vagyok, hatalmasabb vagyok, de legalábbis olyan hatalmas, mint amilyen Te, Aki a magad világát megalkottad. De a Te világodban én is alkottam a magam világát, és ez tökéletesebb, mint amit Te alkottál”. Mondom, amikor idáig eljut az emberi lélek, akkor roppan össze recsegve és ropogva az ő építménye. S akkor temeti maga alá annak minden elgondolóját, építőjét és minden munkáját, aki csak egy kicsiny gondolattal, érzéssel, vágygal és kívánsággal, akár csak egyetlen szóval is hozzájárult ahhoz, hogy ez a hatalmas építmény létrejöhesse. Emberi alkotások, emberi elgondolások, nagy építmények lettek rommá, dőltek össze, és temették maguk alá azokat az emberi lelkeket, akik beleadták érzéseiket, gondolataikat, vágyaikat, múlandó életüknek munkáját, ha csak egy óráját is. De örültek, hogyha az összeomláskor testüknek csak egy részecskéje maradt ott, s a többi részét megmenthették. Így válik semmivé minden emberi alkotás, és akik ebben segítet-

tek, akik ehhez az ő érzéseiket odaadták, érzéseiken keresztül fog-ságban maradnak. Nem szabadulhatnak ki, ameddig az a felséges és magasságos Isten ki nem szabadítja őket mérhetetlen szenvedéseikből és gyötretetéseikből, mert a téveszmének, az ellentét-nek adták el magukat. Isten pedig az ő magasságából szemléli őket, az ő alkotásaiknak minden porszemecskéjét. Számon tartja minden lélek rezgését, amely talán együtt rezgett velük, amely talán együtt örült, együtt dicsőítette, magasztalta ezt az alkotást. Minden, minden számon van tartva az Élet Könyvében, és az Úr-isten, a mindenek Alkotója figyelmesen szemléli a lélek rezdüléseit, és a Gondviselés Angyalainak csoportjai feljegyznek az Élet Könyvébe minden történést, minden eredményt. Pontonként elhelyezik azt az örökkévalóság épületében, hogy onnan semmi ki ne mehessen, semmi el ne szabadulhasson, hanem kötözve maradjon annál az érzés-rezgésnél fogva, mindvégig. Addig, ameddig be nem látja, meg nem bánja, és át nem szenved azokat a következményeket, amelyeket valaha értelmével önnön magának teremtett meg. Mert ne higgyétek, hogy csak a múlandó világban építkeztek, földi emberek! Ne higgyétek! Ne higgyétek, hogy a szavak elröppennek, ne gondoljátok, hogy a fellángoló érzéseknek a világa kihuny. Ahogyan azt ti gondoljátok, hogyha egy szalmaszálát meggyújtotok a sötétségben, amikor az elégett, annak csak az emléke marad meg. Nem! Amit ti a múlandóban megvalósítottatok, az a múlandóban elmúlik ugyan, hogy helyet adjon a következő megmozdulásoknak, és a lélek vágyai szerint való alakulásnak. De elmúlik a földi ember élete is, testét eltemetik, a lelke azonban ott marad azokhoz a cselekedetekhez, gondolatokhoz, tervezésekhez, vágyakhoz és törekvésekhez láncolva, melyek őt földi életében vezették, és tettekre, cselekedetekre készítették. Senki nem vádolja a földi ember lelkét, csak azok a cselekedetek, csak azok a vágyak, azok a gondolatok, azok a törekvések. Azok vádolják az örökkévaló fény birodalmában, és azok tartják vissza. *Mert az örökkévaló fényből minden árnyék, minden*

ellentétes, minden tökéletlen, és minden Istennel ellenkező távol van tartva, ki van tiltva. Semmi tisztátalan nem mehet be az örök fény közelébe, mert a természettörvény különböző rétegei áthatolhatatlan bástyát alkotnak körülötte. Egyetlen út marad nyitva, mint ahogyan a középkorban a felvonó hidakat építették, ilyen leeresztő és felvonó híd: az Istennek bűnbocsátó kegyelme, - azok számára, akik lelkükben megérték arra, hogy belássák tévedésüket, tévelygésüket, Istennel ellenkező törekvéseiket. Belátják azt, hogy milyen helytelen, milyen oktalan és milyen elvetnivaló volt az ő cselekedetük, elgondolásuk és törekvésük. Belátják, mennyire ellentétes volt az Isten akaratával szemben, az ő megmozdulásuk, ezáltal türelmesen, nagy magukba szállással, könyörögve várják azt, hogy Isten időről-időre lebocsássa ezt a felvonóhidat, hogy ők ehhez közeledhessenek, hogy az Isten bűnbocsátó kegyelmét elnyerhessék. És valóban. Isten angyalai - akik az isteni elgondolás munkáját végzik ezen a kapun kiszélednek, és megkeresik azokat, akik - megbánták bűneiket, és belátták tévedéseiket, és az Isten kegyelmére szomjúhozva várakoznak éjjel nappal, és minden időben. Akár boldogságban élnek, akár sikerek koszorúzzák földi életüket, akár szenvedésben, vagy betegségben - egyre csak várják ezt az isteni kegyelmet. Akár üldöztetésben vannak, és ott éri őket utol a gondviselő isteni kegyelem, ezek a lelkek mindenkor készen várják azt, hogy Isten bebocsássa őket. Hogy ne legyenek azok, akiket kirekesztettek a kegyelemből, hanem az Isten felvegye őket azok közé, akiket üdvözíteni akar, még mielőtt a nagy kapuk előttük örökre bezárulnának.

Testvéreim! Egy ilyen időturnushoz közeledtek. Láthatjátok, hogy mi megy véghez a világban. Láthatjátok, hogy mi módon és milyen erőfeszítéseket visz véghez az ellentétes hatalom, amely szemérmetlenül hirdeti az Istennel szemben való kihívásait. És építi a szívekben, a lelkekben a maga országát, vagyis csak úgy gondolja, hogy építi, hiszen erőfeszítése haszталanná válik. Mert az Isten nagy napjának eljövételénél messze elúzetnek a sátáni

elvnék hódolók tömegei, és kirekesztetnek az örök fény birodalmából örökkévalóságokon keresztül, hogy meg se közelíthessék azt. De az ellentét, mint ahogyan már többször mondtam, nem bölcs, mert a bölcsesség híján van. Nem tudja meggondolni értelmével - mert az értelme hiányos, érzései meg egyáltalán más rezgésekre vannak beállítva -, tehát az értelmével nem foghatja fel, hogy az Örökkévalóval, a Teremtővel nem lehet ellenségeskedést folytatni. Mert minden ellenségeskedésnek a győzelme - amelyet ő annak hisz - csak messzire veti őt a boldogságtól, a hatalomtól, a nyugalomtól a békétől, és egyáltalán: az uralkodástól. Mert minél messzebb esik Istentől, annál kétségbeejtőbb az állapota minden teremtett léleknek. Mert csak addig valaki ő, csak addig nevezik őt homályosságnak, ameddig a fény bevilágította a sötétséget. De amikor a fény kivonul a homályosságból, a homályosság megszűnik „valami” lenni: nincs. „Nincsenne”, „semmivé” válik, és azután az ő sorsa: a halál. Az ilyen emberi lelkek a szívükben nem éreznek szeretetet, a lelkük nem tud boldog lenni, örülni annak, ami szép és ami jó. Minden felett ők akarnak rendelkezni, hogy mint istenek, uralkodjanak a teremtettek világában. Ők az utolsó nagy mérkőzésekben nem tudják megismerni és megérezni azt, hogy ha a jónak az utolsó részecskéje is kivonatik közülük, vagy ők maguk kidobják magukból, akkor megfosztják magukat azoktól a lehetőségektől, hogy ők a jóhoz, az abszolút jóhoz kapcsolóssanak

Mert nem az Isten űzi el őket magától, hanem ők távolodnak el az Istentől. Akik eltávolodnak az igazságtól, akik eltávoznak a szeretettől, azok eltávoztak az Istentől. És aki eltávozott az Istentől, annak nincs élete, mert az élet kivonul ezek elől, csak az ő alkotáruk a gonosz, az marad meg mellettük, és ez az az állapot, amiről az írás beszél, hogy *„az ő férgük meg nem hal és az ő tüzüki nem alszik”*. Mert ez az a féreg, amit az ő lelkük teremtett, és ez az a tűz, amit nem lehet kioltani - mert az élet tüze nem alszik ki. De a világosság kialszik, a lehetőségek elmúlnak, és szűk határok

közé szorítva kénytelen-kelletlen az életnek lefokozott állapotában, az élet fájdalmas és szenvedésteljes lehetőségei között mozoghatnak. Majd egyszer valaha a kegyelem lenyúl értük a természetörvény formájában, hogy újra, valahol ismét, valamelyik világtestnek felszínére kerülve megfürödhessenek a kegyelem napfényében, hogy szabad akaratuknál fogva cselekedhessenek olyan dolgokat, amelyet az ő sokat szenvedett lelki vágyaik teremtetek meg a saját részükre. Az idő itt van. És az idő közel van. Jól vigyázzatok, testvéreim, hogy mit választotok, melyik irány felé fordul a ti tekintetetek: előre, vagy hátra?! Isten felé engedelmességgel, és meghajtott fejjel, belátva minden tévelygést minden tévedést elhagyni. Vagy pedig Isten ellen venni fel a harcot, és az ellentét gondolatát, érzéseit annak törekvéseit támogatva, hogy amikor az Isten igazsága, kimondja a föld felett az utolsó szót, akkor azokkal együtt lehullani a mélységbe. Úgy, mint ahogyan az ágról lehullott leveleket elsodorja a szél, úgy sodorja azokat a lelkeket is, akik a szabadságban, a kegyelem nap-sugárzásában megtagadták az Istennel való közösséget. Mert nem engedelmeskedtek azoknak a kijelentéseknek, amelyeket Isten adott a próféták által és adott az Ő egyszülött Fia által. És az utolsó időkben ad azok által, akik a Szentlélek egységében, az Úrnak dicsőségét hirdetik mindaddig, ameddig eljő az ég felhőiben, hogy ítéletet tegyen a földnek lakosai felett, akik valaha éltek és cselekedtek az Ő színeiben.

Hinni és remélni! Vajon kik azok, akik hisznek a jónak és igaznak, mégis jobban hisznek az Istentől eltávozott gonosznak? Kik azok, akik látják a fényt és befogják szemeiket, hogy ne lássák. Mert ők jobban kedvelik a homályosságot, mert a homályban nem látszanak gonosznak kétszínű cselekedeteik, nem látszanak, azok az Istentől eltávolodott gondolatok és érzések, amelyeket ők földi életükben cselekszenek, ámbár kívül azt mutatják, hogy ők az Isten akaratát cselekszik. Kétféle hívó van: Vannak, akik nem hirdetik nagy fenszóval és álszenteskedéssel lelküknek legszentebb

igazságát és hitét, de lelkük érzései őket mindig a legjobbra, a legigazabbra terelik, amikor cselekvésre, vagy beszédre kerül a sor. És kik azok, akik mindig a jót hirdetik, mindig a jót beszélnek és mindig az igazsággal hadakoznak? Alapjában véve azonban mindig a saját igazságukat, a saját dicsőségüket, a saját hasznukat, előnyeiket igyekeznek érvényre juttatni az alatt a kegyeskedő beszéd és kegyességnek látszó cselekedet alatt, amelyet ők a világban, az életben véghezvisznek. Vannak, akik azt mondják hogy nem hisznek semminek sem, nincs semmilyen láthatatlan hatalom, csak az van, amit látnak, amit éreznek. Tulajdonképpen ők az élet urai, a világ világítói és mindent úgy intéznek, ahogy azt ők látják jónak, ahogyan ők azt, az ő elgondolásukkal jónak lenni megítélték. És feltétlen engedelmességet kívánnak, hogy mindenki ismerje el, cselekedjen az ő akaratuk szerint. És ha nem: kérlelhetetlenül leigázzák és megsemmisítik a másiknak akaratát, mert csak uralkodókat és rabszolgákat ismernek el. Ez a három típus van a földi életben, és ezek folyton surlódnak egymással. Mert okvetlen bele kell, hogy ütközzön cselekvésük, megmozdulásuk, elgondolásuk egymáséba. És ezekben a súrlódásokban hol az egyik, hol a másik kapja a sebesüléseket, és hullanak el a világi életből, hogy a láthatatlanban mindegyik felébredjen. Azok, akik felébrednek - a látszat szerint jók, akik az igazságot, a szeretetet hirdetik, és mellette gonoszt cselekednek, visszahullanak oda, ahol minden csak látszat, semmi valóság nincs. Cselekedeteik mint éles török fogadják majd őket, szavaik, mint perzselő zsarátokok úgy közelednek hozzájuk, és égetik a lelküket. Vádolják őket éjjel és nappal: amiért cselekedték, amiért beszéltek, hogy a múlandó életben maguknak a szenteskedés dicsőségét megszerezzék, és ezzel a lepellel magukat betakarva, az emberek előtt jó elbírálásban részesüljenek. Azok, akik nem hittek semmit, és ők magukat állították az élet urának, azoknak látniuk kell, hogy az élet eltávozott tőlük, és ők mögötte maradtak, mivel nem hittek semmit abból a világból, amelyben tulajdonképpen ők is éltek, és

cselekedtek. Ha jót cselekedtek, ott enyhülést érznek, ha rosszat cselekedtek, akkor az ő énjük úgy morzsolódik fel, mint ahogyan a kövekre hullott esőcseppek, hogy gondolataikat és érzéseiket ismét keserves gyötrelmek között összeszedhessék, és megtanulják azt, hogy van egy másik világ, ahová az emberek tartoznak. A pornak és hamunak ismét össze kell tapadnia, hogy egy új életben megtanuljanak hinni egy láthatatlan világban, ami a láthatót irányítja és mozgatja. A harmadik csoport, akik a valóságokat hitték, és a valóság szerint cselekedtek, lelkükben feltámadnak a valóságra, és mindazok, amelyeket hitük szerint cselekedtek, megvalósulva sorfalat állnak, és kísérik őket: cselekedeteik, beszédeik, mint valóságok, mint életek. Eredményeik mind beljebb és beljebb kísérik őket a valóság világába, hogy ott szolgálják őket addig, ameddig az isteni törvény új formába, új alakba nem szólítja őket. És újabb megbízatásra, újabb munkára küldi - akár ott, abban a világban - akár a földön, hogy utakat vágjanak azoknak részére, akik mögöttük elmaradtak. Hogy világítsanak, akár mint apró gyertyafények, akár mint apró szentjánosbogárkák a fűben, vagy akár fáklyaként világítsák az utat, a célt az utánuk következő nemzedéknek. Istennél a jutalom, Isten minden jót megjutalmaz a szerint a kegyelem szerint, amelyet Ő az Ő külön szeretetéből, az Ő külön elismeréséből akar adni az Őt megértő és szerető gyermekeinek. Isten megjutalmazza az igazság szerint, azok szerint az értékek szerint, amelyeket ők a valóságban megcselekedtek, és amelyeket ők értek el mind a múlandóban, mind az örökkévalóban. De Isten nem csak igazságos, hanem igazán szerető Atya; Minden Őt megértő szerető gyermekében nemcsak azokat az érdemeket keresi és látja, amelyeket nagy fáradtsággal és önmegtadással tudott a tulajdon részére úgyszólván kivájni az ismeretlenből az áthatolhatatlanból. Hanem az Isten ajándékozó szeretete, az Isten felemelő szeretete beburkolja őt a csillogó kegyelmi palástba és abban emeli fel önmagához, hogy többet láthasson, többet hallhasson. Többet megérthessen abból a jóból és igazból,

amely Istentől árad, és ennek a jónak és igaznak minden járulékát, minden gazdagságát bőségesen hullatja azokra, akik Őt szeretik. A szeretet az a titkos ajtó, amelyet senki - bárhogyan döngesse is - fel nem tud feszíteni, mert erőszakra nem nyílik. A szeretet meleg sugarára, a bizalom, a megértés, az odaadó, önmagáról megfelelő érzésére nyílik meg ez az ajtó, amelyen keresztül Isten mint egy külön kegyelmét adja azoknak, akik ennél az ajtónál alázatos szívvel, úgyszólván belső örömmézzel, hitük szerint várakoznak. Tudják és érzik, hogy ez az ajtó meg fog nyílani, és ez a hit csodás jeleket, csodákat hoz ki a földi életben is, és az utána következő szellemi életben is. Ez az a hit, ez az a szeretet, ez az a bizalom, amely ígérve van mindazoknak, akik csakugyan hisznek, csakugyan bíznak és csakugyan képesek várakozni ennek az ajtónak megnyílására. Az Isten ilyeneket keres, akik így tudnak hinni, így képesek bízni és várni az Ő külön segedelmére, az Ő külön kegyelmére, s itt az ajtónál nem rendíti meg őket sem a vihar, sem az eső, sem a jég, sem a hideg, sem a meleg. Ezek a lelkek az ajtónál állva tudnak hinni, bízni és várni minden megpróbáltatás, minden szenvedés, fájdalom között. Ezek számára minden örömnél nagyobb örömet jelent az, hogy az Isten kinyitja az Ajtót és rájuk tekint az Ő meleg tekintetével. - Ezek azok a szerető lelkek, akiknek sok megbocsáttatik! - Ezek azok, akikre azt mondhatná az akadémikus földi ember: „Lám, hiszen ez még ott volt a gyilkosok és paráznák között - lám nem régen még a pénzváltók asztalánál láttuk őt, ez nem régen még elvitte a másét, és már itt áll és azt hiszi, hogy Isten talán őhöz hasonlóan kegyelemmel lesz. Az nem lehetséges! - Mi itt már milyen sokat cselekedtünk, mi az Isten nevét már milyen sokat emlegettük, mennyit tanultunk, mennyit áldoztunk, mi ilyen és amolyan nagy sikereket értük el, mennyit dolgoztunk és fáradtunk az Isten nevének hirdetésében és ezeket még csak nem is láttuk, nem is ismertük!” Akik nem törődnek az ítélettel, ezek az utolsó óra munkásai. Ők azok, akik nem törődnek az ítélettel, hanem csodaváró

hitükkel szorosan hozzátapadnak a Kegyelem Ajtajához, és várják: mikor nyílik ki számukra, mikor emeli ki őket Isten lelki nyomorúságukból, - mikorra érik meg az ő lelkük, hogy Isten meglássa őket, és valami ajándékkal megajándékozza. - Ők rendíthetetlenül hisznek és várnak. És Isten - íme egy nem várt pillanatban, amikor legkevésbé gondolnak rá, - talán éppen a legnagyobb megpróbáltatásban, talán a legnagyobb megcsúfoltatásban, amikor földre tapossák őket, amikor őket meg akarják semmisíteni, Isten akkor nyitja meg a kegyelem ajtaját, és kinyúl értük, és bevezeti őket kegyelmének és szeretetének csillogó palotájába, és azt mondja nékik: „Pihend ki fáradalmaidat, én megnyugosztlak téged!” Ti egymásban is keressétek ezt a titkos ajtót, az egymás lelkéhez vezető utat. Ne követeljétek a szeretetet! Bár meg van mondva: szeressétek egymást, szeressétek ellenségeiteket is! Bocssátok meg az ellenetek vétőknek, és cselekedjétek jót mindazokkal, akik titeket átkoznak és üldöznek. De azt mondom tinektek - mert az Úr meghagyta ezt, - ti soha ne erre építsétek a ti lelketeknek - úgymond - jogait! Mert amikor a szeretetet elemeire bontjuk, jogokra hivatkozni nem lehet és nem szabad! Szeressétek egymást, de szeretetet sohase követeljétek! Sohase várjátok! Mert aki tud adni: az gazdagodik. Aki erőszakosan követel: az szegény és nyomorék, mivel csak a szegények és nyomorékok követelnek. Akik gazdagok, azok bőkezűen adnak. Isten pedig szereti a bőkezű adakozókat. Minél többet adtok a szeretetből, annál gazdagabbak lesztek. Az isteni Kegyelem pedig meglát benneteket ebben az ajándékozó kedvben azon a titkos ajtón keresztül, amin Ő szemlél titeket, és Ő is ad nektek, hogy meg ne szegényedjétek. Ha látja ugyanis, hogy ti adtok: Ő többet ad nektek. Ha pedig ti adtok, és visszaélnék azzal a szeretettel: ne sajnáljátok azt, hogy adtatok. Mondjátok ezt: „Odaadtam, legyen az övé!” Hogy az a másik hogyan gazdálkodik azzal a szeretettel, az az ő dolga, hogyan használja fel azt, az az ő előnye, avagy hátránya. De ti semmi esetre se bánjátok meg, hogy valakit szerettek, és az

visszaélt vele. A ti gondotok csak arra legyen, hogy ti ne éljétek vissza senki szeretetével, senki bizalmával. Mert aki a szeretettel visszaél, az az Isten kegyelmi ajándékával élt vissza, és az Isten megvonja attól a szeretetnek azt a bőséges áramát, amellyel addig felruházta. Láttok embereket, akik a világban élnek, járnak-kelnek, és úgy néz ki körülöttük minden, mintha Isten betakarná őket egy bőséges ajándékpalástba, pedig ezek az emberek mindemeltett gonoszt cselekszenek. Visszaélnék gazdagságukkal. Az emberek pedig hódolnak előttük, mivel nagy kegyesen úgy mutatják, mintha ők jót cselekednének, ezenközben kifosztják az embereket. És az emberek csodálkoznak: hogyan lehetséges az, hogy ezeket az Isten megsegíti?! És az a másik! Akire azt lehet mondani: a tíz körmével kaparja össze a szükségeseket, és ezekkel szemben vannak, akik túl követelőek, semmivel sem elégszenek meg, sőt minden ok nélkül bántalmazzák őket. Gyanúsításokat kell eltérniük. Úgy tűnik, mintha Isten ezektől megvonta volna az életben azokat a javakat, amelyekre az ember olyan éhesen tekint, és olyan vágyakozóan szemléli, amidőn embertársainál látja, hogy azok milyen bőségesen élnek mindezekkel. Én azt mondom nektek: mindezekre ne figyeljétek, és ne ítélkezzétek. Ne vonjátok bele az Isten kegyelmét és igazságát az ilyen látszatos életbe. Az ilyen „látszatos életek” ugyanis elmúlnak. Ez úgy van, mint ahogyan a rét virága az egyik napon díszlik és pompázik, a másik napon lekaszálják és összegyűjtik, mikor pedig megszárad: az állatok táplálkoznak vele. Ti ne igyekezzétek az ilyen réti virágok múlandó dicsőségét kívánni a magatok részére! Ti értékesebbek vagytok ezeknél, ha az isteni Igazság szerint éltek, gondolkodtok és éreztetek. Titeket az Isten szeme vizsgál, életek Isten előtt nyilvánvaló, és ti nem ennek a világnak a polgárai vagytok! Ti nem tudjátok azt, hogy az a ti embertársatok, akinek irigylésre méltó élete van nem közeledik-e egy hosszú életsorozat befejezéséhez? Nem tudhatjátok, hogy az a szegény lélek, aki a fejlődés útján

még nem tudott tovább vergődni, most éppen egy kis pihenőt élvez, és nem tudhatjátok, hogy a holnap nem tartogat-e részére egy sokkal alábbvaló vezeklő életet? Te pedig felemeltetel a dicsőségbe! **Hogy kinek milyen élete van, az nem attól függ, hogy miképpen végezte elmúlt földi életeit! Ezekkel a gondolatokkal és feltevésekkel - bármilyen tetszetősnek látszanak is - hagyjatok fel!** A ti Istenetek, Aki titeket kegyelemben hívott el magához, mást tartogat a ti részetekre! Nagyobbat és értékesebbet! Ne féljetez attól, ha megpróbáltatásba, szenvedésbe vagytok küldve, mert Isten a szükség homályában talán közelebb van hozzátok, közelebb, mintha a földi életeteket gondtalanul élítez, és érzéseitek az egyenes úttól messze elkalandoznak, füleitek begyepesednek, és nem engedik az igazságot a ti szellemetekhez közel jutni, mert megsiketültök a jónak, igaznak meghallására. Szemeitek meghomályosodnak az igaz meglátására, szívetek megvasztagszik, megkérgesedik, hogy ne bírjátok a szeretetet sem befogadni, sem magatokból kivetíteni. Mert nem tudtok vele érezni a szenvedővel, nem tudtok örülni az örülővel, pedig tulajdonképpen a ti rendeltetésetek az, hogy világítsatok magatok körül, és hintsetek melegséget azok között, akik arra rászorulnak. **Az igazságot hirdetni nem boldog boldogtalannak kell, hanem csak azoknak, akik rászorulnak, mert éheznek és szomjúhozzák azt.** Ti azért vagytok itt, hogy magatok is éljetez ezzel az isteni lakomával, melyet a megtérő földi emberek részére a megterített asztalnál osztogat az Úr. Hogy magatok is tudjátok hinni a megpróbáltatások idején, erőt meríthessetek, hogy ezzel a földi élettel leváljék a ti lelketekről minden kéreg, minden bűnre való hajlandóság, minden az igazsággal szembehelyezkedő dacos akarat. Minden, ami Isten előtt nem kedves, a földi életetekben leváljék, mint fölösleges kéreg a lelketekről. Hogy megtanuljátok azt, amit Krisztus, hogy átérezzétek azt, hogy az az iga, amit az Isten vet a ti nyakatokba, a ti szívetekbe: az a szeretetnek az igája, amely

titeket cselekedetekre kényszerít. Mert jobbnak, igazabbnak, kiemelkedőbbnek akar látni a többi embernél, mivel kiválasztott titeket a sokaság közül, hogy felöltöztethessen az Ő Igéjének csillogó palástjába. Járjatok a földön nagy alázatossággal ezzel a királyi ajándékkal, - a kiválasztottság érzésével - mint akik tudják, hogy az Isten, Aki a nagy, a mélységes szeretet, Aki mindent, ami bennetek van értékes, szép és isteni tulajdonság: azt összegyűjti, mint ahogyan ti a drágaköveket. És mindezeket megáldja és megszenteli bennetek, rajtatok, és ezzel közelebb visz Önmagához. Hogy ti az Ő gyermekei, az Ő megértői lehessetek, hogy kiáraszt-hassa reátok az Ő nagy szeretetét, ti pedig tovább adhassátok azt azoknak, akiket majd rajtatok keresztül választ ki. A szeretet munkásai mindazok, akik könyörületességet, részvétet és irgalmasságot cselekszenek! A szeretet munkásai mindazok, akik a békességet, a kiegyenlítődést munkálják, de azzal a szeretettel, és megértéssel, amit Isten lelke hint el a lélekben, mint fénylő aranyport, ami lelkivilágukat bearanyozza, hogy érzéseikben igaznak találtsanak. Ez az igazság az, ami elnéző, de nem biztatja, és nem helyesli a bűnt, a tévedést. Nem büntet, nem áll bosszút, de nem elegyedik bele a büntetők és bosszúállók munkájába, és nem helyesli azokat, hanem elfordul azoktól, akik gonoszságot cselekszenek. Azt mondhatjátok erre: Nehéz az utunk, mert nem vagyunk elég bölcssek, nem vagyunk eléggé igazak, nem tudunk még eléggé szeretetteljesek lenni. Én azt mondom: Többet ne cselekedjete, csak annyit, amennyire, és amire képesek vagytok. Minden egyes megmozdulásotokhoz, minden egyes szavatokhoz, cselekedetetekhez kérjétek az Isten világosságát, a szeretet kegyességét, hogy ott legyetek képesek cselekedni, ahol arra szükség van. Ahol pedig arra szükség nincsen, ott tudjatok hallgatni, bezárkózni a magatok belső világába, hogy semmi értékes ki ne hulljék a gonoszság világába, hogy a gonoszok reátok ne jöjjenek és meg ne botránkoztassanak titeket a ti jó cselekedeteitekért.

Tudni kell azt, hogy mikor és hol kell cselekedni, hogy az emberek meg ne rabolhassanak titeket a hitetekből, bizalmatokból és szeretetetekből. Imádkozzatok és imádkozzatok! *Imádkozzatok magatokért és imádkozzatok egymásért, és mindazokért, akiknek a szeretetét el akarjátok érni, akinek szeretetével össze akartok kapcsolódni, mert az imádság ereje a leghatalmasabb, a legközelebb célravezető.* Imádkozzatok az egységért, hogy az ellentét szét ne tudja rombolni a szeretet közösségét, melyet Isten annál a bizalomnál fogva létesített, amelyet ki-ki egymás lelkében elhelyezett. Imádkozzatok az ellenségeitekért, hogy az Isten világossítsa meg az ő lelküket is, hogy ennél a világosságnál megláthassák tévelygéseiket, és megtérjenek mindazokból. Hogy a gondviselő Isten meg tudja bocsátani, és ki tudja engesztelni azokat a tévelygéseket, hatásaiban meg tudja semmisíteni azokat a bűnöket, amelyeket okoztak gonoszságaikkal és tévelygéseikkel. Imádkozzatok a sötétségben lévőkért, hogy az Isten küldje ki az Ő szeretetének és kegyeimének világosságát, s meggyógyíthassa azoknak szemét, akik még lelki vakságban vannak. Imádkozzatok azokért, akiknek szíve telve van gyűlölettel és gonoszsággal, hogy az isteni kegyelem megolvasszthassa azt a kérget, amely az ilyenek lelkét és szívét betakarja, hogy áthatolhasson rajta a mennyei sugár, s azokat is felszívhassa és megmenthesse, akiket az isteni kegyelem arra érdemeseknek talál. Mi is imádkozunk értetek, hogy ti mindnyájan külön-külön és együttvéve szeresétek azt az isteni Kijelentést, amellyel az Isten meggazdagította a ti életeteket. Hogy itt e földön, mint világító fáklyák járjatok, s majdan odaát is, amikor elérkezik az idő, mint útmutatók munkálkodjatok a szellemek tömeges elvonulásainál, hogy a helyes utat mutathassátok meg azoknak, akik jönnek és azoknak, akik mennek. Hogy minden oldalról az Isten áldása tölthesse be a ti földi életeteket, és a velünk való kapcsolódást, hogy mindazok akik elmentek és mindazok, akik még jönnek: fénylő, kitaposott utat találhassanak. S azon haladva elérkezessenek mindnyájan

abba az otthonba, amelyet Isten készített az Őt szeretőknek, hogy mindnyájan dicsérhessétek velünk együtt a mi Urunkat, Aki mindezt a gazdag ajándékot nekünk, és nektek adta, földi embereknek.

AZ ÚR ELJÖVETELE, AZ IDŐK TELJESSÉGE(*)

Én a magam lelki érzései szerint cselekszem mindig. Ezek pedig nem olyanok, hogy máról holnapra megváltoztathatók lennének. Én nem magamtól jöttem el hozzád, engem az én Uram küldött. Ő jobban ismert Téged, mint én, és nekem nem volt és ma sincs, s örökkévalóságban sem lesz soha neheztelni, vagy megbánni valóm afelett, hogy téged adott nekem az Úr földi munkatársnak. Nemcsak azért mondom ezt, mert meg akarlak vigasztalni, hiszen te arra nem is szorulsz rá. Te tudod azt, hogy mindent ismer az Úr a mi lelkünkben, még mielőtt mi azt felismertük volna. Ismeri a mi szent fellobogásunkat, és tudja azt is, hogy mennyit lehet arra építeni. Ismeri a mi összeroppanásunkat, és bűneink, gyarlóságaink miatt való kihüléseinket, sötét kétségeskedéseinket, vergődéseinket, és mégis, nem szűnik meg erre a sokszor bizonytalan talajra építeni, mert Ő nem a pillanatok bizonytalankodásait látja a lelkünkben, hanem azt, hogy mivé tudja formálni a lelkünket. Mit lehet arra az ingadozó, vagy szilárdabban álló talajra építeni. Ő tudja és látja, kit mivel bízson meg, mikor küldje munkára, és hová, kihez küldje, kiből mit és mennyit várhat vissza az örökélet kincsházába, mint nyereséget. Nyereséggel kell visszatérni minden kiküldött léleknek, aki a sötét föld meg nem művelt tájáról visszatér. Mindenkire, kicsinyekre és nagyokra, okosabbakra és korlátolt értelműekre szüksége van a nagy munkában, hogy mindenki a maga korlátozott, vagy szabadabb munkaterületén világosságot terjesszen szét. És a tévelygő, kóbor lelkeket az isteni világosságra felfigyeltesse, hogy ne vesszen el senki azokból, akiket az örökélet Ura az ő kezébe adott, az ő nagy áldozatáért. Ez a **nagy és szent elhívása van minden léleknek, aki megismerte**

a világ Megváltóját, és nevét ajkaira vette, s igazságát valamennyire is megismerte. Nagy és szent elhívása ez ebben a korban, minden emberi léleknek, mert ez a kor a „Krisztus kora”. Mindenki, akit ezekben az elmúló ezer években, az *Élet szava a földön megjeleni kényszerített, - akár szenvedve, akár örülve élte át földi életét - nagy kegyelem részese lett, mert a veszendőbe menő lelkek utolsó stációjáról hívta vissza az isteni szó, az isteni Ige. Itt már nem lehet beszélni az ún. „karmáról”, mely a lassú felfejlődés állomásainál még számba vehető igazság volt, mert a világtest még fiatal éretlenségében még nem adhatott lelki talajt a legmagasabb szellemi világosságnak: az isteni kegyelem törvényének.* A lelkek még nyersekek, az érzések burkoltak voltak az állati ösztönökből, nehéz indulatokból és vágyakból alig bontakoztak még ki. Az erők képviselték, a hatalmat, az ismert és ismeretlen természeti erők, amelyek félelemmel töltötték el azokat az emberlelkeket, akik csak földi étellel léptek a szabadakarati szerinti cselekvések világába. Azok még a fejlődés lépcsőfokainak alsó, felfelé emelkedő állomásai voltak, és a nagy, tiszta, boldogító isteni ajándékot - a kegyelem segítő erejét - semmiképpen sem értették volna meg az emberek. Azért csak később jutottak el a földi légkörhöz tartozó szellemek odáig, hogy az isteni szeretet áldozat hozó ajándékát valamiképpen megérthessék. Akitől nem kell félni, nem kell ellene védekezni, mert szelíd, segítő, gyámolító, ajándékozó, gyógyító és boldogító törvényével a mennyet nyitotta meg a földi ember lelke előtt, hogy lépjen be, és örüljön az „örök életnek”, ahol nincs bűn, nincs szenvedés, nincs gyötrellem és nincs halál, nincs pusztulás többé. „Az idők” beteljesedtek. Az Úr eljött, megszületett emberi testben. Felvette a bűn testét, az örök kárhozatra ítélték rabruháját, és hasonlónak lett azokhoz, akiknek sorsuk a bűn miatt a szenvedés és a halál. Itt járt „az időnek” utolsó állomásainál, hogy mielőtt még az ideküldöttek ítélete „beteljesedik”, összeszedje, egybe gyűjtse azokat, akiknek lelke a szenvedésekben megérett az isteni kegyelem elfogadására.

Ezen múlik az üdvösség és a kárhozat kérdése az ember részére. Az üdvösségre elhívott - a szabadakaratóval helyesen tájékozódó lélek, ha nem is érti meg, de megérzi, hogy az igazság felett van egy hatalmasabb igazság, a szeretet igazsága; a kegyelem igazsága, ami jóleső, enyhítő, segítő, megbocsátó igazság. Kinyújtja feléje kezét; és elfogadja a segítő kezet, és elfogadja a feltételt, hogy: „*többé ne vétkezzél*”. Ez a feltétele annak, hogy a bűn útját, a gonosz érzéseket és cselekedeteket ne folytassa az ember, mert ezektől a léleknek meg kell tisztulnia. Ez a tisztulási folyamat szenvedésekkel jár, mert a bűn világa terhes az újabb és újabb gyötrelmek létrehozásának elgondolásaitól, és annak a földön élőkre való kiárasztásától. A bűn világában nincs és nem is lehet vigasztalódást és reménységet keresni, mert a bűn világa a kárhözottaké, akik a bűn miatt halálra vannak ítélve. A bűn maga a kárhozott, mert elvettetett az Úr szemei előtt, ahová pedig az Élet Ura nem tekint kegyelmesen, ott nem lehet más, csak szenvedés és halál. Az Úr mégis megszánta a bűnbe és a bűn vastag burkába göngyölődött lelkeket, és felvette a szenvedésekre szánt testet, hogy megkeresse azokat, akik régen bolyonganak a pusztaságban, szenvednek rettegve, reménytelenül. A bűn világában, a sátán birodalmában nem is lehetett más, mint áldozatos élet a sorsa a Menny Királyának. Ő vállalta. Vállalta a kínt, a gyötrelmeket, hogy a menny igazságát, törvényét, az isteni szeretet nagyságát és mélységét megmutassa az eltévelyedett szenvedő lelkeknek, és visszatérésre hívja őket a menny világaiba, az „*idők beteljesedése*” előtt, mielőtt az ítélet elhangzik e föld nemzetségei felett.

Az Úr megjelenése a földön a nagy kiválasztódást jelentette, hogy aki megtér, ne haljon meg halálának halálával, hanem éljen az örök életben. Az ítéletet magára vállalta és ezzel hatalmas részt nyitott a sátáni eszme sűrű szövevényén. *Ezen a hatalmas résen keresztül Ő eltávozott ugyan, de testének megelevenített szent erőin keresztül összeköttetést tart fenn azokkal a megtérő emberlelkekkel, akik hisznek az Őáltala hirdetett újjáteremtő*

szent igazságokban. Lelkük sorsát az Ő kezébe teszik le, és engedelmes lélekkel hordozzák azt a keresztet, amelyet a bűntől való szabadulás reményében és feltételül adtak vállaikra a sorsokat intéző égi kezek. Le is vehetik, amikor jónak látják, de boldog az, aki békével hordozza azt, mert nem tudhatja mikor, mely pillanatban találkozhat a keresztyét békén hordozó Megváltóval, Aki az emberek lelkének megmentéséért vállalta az Ő nehéz keresztyét, mert csak a keresztet vállalók útján lehet az Úrral találkozni. Ilyen a te utad gyermekem. Ilyen úton álltál meg, amikor az Úr téged nekem megmutatott, hogy amíg a te életutad tart, veled akarja, hogy munkálkodjam. Én látom a te nehéz terhedet, de könnyűvé teszi az Úr kegyelme, mert nem hagyott el a sötétség beálltával sem, hanem segítséget nyújtott, és még fog is nyújtani, bárhogyan csattogtassák is fogait a bűnöktől megszállt fenevadak. A sötétség már múlik, és a világosságnál már bátrabban járhatnak az igaz úton haladó emberek. Az Úrnak világosságát hirdetjük azoknak is, akik a jó és igaz úton járnak, hogy ne csüggedjenek el, hanem reménykedjenek az Úr segítségében. Meg azoknak is, akik tévelyegnek, emberi rövidlátásuk kicsinyes gögijében és hiábavalóságaiban, mert ezek mind lekopnak és elfakulnak. Nem lesz mivel betakarni mezítelen lelküket. Azért nem lesz értéktelen a te életednek az a része sem, amire te azt mondod, hogy hiábavaló a Te szenvedésed, nem használsz vele senkinek és semminek. Majd meglátod, hogy az Úr megszaportja a kért kis kenyereket, és a kis halacszkákat úgy, hogy sok ezer emberlélek megelégedik és megerősödik még tőle! Nagy jövő vár az Úr igazságára még a földön - de nem sok ideig. Amíg a nap fenn van, rakjuk tele tarsolyunkat az emberek lelkéből felszálló hála és szeretet érzéseivel, és a megvilágosodott lelki és szellemi értelmek gyémánthoz hasonló ragyogásával. Ezekkel felszerelve induljunk majd útnak hazafelé - s amikor odaérünk az Úr előtt kibontjuk könnyel, fájdalommal, kétséggel, remények, aggodalmak, lemondások, félelmek és rettegések között megőrzött kincseinket. És a

boldog hazaérkezés megnyugvásával mondjuk: Uram, amit reám bízál, mindent megőriztem, semmit nem pazaroltam el, hiábavalóvá nem tettem. Hanem emberlelkek érzéseit, szent maguk felajánlásait, boldog megújulásait, reménységeit, Benned való bizakodásait, az Te igazságod keresésére való szorgalmas nekiindulásait hoztuk el a sötét földről, a hitetlenség éjszakájából. Áld meg Uram a Te kicsiny szolgálóleányodat, aki sok vívódásai között talán nem is mindig úgy hordozta terhét, mint azt ilyen nagy kincsek birtokában hordoznia kellett volna. Lehet, hogy jó az, hogy nem tudod, de elég, ha én tudom és látom, hogyan telik az úti csomag. Egy kis idő, egy kicsi út van előtted még, az Úr megszánja az Ő gyöngye gyermekét, és eleibe megy, mint azt már meg is cselekedte. Mert Ő tudja azt, hogy kire mit és mennyit bízhat, és mivel Ő akarta, hogy így legyen, így én is akartam, és akarom mindvégig, és az örökkévalóságon keresztül is, hogy veled együtt legyek, hogy az én munkámban segítsél, mert egy nagyon erős elszakíthatatlan szállal szorosan összekötött az Úr veled, és ez a szeretet az, ami soha örökké meg nem lazul, el nem szakad. Azért mondom: nyugodjál meg, az enyém vagy, az én szorosan hozzátartozóm. Egy emberi élet során összekötött a munkálkodás szeretete, és a szeretet munkája; a hűség és az áldozat - és nem utolsó sorban az a te érzésed, hogy nem tulajdonítottál semmit magadnak, és sohasem tekintetted érdemnek, hanem kegyelemnek. Maradj hűséges ezekhez; tudom, hogy az maradsz, és az Úr sokat bíz reád, amiről még nem tudsz semmit. Az Úr, a mi Megváltónk halálának és feltámadásának ünnepén megnézek többször titeket. Az Úr áldja és szentelje meg ünneplő lelketeket, gondolatokat azokra, akik szeretnek titeket és imádkoznak értetek.

„AZ ÉN BESZÉDEM LÉLEK ÉS AZ ÉLET” (*)

A mi Urunk, Jézus Krisztus nevében üdvözlünk mindnyájatokat testvéreim, akik egybegyűltetek az Úr nevét dicsőíteni és magasztalni, és a Megváltó lábainál lelketeknek enyhülését, vizsgáztatását és reménységben való megújódását keresni. „*Valaki elveszíti, vagy feláldozza az ő életét énérétem, megtalálja azt, s valaki megtartja az ő életét, elveszíti azt*”. Ezt olvashatjátok az írásokban, amelyek az Úr tanításaiból fennmaradtak, és e késői kornak vizsgáztatásul, erősítésül, bátorításul adattak. Hogy amikor eljönnek azok az idők, amikor el kell számolnia az embernek mindazzal, ami reá bízott, ne üres kézzel menjen a nagy elszámolás elé. Mert bizony mindenről pontos elszámolást kell neki adnia -, ki mit kapott a földi életben vezető elvül, vezető igazságul, ki mivel lett elbocsátva, és ki hogyan tartotta azt szem előtt, és hogyan igazgatta életét azok szerint az igazságok szerint, amelyeket az életben maga elé vett, a test felöltözésének idejében. Mert mindenki azokba az erőkbe, azokba az igazságlényegekre öltözködik fel, amelyeket neki be kell töltenie, és magára ölti mindazokat, amelyeket neki kell egy földi élet alatt elvégeznie: amit el kell hagynia, és amit fel kell vennie. Mert hiszen a földi életnek - mint tudjátok - célja van, és az a célja, hogy az örök értékű szellemet előbbre vigye egy-egy állomással azon a nagy úton, ami előtte van, hogy boldogságát megtalálhassa. Tudjátok azt, hogy az ember örökéletű lény. Nem akkor születik, nem akkor van előhívva a létezésbe, amikor a földi testben megszületik, hanem sok földi testet levet addig, amíg egy-egy turnust bevégez, azaz magasabb iskolába eljutva az életnek egy magasabb fejlődési útjára léphet rá. De az ember - az emberek csoportjai a földön - a testi élet szűk határai között mozgó tudatukban csak addig látnak, ameddig a földi értelmükkel be tudják futni azt a kis teret, amely körülöttük van. Nem látnak tovább, és csak nyüzsögnek, mint a hangyák az elhagyott zsombékokon, és végzik a maguk aprólékos kicsiny munkáját arra várva, hogy eljön egy idő, amikor majd szükségük

lesz mindazokra az értékekre, amelyeket földi életükben felhalmoztak. Érzik, tudják, hogy kell valaminek jönnie, amikor ők megpihenhetnek. Mert eljön a nagy ősz, és eljön a dermesztő tél, amikor megszűnik minden lehetőség, hogy új értékekkel gazdagíthassák életüket. Igen, a földi élet annyit jelent, mint egy-egy tavasz, egy-egy nyár, és egy kezdődő ősz a kicsiny hangyának. A földi ember lelke is sok minden széppel, jóval gazdagíthatja magát egy földi életen keresztül. Sok minden feleslegestől megszabadulhat, és sok értékeset összeszedhet, ha egy kicsit előre gondol, és megérzi azt, hogy elkövetkezik az az idő, amikor már nem gyűjthet, amikor már nem kezdhet, hanem abból kell élnie, amit a nyáridőben a bőség idejét megszerzett magának. A könnyelmű lélek azt hiszi, hogy mindvégig így tart, mindvégig ragyog a nap, mindvégig megvan a ténykedési szabadsága, mindvégig szerezhethet, és mindvégig tékozolhat. Az okosabbak azonban, akik már bizonyos tapasztalatokon túl, bizonyos bölcsességet is szereztek maguknak, azok mindenben keresztül érzik, hogy vége van egyszer a nyárnak, vége van azoknak a lehetőségeknek, amikor mindent, ami az életben értékes, meg lehet, és meg kell szereznie, mert abból kell élnie, amit odáig megszerzett. Ez a nehezen megérthető és felfogható igazság sokak előtt egészen természetes, míg sokak előtt teljesen idegen gondolat. És akiknek ez a gondolat idegen, azok ahelyett hogy szereznének, ahelyett hogy szorgalmasan raknák össze az élet értékeit, és halmoznák fel az ő lelkükben mindazt a világosságot, erőt és mindazokat a lelki kincseket, amelyekre nekik szükségük lesz, azok állandóan pazarolnak és gonoszat cselekednek a nap alatt. Azt, amivel őket az élet felruházta, útjukba adott, azt ők könnyelműen feláldozzák azzal a mindennel dacoló és mindennek ellentmondó természetükkel, amelyet magukkal hoztak. És amikor eljön az az idő, hogy el kell számolni mindazokról az értékekről, akkor tekintgetnek szerte-széjjel, és keresik amazoknak tekintetét, akik „szereztek” maguknak, hogy valamiképp talán lefizetik helyettük azt a bizonyos

adót, amellyel az átjutott szellemek, az első lépések után tovább mehetnek. De nagyon sokszor hiába tekintgetnek, nincs sehonnan segítség, nincs sehonnan mit várniuk, mert azok, akikre számítottak, és ahonnan vártak valamit - azok maguk is szegények, nincstelenek, és így nem tudnak rajtuk segíteni. És minél tovább halad ez a korszak a befejezéshez, az emberlelkek annál szegényebbek lesznek az egyik oldalon, és annál szorgalmasabbak lesznek a másik oldalon azok, akik megsejtték, hogy eljön a késő őszi, és eljön a tél, amikor senki sem szerezhethet magának semmit. Ennek az elkövetkezendő őszi előjelei máris mutatkoznak a földi életben is. A jó, az igaz mindinkább megfogyatkozik, megdermed. És akiknek van a lelkében ezekből az értékekből, azok mind szorosabban és szorosabban kénytelenek bezárkózni és eltitkolni a világ előtt, hogy - igen, ők kincseket rejtegetnek lelkükben. Mert hiszen a világ - a könnyelmű világ, azok akik elpazarolták értékeiket máris utánuk nyúlna, máris kirabolná őket megszerzett jójukból, igazukból. Hogy megfossa, azoktól az értékektől, amelyekre egyszer majd azok is támaszkodni akarnak, akik a földi életben most még csak pazarolnak, akik még rongálnak, ahelyett, hogy építenének. Az emberi lélek az ő látókörével alig-alig tudja magát tájékozni a földi életben. Alig képes a fejlődés vonalán egy-egy lépést előre megtenni, anélkül, hogy kárt ne tenne önmagában, és kárára ne tenne a teremtet világnak, amelyet az isteni kegyelem oly nagy gonddal és oly nagy szeretettel rendezett be a természetén keresztül. Mindezt azért cselekedte, hogy a földi embernek legyen öröme, legyen boldogsága, legyen hite és reménye, legyen amire támaszkodhat a megpróbáltatások idején. Mert hiszen a megpróbáltatások elkerülhetetlenek a földi életben, ugyanis az emberi lélekben több a pazarlási vágy, több a rombolási ösztön, mint az építeni akarás. Több a rossz, mint a jó. És ami jó, az sem egészen tisztán jó, mert abba is beleszól az emberi lélek kicsinyessége, önzése, gögje, a hitetlensége, testisége, és beleszól az a rombolási, öldöklési vágy, amelyet magával hurcol, és amiért

itt kell neki vesztegelnie és vezekelnie a szenvedések világában, minden külön segítség nélkül. Azért mondom, hogy minden külön segítség nélkül, mert **a természettörvény megadja neki a mindennapi kenyeret, megadja a szükséges ruházkodást, megadja a lelki fejlődéséhez szükséges lehetőségeket, de nem adhat neki hitet, nem adhat neki olyan tájékozódó képességet, amely őt az ellentétes természetének ellenére, úgyszólván erőszakkal hajtáná bele azokba a fejlődési utakba és lehetőségekbe, amelyek őt előbbre vihetnék.** Az emberi léleknek magának kell kivájnia azokat az utakat az ismeretlenből, az emberi léleknek magának kell dolgoznia; csalódások, fájdalmak és szenvedések között kell tapasztalatokat szereznie, hogy belevésődjék a lelkébe az az igazság, amelyre neki a leginkább szüksége van. Azért ne csodálkozzatok azon testvéreim, hogy ha az élet kemény és nehéz pörölyével a sors lassan-lassan szikrákat ver ki az emberiség testéből. Azokat a szikrákat, amelyek villanásszerűen világítják meg körülötte a sötétséget. Ezeket a szikrákat kell, hogy a sors nehéz ütései kihozzák, megteremtsék az emberi lelkekben, mert az emberi lélek magában hordozza a bűnt, a tévelygésre való hajlamot, és a kegyelemnek idején is tovább akarja a bűneit, tévelygéseit szaporítani, abban akar élni. Ugyanis tévesen azt hiszi, hogy tulajdonképpen ez az ő sorsa. Neki így kell élnie, neki ezt kell cselekednie, mert ellentétes természete így írja elő, így sejteti meg vele. Pedig ez az, amit le kell vetkőznie: az ő ellentétes természete. Ez az, amit át kell dolgoznia, amit el kell hagynia, és fel kell öltözködnie abba az igazságba és abba a szeretetbe, amelyet Isten nyújtott neki kegyelemből, hogy elhagyhassa azokat, amelyek őt elvesztik, és boldogtalanná teszik. Hogy lélekben felemelkedhessék oda, ami őt megszabadítja, és az életnek boldogabb részével ajándékozza meg. Az isteni igazságot, az embernek kell keresnie, itt kell keresnie az életnek megoldását, sorsának jobbra fordulását. Itt a földön kell keresnie az okát és célját annak, amiért tulajdonképpen él. Itt, ebben a világos körzetben kell szemének

tájékozódó képességét kifejlesztenie, hogy hazataláljon egyszer az elveszett paradicsomba. Mivel az ember, a megtévedt emberi lélek ezt hiszi: tehát hitével van beletapadva az ellentétes gondolkodásba, az ellentétes irányba. Vagyis azt hiszi, hogy neki, a teste számára kell minden javakat megszereznie. Azt hiszi, hogy lelkének téves vágyait kell kielégítenie, továbbá azt hiszi, ha megvan a mindennapi kenyere, és ha megvan az időjárás ellen védő ruházata, ha megvan a hajléka, ami őt megvédi hidegtől és melegtől, akkor neki dicsőségre van szüksége. Tehát azt hiszi, ha őt valami méltatlanság érte, akkor szüksége van arra, hogy megbosszulja magát. Másképpen ugyanis nem lehetséges, hogy elégtételt vegyen. Így a bosszúval mossa le a rajta esett csorbát. Azt hiszi, ha valamiben tévedett, akkor annak okvetlenül valaki más az okozója. Avagy, ha valami folytán valamiképpen ártottak neki azok az erők és hatalmak, akik a teremtettséget és az egész életet vezetik és tovább formálják, akkor neki ezeket káromolnia kell. Hadat kell üzennie ezeknek az ismeretlen hatalmaknak, mert azok az okai mindennek, amiért az ő dolga nem úgy sikerült, ahogyan azt ő szeretné és akarná. *Az ember azt hiszi, hogy mindenki ellensége, és minden ellene van, ugyanis elfelejt önmagába nézni. Elfelejtí, hogy az egész teremtetségben nincs ellensége más, csak önmaga: a saját ellensége. Azért ellensége önmagának, mert helytelen irányba fordította tekintetét, és így helytelen irányból várja megszabadítását.* Helytelen irányban keresi boldogságát, mert eltévesztette az Igaz utat. Az ellentét útján haladva odairányul minden tekintete, minden vágyakozása, mert hiszen az ellentéttel kötötte össze lelkét, az ellentét pedig nem kívül van, hanem önmagában, belül van: az ő lelkében és szívében. Mindenki így gondolkodik és így érez emberi természetében. Ellensége egyik a másiknak, ellensége a természet az embernek, az ember pedig a természetnek. Örökös háborúságok, egyenlenségek, harmóniátlanságok, megnemértések, tévelygések, és bűnök fejlődnek napról napra, percről percre az emberi életben. És az ember nem tud

ráésmélni arra, hogy ha ezen az úton halad, akkor sohasem juthat ki ebből a sűrűből a tisztásra, a világosságra. Mindig tovább tovább, beljebb jut a sötétségbe, a zavarosba, és sohasem tudja megtalálni a kivezető utat. Az eltévelyedett embernek Isten ingyen való kegyelméből adott egy kivezető tűzoszlopot, adott egy fehér felhőt, egy életet, egy emberi életet, Aki előttük járt, az ő nyelvükön beszélt, az ő érzéseikkel érzett, és gondolkodásuk szerint gondolkodott, - azzal a különbséggel, hogy ebben az emberi testben a vágy-lélek nem az ellentét felé volt fordulva, hanem az igaz Isten felé. A vágyak nem a föld felé, a testben elérhető örömök és jó érzések felé, hanem a lélek szerint elérhető örömök felé, a léleknek örök értékű jója felé voltak fordulva. És ez az örök érték: maga az Isten, az Egyetlen Világosság, az Egyetlen Igazság, az Egyetlen Szeretet, az Egyetlen Bölcsesség, az egyetlen megoldása az életnek. És ez az Ember megoldotta ezt a rejtélyt, ami ezer és ezer év óta tévelygésben tartotta az emberi nemzetségeket. Megoldotta Önmagában, Önmagával, Önmaga áldozatával, amely áldozattal ezt a súlyos nagy tévedést egyszerre átvágta, és megmutatta az utat a földről a mennybe, és azt mondja: „Ezen az úton várom mindazokat, akik hisznek az én beszédemnek, mert az én beszédem lélek és élet.” Az Ige, a teremtő Ige a megoldása mindennek. A legnagyobb Bölcsesség, a legnagyobb Szeretet, a legnagyobb Erő, a legnagyobb Hatalom, Aki valaha testbe öltözött, és Aki valaha a föld porában járt az emberek között. - És az emberek mégsem tekintettek fel erre az eszményi Alakra, az emberek mégsem akarják meglátni, hogy mindez érettük volt, hogy mindennek nagy igazságai vannak, minden ebben csúcsonylik ki. Minden ebben emelkedik fel, ebben oldódik meg, ebben múlik el és ebben kél új életre. Tehát mindennek el kell múlnia, ami a tévelygés, a bűn eredménye. És új életre ébred a szabadulásban, az újjászületésben, abban a másik emberben, aki önmagára eszmél ezekben az igazságokban, és megtalálja önmagát, megtalálja új elhívását, a munkát, életének célját, és megtalálja mindennek a

megoldását. **Mert ez az a feladat, amit a földi embernek el kell végeznie. Ezért van a földre küldve, hogy minden lépésével, minden megmozdulásával szaggassa el azokat a szálakat, amelyek őt a tévelygésekhez, a sűrűsödésekhez kötik.** *Tegye magát szabaddá azoktól a gondolatoktól, törekvésektől és vágyaktól, amelyek őt megkötik, amelyek őt a föld rögéhez erősítik, úgyannyira, hogy el sem tud mozdulni a föld gondolatától, a földön elérhető beteljesülésektől, mert ezekért küzd, fárad, életeket áldoz fel, és - ezek miatt szenved, gyötrődik szakadatlanul.* Emberek! Emberek, vessetek egy pillantást Krisztusra, Aki előttetek járt! És tekintetek bele az Ő életébe, mert az Ő élete a ti életek, Ő érettetek élt. Ő érettetek jött le és érettetek vitt mindent véghez, hogy ti lássátok, hogy hogyan kell élni, hogy hogyan kell megszabadulni a haláltól és minden megpróbáltatástól. Hogyan lehet úrrá lenni azok fölött a borzalmak és rettegések felett, amelyeket a bűn élete tárt örökké elébetek, hogy ezekkel fogva tartson titeket, hogy el ne szabadulhassatok soha örökké, hanem szolgáljátok az ellentét-eszmét, amellyel a ti lelketeket megfogta a sötétség szelleme, a tévelygésnek lelke. Tekintetek egy pillantással a mi Urunknak magába vonulására, amikor elment a pusztába, hogy kiszabadítsa lelkét a testnek fogságából. Hogy imádkozásokkal és elmélyülésekkel töltse idejét, és a test minden követelményeit a szellemi igazságoknak mindent betöltő erejével egyenlítse ki. Tekintsétek az Ő lemondását, amellyel Ő a test fölé emelkedett, mert Neki is szüksége volt arra, hogy a test erejét és hatalmát legyőzze önmagában, hogy a test ne legyen hatalom afölött az elhatározás fölött, amelyet Ő önmagában elvégzett földi testéhez való kapcsolódása előtt. Tekintetek az Ő vergődéseire, amelyekkel Ő mindent, ami földi a maga értékére szállított alá, hogy szelleme úrrá lehessen ezek felett az erők és hatalmak felett, amelyek a testben akarnak és tudnak érvényesülni. Minden földi emberi testben akkor, ha nem a lélek az erősebb, mert a szelleme

nem élt öntudatos szellemi életet. De titeket - e késői kornak gyermekei, ezek már mint elvégzett, bevégzett, befejezett dolgok táplálnak, és ti már visszatekinthettek erre, mert látjátok az eredményt: Krisztus eredményét. Látjátok, és elöttetek mindezek le vannak pecsételve mint igazságok, mint megmásíthatatlan valóságok. De a ti magatok életében, ezek még befejezetlen dolgok. Ezek még nincsenek a múltban elkönyvelve, ezek még elöttetek állnak a jövőben, mint bizonytalanságok, kételkedéssel, rettegéssel teli holnapok, melyek felett még nem rendelkeztek. Mert még elöttetek vannak, még nem éltétek végig, még nem teljesítettétek be azokat a követelményeket, amelyek elöttetek írva vannak. Még nem róttátok tele a lapokat sem jóval, sem rosszal. De elöttetek áll a példa, elöttetek jár Uratok, Megváltótok. Ő így cselekedett: megsanyargatta az Ő testét, lemondott a lélek, a szellem javára. Ő azokban az időkben, amikor ura volt a testnek, ura volt sorsának, amikor még Ő sem fejezte be feladatát és az elkövetkezendők még Őelőtte is ott állottak, éppúgy, mint tielőttetek. Az Ő emberi természete épp olyan félelmekkel és bizonytalanságokkal volt tele, mint ahogyan a ti lelketek is telve van félelmekkel és bizonytalanságokkal. Vajon hogyan alakulnak a dolgok, miképpen fordulnak a sorsok, hogyan oldódik meg a jövőtök, hogyan látja Isten jónak azokat az elintézendőket, amelyek elöttetek állnak. Kedves testvéreim, a ti életetek a Krisztus élete, a Krisztus élete a ti életetek. Ő is ember volt, de az Ő lelkében az Ő szellemében az isteni világosság fénylett, ragyogott. Tudatában volt feladatának, amit el kell végeznie, be kell töltenie. Tudatában volt annak, hogy az Ő mennyei Atyja nem hagyja el Őt, hanem mindent a kezeihez ad, hogy megcselekedhesse azt, amit Maga elébe vett. A ti életetek is ugyanaz, ami Krisztus élete volt, a ti kezeitekbe is odaadta az Isten mindazokat a lehetőségeket, mindazt a világosságot, mindazt a hitet, mindazt a reményt, amellyel ti is összeköthetitek magatokat a mennyei Hatalommal. És ti is vonhattok le magatoknak erőket a ti nagy feladatotok elvégzéséhez.

Ti is imádkozhattok, ti is urává lehettek a testnek, azt ti is odaadhatjátok áldozatul azért az értékért, amely örökkévaló. De az Isten mindenkitől csak annyit vár, amennyi erő és lehetőség abban a lélekben fel van gyűjtve, és csak annyi terhet ad mindenkire, amennyit összeroskadás nélkül el tud viselni. De ha az emberi lélek felemelkedik az Istenhez, belefúrja a tekintetét az ismeretlenség homályába, és látni akar ott, ahol senki se lát, ahol az ő emberi szemeit már nem használhatja, hanem lelki szemeivel tekint szét az ismeretlenben, akkor neki Krisztus alakja megvilágosodik. Ő vezeti tovább azon az úton, amelyet Ő járt meg, hogy a szegény, törékeny, gyenge léleknek ne kelljen olyan emberfeletti munkát elvégeznie: Ő elvégezte azt. Ő az ismeretlenség homályát felbontotta szellemének világosságával. A félelmetes árnyakat felbontotta, szétteregette, és megmutatta az utat a földről, a Mennybe. És azt mondja a földi embernek: *„Aki követ engem, nem jár sötétségben, hanem az életnek világossága lesz annak útján a vezetője”*. Az életnek világossága pedig Ő, Aki az Ő világosságát itt hagyta a földi ember részére, hogy amikor eljönnek a megpróbáltatások napjai, ne féljen, és ne rettegjen, hiszen Ő ezeken a sötét folyosókon és ismeretlen utakon már keresztül járt, és megvilágosította azokat lelkének erejével és bölcsességével. A földi embernek tehát nem kell félnie és rettegnie, mert minden rettegés, minden megpróbáltatás az Úr kezébe van letéve. Mert Ő urává lett ezeknek az árnyaknak, urává lett a megpróbáltatásoknak, a szenvedéseknek, a halálnak, hogy a feltámadásba vezesse azokat, akik Őbenne hittek, az Ő igazságai szerint éltek és életüket így oldották meg, jövőjüket így látták. Mert az ő hitükön keresztül megnyilatkoztak lelki szemeik, és látták és látják az Urat mindenben, mindenkor, hogy előttük jár és egyengeti útjaikat. Tehát higgyetek és bízzatok! Ne keressétek a testnek kedves és jóleső lehetőségeket. Ne rettegjete azokon, hogy ha ezek elveszni látشانak is. Isten ura mindazoknak, akik, és amik a világon vannak. Hiszen mindent Isten adott és ad napról napra. Adott eledelt az

éhezőknek, ad üdítő italt a szomjazónak, és bizonyosságot a kételkedőnek. Megnyugvást ad és pihenést a fáradtagnak, mert Ő ura az életnek. De testvéreim, Ő is kér tőletek, és nektek mindent oda kell adni, amit Ő kér tőletek. Ő a ti feltétel és minden kételkedés nélkül való hiteteket kéri. Kéri a ti bizalmatokat, hogy higgyetek és bízzatok Őbenne. Kéri lelketeket, a ti lelketeknek bizodalját, mert ezt mondja: „Minden az enyém. Én mindent elvehetek, és megint mindent visszaadhatok szebb, jobb és tökéletesebb formában”. Ha eljönnek a megpróbáltatások, ha eljönnek a szenvedések, Ő hagyja, hogy az emberi lélek talán rettegéssel tekintszen az árnyak elé, Ő hagyja, hogy az emberi lélek megremegjen, és tétova tekintetével keresgéljen, ameddig Őt meg nem találja. Ő várja azt, hogy vajon a ti lelketek tekintete megakad-e és megta- pad-e Őrajta, mivelhogy Őtőle várja a segítséget, a megnyugvást, a biztatást. Ő várja, hogy a ti hitetekkel egészen Őbeléje kapcsolódjatok, mert akarja tudni, hogy a ti lelketekben kiépült-e a hit? Érdemesek vagyok-e a felemelésre, a megtisztításra, és képesek vagytok-e a megigazulásra és felemelkedésre? Azért engedi meg, hogy az olvasztó kemencét felhevítse az ellentét, hogy abban minden kiolvadjon a lelketekből, ami salak, és a tiszta aranyat, a tiszta hitet Ő a kezébe vehesse. Ezen keresztül magáénak vallhas- son titeket, és megállhasson veletek az igazság törvénye előtt, és titeket szeretetével átölelve ott bizonyosságot tehessen rólatok, fe- löletek: ti igazán azok vagytok, akikért Ő meghalt. Ti valóban azok vagytok, akikért Ő felvette a nehéz testet, és elvégezte szen- vedéseken, gyötrelmeken, megaláztatásokon és meggyaláztatá- son keresztül azt a nehéz munkát és áldozatot, amit Ő hozott azért, hogy ti csakugyan azok vagytok-e, akik az Ővéi vagytok, akikért érdemes volt mindent véghezvinni. Engedi tehát, hogy a ti lelke- teken is végig remegjen a félelmek és rettegések egész raja, hogy meglássa a ti lelketekben, vajon Őreá támaszkodtok-e? Vajon Őt elég erősnek, elég nagyoknak és hatalmasnak látjátok-e lelketekben,

hogy Ő tud rajtatok segíteni, mert hogy Ő az egyedüli, Aki kezében tartja sorsotokat és a világnak sorsát. Ő látni akarja, hogy hogyan viselkedik az örökéletre előhívott lelketek azokban a megpróbáltatásokban, amelyeken Ő keresztülment, amelyeken Ő keresztül haladott, hogy titeket ezeken a megpróbáltatásokon keresztülvezethessen és megmenthessen az örök életre. Tehát testvéreim, higgyetek és bízzatok, mert aki hisz, meglátja az Úrnak dicsőségét. Mindenki a maga életében látja meg, hogy a hite nem volt hiábavaló, és reménysége nem elveszett értéktelen érzés, hanem valóságos élet, valóságos érték, amelyet az isteni törvény, a magasabb szellemi törvény bevált, és örök értéké minősít. Mert az, hogy valaki hisz és igazán hisz, az csak a megpróbáltatásokban válik valósággá. Ameddig a lélek nem vesz részt azokban a rettegekben, azokban a remegésekben, ameddig a léleknek nincs módja és alkalma, hogy egész erejével az Krisztushoz tapadjon, és Benne megkapaszkodják a megpróbáltatások szele és vihara ellen, hogy azok el ne sodorják az igaz hittől, bele a kétségbeesésbe; addig az még csak az embernek a hangja, az embernek a szava, amit elvisz az idő. Mert addig az ember még csak a szájával mondja: igen Uram, hiszek, hiszek.

De amit a lélek át- és áttapasztal, átérez, azt nem semmisíti meg sem az idő, sem a végtelenség, mert az örökkévaló. Azért én azt mondom, testvéreim: ti, akik az isten kegyelme folytán betekintést nyerhettek a szellemi élet valóságába, láthatjátok, hogy a testtel együtt nem vész el a lélek. A lélek eredményei sem mennek veszendőbe, hanem van egy hely, egy állapot, ahol azok a maguk életét tovább élhetik, és minden igazság kiteljesedik. A jónak jó következményét, a rossznak rossz következményét találja meg az örökéletű lélek. Tehát nektek az isteni kegyelem már előlegezte ezt az igazságot, amelyet a hit által nyerhet el a földi ember. Ti már le vagytok előlegezve. Titeket - a ti lelketek egy részét - az Isten kegyelme már megvette, és ezzel az előleggel már le vagy-

tok kötelezve annál a hitnél fogva, hogy a múlandó élet megpróbáltatásainál valósággá, bizonyossággá tegyétek ezt. **Vagyis: az Istennek ebben az előre adott ajándékába egy olyan erő van, amely titeket megtart a megpróbáltatás viharában, és bár megtépte is a földi ember életét a vihar, de azok az értékek el nem veszhetnek, amelyeket néktek előlegképp adott az Isten kegyelme.** *Nektek meg kell mutatnotok, hogy az isteni kegyelem a ti lelketekben nem csak egy átvonuló felhő volt, nem csak egy hangulat, amelyet az a hit ébresztett, amelyet a lelketekben tartogattok, hanem egy erős oszlop.* Amelyhez hozzátámaszkodtok a viharban, hogy el ne mozdíthasson titeket a valóságtól, az igazságtól, és ebben az erőközpontban nem csak ti nem vesztek el, hanem ti még segítségére lehettek azoknak is, akik veszendőbe mennek. Segítségükre lehettek, építgethetitek azoknak hitét, akiknek lelkében még csak most kezd megvilágosodni az a valóság, amellyel ti már gazdagok vagytok. Építhetitek - mondom - az Isten országát, a legnagyobb viharban. Mert amikor eljön a vihar, akkor látjátok meg, hogy tulajdonképpen a ti hitetek milyen hatalmas nagy épületté vált. Ahol menedéket találtak mindazok a félelmekkel küzdő és rettegésekkel eltelt lelkek, akiknek alig volt hitük, akik csak most látják, hogy az Isten az Úr, az Isten a hatalmas, a Mindenható, az Örökkévaló, és az Ő igazságai azok a hatalmas oszlopok, amelyeken felépült itt ezen a földön az Isten országa. Az Isten országának megépüléséért, örökkévaló értékeknek tárházáért kell nektek egybetapadva egyggyé lenni, hogy együtt képviseljétek azt. Azért nem szabad az ellentétet semmiféle formában beengednetek, hogy meg ne bonthassa azt a harmóniát, amely mint egy külső öre azoknak a belső értékeknek, amelyekből ti táplálkoztok. *Azért mindent fel kell áldozni mindenkinek. Legelső sorban az ő maga lelkének azokat a még fejletlen érzéseit, mint amilyen például az érzékenykedés, amellyel hol egyik, hol másik megbántva vagy mellőzve érzi magát valami miatt, avagy*

valami olyan érzést, ami elhidegíti, eltávolítja egyiket a másiktól. Ezeket a lehetőségeket - mert ezek csak lehetőségek - ezeket távolítsátok el magatoktól. Söpörjétek ki és tisztítsátok meg az együtttest ezektől az érzésektől. Legyetek egymásnak barátai, igazi testvérei, akik nem az eszme külső formájának a köntöse alatt vannak egybefoglalva, hanem Krisztus igazságához tapadva, a belső érzésnél fogva érzi mindenki úgy, hogy csak szolgálni van hivatva. Mert mindnyájan csak szolgálói vagyunk az Isten nagy igazságának, nagy kegyelmének, amelyből juttatunk egyiknek is másiknak is, akinek szüksége van rá, és akinek a lelke éhezi és szomjúhozza azt. Ti is juttathattok bőségesen azoknak, akiket érdeemesnek találtok, akikben látjátok, hogy csakugyan megvan az az éhség, szomjúság, akiken ezzel valóban segíthettek. Szolgálni és szolgálni! Mint ahogyan Krisztus is szolgált miérettünk, és Krisztus is túrt miérettünk. Krisztus is lemondott mindenről miérettünk - így hát ti is ennek tudatában éreztétek át, hogy ti nektek is mindezekén így kell keresztülmennetek. Mert nincs más út, csak a Krisztus útja, amelyben az életnek nagy rejtélye megoldódik. – Tehát az, hogy az ember előtt nyilvánvalóvá és világossá váljék az Isten igazsága. Az, hogy Ő eljött érettünk, hogy megkeressen, összeszedjen és egyé tegyen mindannyiunkat, akik Őt keressük és Őbenne találjuk meg az életnek nagy megoldását. Mert Ő az, Aki az életet adta, Ő az, Aki az életnek az öszszekuszált szálait megoldotta, hogy megszabadítsa azokat, akik Őt keresik, és akiket Ő érdeemesnek talált arra, hogy megkeresse és összeszedje őket az idők végére. Hogy ne maradjon egy se itt, és ne essen áldozatul az ellentét rettenetes borzalmainak és nyomorúságának.

Mert Ő mindenkit hív, és mindenkit vár, mindenkire van gondja, még a legelvetemedettebbekre is. És nem tudhatni, hogy abban a lélekben mikor, melyik pillanatban nyílik meg az a rész, amely Őhöz tapadhat. Amely tudomásul veszi: hogy Isten van, Isten

visszavárja őt a mennyei paradicsomba. Tehát testvéreim, mindenki, aki bármiféle hivatással elkötelezte magát, az járjon el abban a legteljesebb őszinteséggel odaadással és szorgalommal, legjobb tudása és akarata szerint. Mert nektek minden megmozdulásokat, minden szavakat, érzésrezdüléseket számon tartja az Úr, és feljegyzi az élet könyvébe. És ha valaki bármiféle elhivatást vállalt, de azt csak a külső formáért akarja megtartani, hogy az ő külső énjének mintegy értéket biztosítson ezáltal a másik embertársa előtt, vegye eszébe, hogy ez az érték, ez a dicsőség neki nem előnyére, hanem hátrányára, nem dicsőségére, hanem gyalázatára válik egykor. Sőt, nem tudja, hogy nem már a következő órában, vagy a következő pillanatban fosztja-e meg őt az Isten kegyelme attól, amit ő a maga részére hamis úton tulajdonított el. Ezért testvéreim, mindnyájan - mint akikre az Isten szeme néz - azzal az öntudattal, azzal a köteleességérzéssel teljesítétek feladatokat önmagatokkal és hozzátok tartozókkal szemben, mint akik tudjátok, hogy minden, ami a jövőtökben félre van téve, mind aszerint lesz a ti részetekre minősítve, amilyen érzéssel, amilyen igazsággal, amilyen odaadással és alázattal cselekedtétek azt, amit magatokra vállaltatok. Ezzel az érzéssel, ezzel a gondolattal foglalkozva cselekedjétek, beszéljétek, és vigyétek véghez mindazokat a jónak hitt és jónak gondolt ténykedéseiteket az életben, és egymással szemben, mint akik tudjátok, hogy Istentől abban a formában és abban az értékben kapjátok meg azt saját sorsotokban, mint ahogyan ti azt az Isten akaratával szemben teljesítettétek és elvégeztétek kötelezettségeiteket. Megértettétek? - Igen. Mert nem kicsiny dolog a megpróbáltatások viharában megállni, de aki végig megáll, az üdvözülni fog. Aki végig megáll, annak a nyeresége el van téve Krisztusnál, és nem feltétlenül szükséges, hogy mindenkinek az életét kelljen odaáldoznia, nem feltétlenül szükséges, hogy valaki az emberek előtt, vagy az Isten előtt, nagyot akarjon elvégezni. Elég az, ha lépésről lépésre megtagadja az ember önmagát. Elég az, hogyha legyűri a benne lévő

ellentétes természetet, az igazságot tartja szem előtt, és ezzel az igazsággal szemben nem szűnik meg alázatosan meghajolni. Hogy ez az alázatos meghajlás legyen az ő külső földi emberének is a megtörése, a megsemmisülése, a benne lévő ellentétes természetnek felszámolása, hogy amikor eljön a számadásnak ideje, minél kisebb legyen a külső földi ember értéke, de annál nagyobb legyen a belső, lelki embernek az a dicsőséges értéke, amellyel a Krisztus ruházza fel szolgálataiért. Mindnyájan szolgálunk. A szolgálatban igyekezzetek erősek lenni. Minél többet elvégezni a Krisztus segítségével, minél többet cselekedni a jóban, az igazban. Ez legyen az a lelkesítő érzés, hogy amikor eljön az idő, amikor mindent kézhez kell adni azoknak, akiket az Úr utódaitokul kijelölt, azok áldják a ti életeteket, áldják munkátokat, és dicsőíték érettetek az Istent, Aki az ő Szentlelkével áthatotta a ti lelketeket. Ez a legszebb életpálya, amelyet megfuthat egy lélek a földön, amikor azt mondják róla az utána következők, hogy az Isten áldja meg, és áldott legyen az Úr, Aki ebben a lélekben, és ezen a lelken keresztül olyan sokat, olyan szépet, és olyan boldogítót tudott valósággá tenni. Ebben a gondolatban, ebben az érzésben gondolkozzatok testvéreim, amíg az idő eljön, hogy ismét szólhatok hozzátok, mert én figyelek titeket akkor is, amikor ti nem gondoljátok, hogy veletek vagyok. A múlt alkalommal, amikor a ti külső keretben való foglalatosságokat megfigyeltem, a ti egyesületi külön formaságokhoz kötött munkátokat néztem és külön-külön a ti lelketeket megvizsgáltam, voltak dolgok, amelyek nem egyeztek meg egészen azzal, amit ti magatokra vállaltatok. És azt, ami a ti lelketekben egyszer-egyszer felhullámszik, nem találok helyesnek, és nem találok jónak. Nem találok jónak, hogy ti nem töltitek be azt a feladatot, amelyet magatokra vállaltatok. Igyekezzetek azért, hogy legyetek a ti Uratoknak feddhetetlen szolgálói, mind a külső keretnek megóvásában és megtisztításában, mind a belső lényeknek megértésében, kifelé való sugárzásában, amelyet ti emberek magatok körül, mint beszédeket és

mint cselekedeteket, a világban szétsugároztok. Most elbúcsúozom tőletek, újra és újra figyelmetekbe ajánlom azonban: gondolkozatok azokon, amelyeket nektek elmondottam.

NAGYCSÜTÖRTÖK(*)

A valóságos emlékezésre az felel meg a legjobban, ha az emberek a történések szerint osztják fel az ünnepek sorrendjét. Mert akkor ez a délután már ünnep, és az este nagy ünnep, tulajdonképpen az egész hét ünnepi hétnek felel meg. Ugyanis nagyon nagy dolgok mentek véghez ezen az egy héten, ami az egész világ történetében a legnagyobb, a legszomorúbb, a legkeserűbb és a legmagasztosabb. A legnagyobb mérkőzés az isteni és az ellentétes erők között. Látszólag az ellentétes erők jutottak győzelemhez az első pillanatokban, mert az isteni erők hordozóját az ellentét letörte, és halálra ítélhette. Szenvedtette, kínos és gyötrelmes halállal vett győzelmet a testen. Azonban ez a győzelme csak az első pillanatokban volt győzelemhez hasonló, mert a következő órák már a félelemé voltak. A bűnös sorsa ez. Az első perc öröme talán az övé, de a következő percek már meghozzák a maguk terheit, aggodalmait, félelmeit és kétségbeeséseit. Az ellentétnek nincs hatalma már, hogy a következményektől megkímélhesse a bűnös lelkét, hiszen minden törekvését az a vágy indítja előre, hogy ön-maga is kitérhessen és elodázhassa a természettörvénnyel szemben a számonkérés idejét. Az ellentét is kísérletezik, próbálkozik, tanul, ismereteket gyűjt, hogy kiismerhesse az isteni törvény erejét és hatalmát, hogy tudjon ellene védekezni a saját elgondolásai és céljai szerint. Végeredményben minden megmozdulása, minden gondolat-rezdülése ebbe az irányba történik, és ezt a célt szolgálja: hogy az isteni rendet megbontsa. Káoszt idézzen elő, hogy ebben a káoszban a léleknek minden valódi értékét elvehesse, és a tulajdon céljainak szolgálatába hajtsa. A lélek legnagyobb értéke az a világosság, és az az erő, melyet a rendes fejlődési úton megszerzett, és lelkében - mint vagyont - felhalmozott. Ebben a

vagyonban a képességeket őrző zárok a lélekben felpattannak, és mint csodákat, felhossa az élet a maga sorrendje szerint. És ezekkel ismét új, addig nem ismert erők és hatalmas képességek forrásai keletkeznek lélekben, melyeket a világmindenség minden táján hasznosíthat, és az addig nem ismert erők felett uralmat nyerhet vele. Igen! Ezekre a felfejlett emberi lelkekre nagy szüksége van az ellentétes elvek hordozóinak, mert ezeknek van már megszerzett vagyonuk. Amikor egy-egy ilyen lélek behull az ellentétes elvek kifeszített hálójának hurkaiba, akkor nagy nyereséggel és gazdag zsákmánnyal tér meg küldetéséből a megbízott, mert az ellentét-eszmének hatalmat és létjogot szerzett a lehullott szellemek - az emberek - világában. Ilyenkor mindig új eszmék keletkeznek, és új lehetőségek nyílnak meg, hogy a bukott emberlelkek kikerülhessék a rendes fejlődési utakat, és a részükre szükséges megpróbáltatásokat. És olyan eredményeknek birtokába juthassanak, melyek az ő fejlődési vonalukon még nem törvényesek, mert ezek nem az ő eredményeik, hanem másokéi, amit ők megirigyeltek, és jogtalanul elvették. Nagy világégések és világkatasztrófák kísérik ezeket az eredményeket, mert minden megépített erősség romba dől ilyenkor, és a testet öltöttek sok szenvedései, jajai, panaszai az egeket ostromolják segítségért. A káosz uralma ez, mert a vezető elv minden lelki erő felett uralmat nyert, és az emberek a testben látják az élet értékeit: a test minden. A lélek összezsugorodva, félelmekkel küzdve megtorpan a félelmetes hatalom előtt, s mint egy hitvány lom, úgy omlik össze, és vakon engedelmeskedik a félelmetes rabszolgatartónak. - Ezt a végső nagy harcot harcolta meg béketűréssel és engedelmességgel a mi Urunk. Az elhagyatottságnak, a kivetettségnek, a meg nem értettségnek szomorú és mindennél nehezebb terhét hordozta az emberért, az ember bűneiért, hogy az ember lássa meg azt, hogy csak így tud megszabadulni bűneinek terhétől: a halál szörnyű ítéletétől. A bűnök okozta sebek az igazság és jószág testén mintegy ítéletért kiálltak. Az isteni szeretet azonban diadalra viszi

a szenvedéseken keresztül a megbocsátás, a kiengesztelődés törvényét, és ez a test többé nem emberi test, hanem a mennyei kenyér, mely az emberi testben élő szellemre nézve hit által hozzáférhetővé válik. Nagy, nemes elhatározásra képesítik azok az erők, amelyekhez ha - bűneinek beismerésével és szívének, lelkének igaz bűnbánatával - hozzátapad: élő, eleven krisztusi lélek veszi át lelke felett az uralmat. És megkezdődik a csodálatos átalakulás: ébredés a halálból az életre, a bűn sorsából való kiszabadulás, az ellentétes hatalom alól való felszabadulás. Új világ, új élet, új érzések, új törekvések világa nyílik meg a földi ember előtt, mert lelkében érzi a hatalmas erők munkáját, melyek új célok érdekében indultak meg. Az új cél pedig: építeni az Isten országát mindenfelé, hogy az elkárhozottak, a fogságban lévő emberré lett szellemek világa ne legyen a sátáni elvek kiteljesítő, szenvedtető és nyomorgató helye. Ne legyen a földi élet a földi test a sötét bűnök menedéke, hanem akik jönnek a nagy sötétségből, világosságot lássanak. Akik jönnek, a tévelygés útjairól az igazság egyenes útjára térjenek, s akik jönnek a hitetlenség bizonytalan homályából, lássák a hit bizonyosságát, az élő eleven feltámadott krisztusi lélek hatóerejében. Ez a Megváltó akarata, célja az övéivel. Új világot, egy boldogabb életet teremtetni, már itt a földön, hogy a lélek, amikor átmegy a szellemi szférákba, ne legyen szenvedő, reménytelen, kétségbeesett. Hanem boldog, életvidám, örömteljes, reményekkel telt, bizakodó lélek, aki boldog jelenében nem várja az ismeretlen jövő eseményeit, hanem hálaadással élvezi, amit az élet nyújtott. Az életet jobbra, igazabbá tenni, a bűnt kitisztítani a lélekből, és a bűnre való hajlandóságot, az ellentétes elvvel való fertőzöttséget meggyógyítani azzal az áldozattal, melyet Ő adott a mindenkori földön élő emberekért. A földi ember sorsa még bizonytalan, mert felfelé is emelkedhet - ha bűneit elhagyja - lefelé is zuhanhat, ha bűneiben megmarad. A krisztusi nagy, mindeneket felülmúló áldozat az „emberért” lett

hozva, a megtérni akaró, bűneit elhagyni akaró emberért. Ragadjatok meg földi emberek a Megváltó nagy áldozatát, hogy ezzel a magatok múlandó és örökkévaló életét jobbra, szebbé, boldogabbá tegyétek! Az élet rövid, az alkalom kevés, a lehetőségek mindig kevesbednek, mert a nap hanyatlik, esteledik. A bűn árnyai bevonják a látóhatárt, a hit világosító napja kezd kialakulni. Csak a csalóka lidércfények lobbannak itt-ott, hogy becsalják a lábba az elkésett hinni akarót. *(Lásd: a gombamódra elszaporodott szek-tákat és a keleti filozófiákból táplálkozni vélő különböző irányza-tokat; nem kevésbé az üzleties alapon létesült kisebb-nagyobb szervezeteket.)* Ha hisztek, körülöttetek tombolhat a vihar, cikázhatnak a villámok, a jó Pásztor védett helyre vezeti az Ő juhait, ahol semmi baj nem éri őket. De csak azokat, akik egész lelkükkel hisznek és bíznak őbenne. Az Úr mindenre jó orvos, és én is imádkozom érted. Jó, meglátom, megteszem *(Arra kértük kedves Vezetőnket, hogy a református templomban leendő úrvacsora vételüknél legyen velünk.)* - Az Úr Szentlelke legyen veled és segítsen meg téged.

KRISZTUS TESTÉNEK ÉS VÉRÉNEK ÁLDOZATA I. - URUNK MENNYBEMENETELE(*)

Legyen hála, dicséret és dicsőség mindörökké a mindenható Istennek, aki megszámlálhatatlan embernek vesztét látván, elküldötte szent Fiát, a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, hogy megtartsa mindazt, ami már veszendőbe ment. Felkutassa a rejtkehelyeket, ahová az értékeket eldugták azok a kezek, azok a hatalmak, amelyek Istennel szembehelyezkedtek, és harcot indítottak a jó és igaz ellen. Legyen dicséret és dicsőség mindörökké a mindenható Istennek, hogy minden rosszat ismét új törvénybe zárt. A mindenható Isten tehát új törvényekbe és erősebb záruk alá helyezte azokat, akik kegyelmének idejét nem használták fel javulásukra és

megtartásukra, hanem mindent, amit az Isten adott, Ellene használtak fel és Ellene akarnak felhasználni mindvégig, ameddig csak módjukban van, hogy hozzájussanak a jónak és igaznak csak a hulladékaihoz is. De az Isten nem hagyja magukra azokat, akik megtévedtek, hanem újra meg újra megkeresi, előhívja, megtisztítja és felemeli őket, hogy akiknek lelkében visszhangot keltett a hazahívó szó, azok haza is jussanak. És egyesülhessenek abban a megdicsőülésben, amelyet Isten az ő szent Fiával egyetemben készített mindazok számára, akik meghallgatták az Ő szavait, az Ő szent Fián keresztül, és megtartották azokat. Ezek lélekben megtértek, és Istenhez kapcsolódtak, ezentúl Neki engedelmeskedtek és Isten újra fiaivá és leányaivá fogadta őket. Nekik Atyjuk lett, az ő Királyuk lett abban a világban, ahol nincs többé jaj, nincs könny, nincs szenvedés, nincs halál, hanem az élet ragyogja be az ő világukat. Az élet világossága pedig Maga az Isten. Azért dicsérünk és dicsőítünk Téged mindörökké mi Atyánkat, Istenünket és mi Megváltó Jézusunkat. Légy velünk Atyánk, és fogadd el a mi Feléd nyújtott szívünket, és a mi szívünk vágyát tisztítsd meg és szenteld meg a Te örökkévaló kegyelmed által. Ámen! Üdvözlünk mindnyájatokat, akik az Úr nevében egybegyűltetek, hogy velünk együtt ünnepeljete. Amikor az Úr elvált az emberektől, szomorúság telepedett tanítványainak lelkére, mert a szeretet folytonossága és a kicserélődésnek lehetősége szünetelni kényszerült addig az időig, amikor majd a viszontlátás ismét lehető lesz. Minekünk is fájdalommal és szomorúsággal teljes emlékünk az a nap, amelyen a mi Urunk eltávozott szemeink elől. Betöltetlen úr maradt a szívünkben, az Ő helyén sóvárgó vágyakozás élt a lelkünkben az Ő isteni Lénye után. Kétség és remény között vergődtünk, bárha az ígéret ott élt a szívünkben: „*Nem hagylak árván titeket, visszatérek hozzátok*”. Az ember azonban mindenkor szűk látókörű volt és nem tudta követni a végtelenség Urának gondolatait és érzéseit. Pedig az Úr az ember vigasztalására mondta ezeket, hogy enyhítse a búcsúzás fájdalmát; mégis ez a

vigasztalás is csak a szomorúságnak egy enyhített formáját hozta létre. És hozza létre még ma is az emberek szívében, akik az ő anyagi világukban olyan elhagyatva, olyan kiszolgáltatva érzik magukat a bűnnek, a tévedésnek bő lehetőségeivel szemben. Azonban én mégis azt mondom nektek, akik már az idők meszszeségéből tekintetek vissza, arra a pontra, amelyet most ti emberek megemlékezés szerint ünnepeltek, hogy szomorúság helyett örömet kell érezniük a földön élő embereknek. Mert bárha a mi Urunk és Üdvözítőnk szemeink látóköréből ki is lépett, azonban lelkünk érzéseivel, lelkünk előre bocsátott sugaraival érezzük Őt, sőt közel érezzük Őt magunkhoz, közelebb, mint akkor, amikor földi szemeinkkel láthattuk. Mert hiszen a földi ember látása csak a külső formákat fogadja be, csak azt szívja fel a lélekbe, azt dolgozza fel az értelmén és az érzelmen keresztül; a lélek sokszor még távol áll azoknak a dolgoknak a befogadásától, amelyeket a szem immár a magáévá tett. Így vagyunk ezekkel a dolgokkal kedves testvéreim! Ameddig az ember a földön él, és a lélek csak a test érzékszervein keresztül képes a szellemi dolgokról tudomást szerezni, és megbizonyosodásra szert tenni, addig még csak sokszoros szűrőn keresztül jutnak el a lélek benső érzéseihez azok az igazságok, amelyekre a léleknek múlhatatlanul szüksége van. Pedig úgy lehet, hogy ezeknek a befogadása a következő percben már későn van, már nincs ideje a léleknek arra, hogy ezeket az igazságokat megszerezze és magáévá tegye. Azért ment fel a mi Urunk a mennyekbe, az Atyához, hogy ott az Ő országában, az Ő mérhetetlen gazdagságának teljességében, és mennyei kincseinek birtokában előkészítse az esendő földi emberek számára azokat az ajándékokat, amelyeket Ő a Benne hívők megjutalmazására akart adni. Adni a hitnek, a szeretetnek, a ragaszkodásnak és reménységnek olyan érzelmeiért, amiket az ember Isten felé sugároz azokban a vágyakban és imádságokban, amelyekkel telve van a lelke. Amely érzelmek bizonyosságot óhajtoznak, és amelyekkel rögzíteni akarja magát valamihez, hogy az élet sodró áramlata

ki ne mozdíthassa abból a helyzetéből, amelyet ő bizonyosságnak tekint a maga számára. Testvéreim, ameddig ti is mindent csak a külső szerint ítélték meg, addig ti is messze vagytok az Úrtól, messze vagytok a bizonyosságtól, s egy pillanatig sem tudjátok rögzíteni a magatok lelki életét. Mert amikor erősnek hisztek magatokat, gyengékké váltok. És amikor igaznak gondoljátok azokat az érzéseket és vágyakat, amelyekkel elindultok a cselekvés felé, hogy valami igazán jó cselekedetet szándékoztok végrehajtani, akkor tévedtek a legnagyobbat. Mert ti még a külső elgondolás szerint ítélték, és a látszatra építetek, amikor önmagatokból indultok ki. Mivelhogy itt a látszatvilágban élték, mindaz, amit ti a magatok számára a legkívánatosabbnak gondoltok, amire éjt napallá téve minden erőttökkel törekedtek, azok a dolgok éppen nem válnak be. Sem lelki megszilárdításotok, sem a testi egészségetek fenntartása tekintetében.

Így nem tudtok magatoknak egy pillanatnyi boldogságot sem szerezni, mert amíg erre törekedtek jön egy áramlat, amelyről nem tudtok, amellyel nem számoltatok. És elsodor minden eredményt, s vele együtt elsodorja, megsemmisíti azokat az erőket is, amelyeket ebbe beledolgoztatok, és ti ott álltok mindentől megfosztottan. És egyszer csak eljön az idő, amikor számot kell adnotok erről meg a többi időről is, hogy mit végeztetek a magatok javára, és mit cselekedtetek embertársaitok boldogságának előmozdítása érdekében, fel tudtok-e az életetekben valami előmenetelt mutatni, és az életetek eredményét tudtátok-e kissé jobbra, igazabbra változtatni? Semmi sem bizonyos, semmi sem a tied, embertestvérem ezen a földön, bármi felett rendelkezél is, bármit adott is neked a természet. Bármilyen keretbe helyezett is Isten kegyelme a megszületéssel, s bármilyen talentumokkal vagy is ellátva a születésnél, vagy más kiváltságoknál fogva. Mert csak egy a szükséges, a mindennél szükségesebb: kifejlesztetted-e magadban azt a szellemi kincset, azt a szellemi gazdagságot, a szeretet törvényét, amit Isten az Ő szent Fia által adott a világnak. Kifejlesztetted-e

az igazság törvényét, az önmagad külső énjének megtagadását, - amely sokszor kísértésbe visz. Felruháztad-e vele magadat? Mert ha ezt nem tetted, amikor eljön az idő, hogy ugyanaz a természettörvény, amelyik születésedkor felruházott, levetkőztet, akkor semmi sem lesz a kezekben, amit magadnak az örök értékekből vásároltál, ami a tiéd lenne, amit senki és semmi el nem vehetne többé tőled. Ha pedig ezek felett nem rendelkezel, ha mindezeket meg nem szerezted, ha mindezt a figyelmeztetést könnyelműen elhangzani hagytad a füled mellett: akkor minden gazdagságod és hatalmad mellett is szegényebb lettél az utolsó koldusnál. Akit a szenvedései, a nyavalyái Isten felé hajtottak, és az igazság keresésére ösztökéltek, mert ez a koldus a lelke számára a nyomorúság és a szenvedés árán alázatosságot vásárolt. Pedig talán ő is elfogult volt, talán ő is sokat tévedett, de a kínok és szenvedések árán szerezte meg a dolgok helyes meglátásának tudományát, mert imájában meg tudott hajolni Isten hatalmassága előtt, mivel a lelkében erősebb visszhangot keltett az Isten hívó szózata. Mert nem volt semmije sem, amivel az emberi reménységét táplálhatta volna, mint egyedül csak az örökkévaló Isten irgalma és kegyelme. Ez a koldus gazdagabban tér meg az örök hazába, mint az, akinek az életkeret Isten kegyelméből lényt, gazdagságot, földi előnyöket juttat. Vannak azután olyanok is, akik keresik-kutatják az igazságot, akik földi napjaikban célul tűzték ki maguk elé, hogy az örökkévalóságot, az örök értékeket keresék-kutassák, hogy azokat még a földi életben értékesíthessék a lelkük javára. De ha a lelkükben még erősen ragaszkodnak azokhoz a földi előnyeikhez, amelyeket nekik Isten irgalmassága juttatott, és úgy gondolják magukban, hogy miért ne rendelkezzenek vele, hiszen az övék, akkor elfelejtik, hogy mindez csak hamis gazdagság, s azoknak az előnyöknek csak sátáni kísértő szerepük van. Mert azokról az előnyökről, azokról a földi értékekről egykor számot kell adniuk. A természettörvény számon kéri tőlük, hogy vajon a múlandóból, a hamis gazdagságból változtattak-e át

valamit igaz értékekké, és azt a szívükbe és a lelkükbe ültették-e. Letörölték-e velük a könnyeket azok szeméről, akik kétségbeesve vándoroltak kapuról-kapura a sivár életúton, minden öröm nélkül, örök lemondással és küzdéssel a mindennapi kenyérért. Vajon megvigasztalták-e a fájó szíveket azzal az igazsággal, amelybe a lelkük boldogan merült el, mivel az ő számukra napról-napra új reménységet nyújtott az a bizonyosság, az a tudat, hogy az Isten az emberekkel van, és nem hagyja el a Benne bízókat?! Vajon mit tesz az az ember, akinek előnyöket kínál a földi élet, és hogy ezeket elérhesse, csak egy kis engedményt kell a lelkében élő igazságból odadobnia azért a földi előnyért, amit a kísértő kínál neki? Vajon nem váltotta-e be az ember sokszor anyagi előnyökre, vagy esetleg csak egy kis pihenésre, egy kis „kényelemre” azt, amit tulajdonképpen szolgálatul fogadott, és megcselekszi a rosszat, a testileg előnyös, de lelkileg hátrányos dolgot, amivel aztán a próbáján el is bukott?! Ha így rendelkezik az életének javaival, akkor bizonyos, ahogy azzal a földi, anyagértékkel szemben, amit így szerez meg magának, a szellemvilágban csak értéktelen kavicsdarabokat lát majd maga körül. Ezekért pedig bizony nem volt érdemes eladnia a valódi értékeket, amiket a kegyelem kínált fel neki, ingyen ajándékol. Szükséges és fontos, hogy efelől gondolkozatok, mert hiszen az emberek napjai elmúlnak, és ők ismét behullanak az örökkévalóság tengerébe, ahol nincs idő, nincs alkalom, ahol nincs semerre sem olyan közeli part, ahol a lélek kiköthetne. Egyetlenegy bizonyosság és kikötőhely van csak: az, amit a lélek belül is magával hordoz, az a hit, az a bizonyosság, amellyel magát Krisztushoz és az Általa hozott szeretet-törvényhez kapcsolja. Ha a lélek ezzel fegyverkezik fel, ha ebben munkálkodik, és így örök értékekre váltja át a földi életét, akkor az örökélet is átváltja neki a múlandó értékeket, az örök életben kelendő értékekre. A mi Urunk elhagyta ezt a földet, kiemelkedett az ember látóköréből, hogy mindazokat az erőket, amelyeket fel-

dolgozott, telítse Önmagával, telítse az Ő érzéseivel, gondolataival, az Ő erejével, és szétszórva a világban itt hagyja Önmagát, megsokszorosítva, megnagyítva. S megtermékenyítse a föld atmoszféráját ezzel a tiszta szent erővel, amelyet azoknak az ember lelkeknek felsegítésére, vezetésére és megszentelésére hagyott itt, akik hisznek az Ő beszédének. Szellemi erőkkkel van telítve minden parány, amelyet Ő itt hagyott. Minden parány Őt magát mutatja meg. Ő Maga él mindezekben. Ha te embertestvérem a hitben őszinte és igaz vagy, hiszel az Ővele való kapcsolatban, és kéred az Ő segítségét, kéred az Ő közelségét, akkor a hiteddel bizonytalansággal magadhoz vonzod Őt, a hitednek erőteljes sugárzásával. Őt Magát vonod magadhoz, mert Ő is vonz téged. Az erőit Ő itt hagyta a földön, itt hagyta azokban az erőtartályokban, amelyek felvették Őt, amelyek magukévá tették Őt. És ezeken az erőtartályokon keresztül mind nagyobbá és nagyobbá, mind mélyebbé és mélyebbé vált az az erőfolyam, amely Istentől árad le folyton folyvást az Ő kegyelmével. Hogy megkeresse, megtartsa, megtisztítsa és megszentelje azokat a lelkeket, akik megérték arra, hogy elhagyják ezt a megpróbáltatásokkal és szenvedésekkel megtöltött fizikai világot. Hogy ezeknek békességet, örömet és boldogságot nyújtson már itt, ebben az életben, itt a múlandó világban, és segítségükre legyen abban a munkában, amely munka azokra az emberekre vár, akiket erre az életre előhívtak a homályból és a félhomályból. Mindenkire szükség van itt ezen a világon, aki csak itt van, és mindenkinek el kell végeznie a maga munkáját. Mert csakis az emelkedhet fel, csakis az hagyhatja itt a szenvedések e világát, aki elvégezte a maga munkáját, és megharcolta a maga harcát, amelyet minden teremtett léleknek meg kell harcolnia, mielőtt egy lépéssel is előbbre juthatna a fejlődés vonalán. De **ha Isten nem segítené ebben a harcban, ha Isten nem segítené ebben a munkában, a teherviselésben, a rossznak, a tévedésnek feldolgozásában, akkor nem lenne egyetlen**

lélek sem, akinek szabadulása lehetne ebből a világból. De Isten velünk van, Isten veletek van, és újra és újra meggyújtja a hit gyertyáját a sötétben botorkálók előtt, s vezeti őket úttalan-utakon egyenesen az Ő világába. És nektek testvéreim, akiknek szintén ilyen úttalan utakon kell járnotok, Isten lépésről lépésre új fáklyákat gyújt, új világító alkalmatosságot ad a kezetekbe, hogy el ne tévedjete. Nemcsak a lépéseitekre vigyáz, hanem arra is, hogy az ellentét által ásott vermekbe bele ne essetek, a rejtett csapdákban el ne buktasson titeket a ti ellenségeitek. Hogy csalódásba ne essetek, hogy fel ne tartóztasson a csalárdság, a hamisság, amely ott áll a homályban, és minduntalan le akar téríteni benneteket arról az útról, amelyet az isteni Gondviselés a ti külön szabadulásokra adott. Mert azt mondja nektek, mindnyájatoknak, akik ezen az úton - a szellemvilággal való összeköttetés útján - kerestek az igazságot, hogy miután ti külön utakon jártok, azért külön elbírálásban és külön segítségben is részesültök. *Ezért a külön segítségért fel kell lángolnia a lelketekben, a hála érzésének a ti lelketek odaadásával kell megkészítenetek az utat az Úr számára,* mint ahogyan a Jeruzsálembé való bevonuláskor a tömeg utat készített a Dávid Fiának. Nektek is a lelketek odaadásával, a magatok felszentelésével és felajánlásával kell utat készítenetek annak az Egynek, a Szentnek, az Igaznak, Aki a földön meg akarja keresni mindazokat a szétszéledt és eltévedt lelkeket, akik a szélrőzsa minden irányába szétszóródtak. Össze kell szedni napkeletről, napnyugatról, északról és délről is az eltévedt lelkeket, a szerűn maradt, elhullott kalászokat, akiket még mielőtt a menny kapui bezáródnának, egybe kell gyűjteni. Hogy egy is el ne maradjon, hogy egy is el ne vesszen azok közül, akiket az Úr Szent Lelke megérintett. **Akiknek lelkében a hit utáni vágy fellángol, azoknak az Isten ad meggyőződést. Azoknak ad olyan megbizonyosodásokat, amelyek a lelküket felébresztik a közönyből, felébresztik az álmokból, amelyeket a lélek maga szótt magának.** Amelyeket a sátán, mint narkotikumot tart az arcuk elé, hogy

elfordítsa tekintetüket és érdeklődésüket a felől a világra felől, amely világ hívja őket. Amely világhoz pedig hozzátartoznak, amely világba be kell lépniük, még mielőtt az idő lejár, mielőtt a kapuk bezáródnak. Testvéreim! *Titeket az Úr külön-külön rázott fel és emelt fel a föld porából, ahol veszedelemben voltatok, és ti az Ő szavát hallottátok mindnyájan: „Kövess engem!”* Kövessétek tehát az Urat. Hagyjátok el azt, ami titeket eddig lekötött, ami titeket fogvatartott. Hagyjátok el a tévelygéseiteket, hibáitokat, bűneiteket, amelyekkel a lelketek, mint valami tüskével, megrakódott. Tisztítsatok le magatokról mindent, és járuljatok a kegyelem asztalához, amelyen keresztül az örökkévaló Isten és az Ő egyszülött Fia ingyen ajándékozza oda Önmagát tinektek segítségül és üdvösségül. Vetkőzzétek le a lelketekhez nőtt bűnös és téves kívánságokat és vágyakat, vetkőzzétek le téves és homályos felfogásokat, előítéleteiteket, titkos és nyilvános bűneiteket, és cselekedeteiteket. Térjétek meg, hagyjátok el a homályos és sötét bűnök köntösét, és öltözzétek fel a ragyogó mennyei ruhát, amelyet Isten kegyelme és a Megváltó szeretete kínál fel nektek. Mert *„Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örökélete legyen.”* Nyerjétek el ti is az örökéletet, amit csak Általa nyerhettek el, aki a megtisztulás és megigazulás útjára vezet titeket. Ezen az úton nem megpróbáltatások, kísértések, szenvedések és harcok várnak rátok, hanem jutalom és eredmény egy fényes és ragyogó világban. Mert hiszen a mi lelkünk elhagyhatja a szenvedések világát, és fölébredhet az örökéletre, fölébredhet arra a napra, amelynek nincs alkonya és Isten megajándékozhatja lelkünket azzal a dicsőséggel, amely dicsőségnek nincs árnyéka. Krisztus Urunk odaadhatja magát nektek, de tinektek is oda kell adnotok magatokat, és mindent oda kell adnotok annak az eszmének szolgálatára, amelyet Ő adott a ti megmentésetekre, a ti szabadulásotokra, a ti megváltásotokra, amellyel elnyerhetitek az üdvösséget. Ti földi szemeitekkel nem láthatjátok Őt, mert Ő eltávozott. De amikor

eltávozott ezt mondta: „*Én veletek vagyok, minden napon a világnak végezetéig*”. Azt mondta az Úr, hogy velünk van és veletek van a világ végezetéig! Hogy ti földi szemeitekkel nem láthatjátok Őt, s földi érzékeitekkel az Ő jelenlétéről nem nyerhettek megbizonyosodást, az ne ejtsen kétségbe és csalódásba titeket. Abban a pillanatban, amikor Ő jönnek látja, megnyilatkozhat a ti lelki szemeitek előtt, és ti megláthatjátok Őt ezer alakban, amint veletek, rajtatok és általatok munkálkodik. Megérezhetitek az Ő közelségét, hallhatjátok hangzani az Ő szavait, a ti lelki füleitekkel, s akkor a ti lelketek teljes bizonyossággal megérzi, hogy Ő van veletek. Ha hívjátok Őt és megnyitjátok Részére a lelketek szentélyét, abban hajlékot tartotok fenn az Ő számára, amelyben Ő él, uralkodik és vezet titeket, ahol az Ő áldását napról-napra, percről-percre értitek: akkor Ő veletek lesz. Akkor érezhetitek az Ő közelségét, ami megnyugtat titeket, s megérzitek az Ő gondoskodó szeretetét és napról-napra megnyilvánuló kegyelmét. És akkor eljő az idő, amikor ti a földi értelmekkel és földi érzéseitekkel is bizonyoságot tesztek Őróla, és azt mondjátok: „*Én tudom és érzem, hogy az én Megváltóm velem van, munkálkodik énbenem, és nem nyugszik, hanem meghallgatja az én éjjel-nappal való könyörgéseimet.*” Így hallgatja meg mindnyájatok könyörgését, és segít azoknak, akik hittel kérik az Ő segítségét, akik hittel közelednek Őhöz. „*Én veletek leszek a világ végezetéig*” - mondja az Úr. De se a térben, se az időben ne keressétek Őt, mert Őt a térben a szemeitekkel meg nem találjátok az érzékszerveitekkel Róla tudomást nem vehettek. De a hitetek megbizonyosodást szerezhettek Róla, hiszen Ő itt van veletek, a ti szívetekben, a ti lelketekben, és abban a mértékben él veletek és abban a mértékben vesz lakást a ti szíveitekben, amilyen mértékben szívetekben hordozzátok az Ő ígését, az Ő törvényét. Amilyen mértékben Neki engedelmessétek, amilyen mértékben szentnek és igaznak tartjátok azt, amit Tőle hallottatok, amit Ő itt hagyott azokból az

igazságokból, amelyeket feljegyeztek, amit a szívetekbe fogadtatok. És ha ezeket érzitek, akkor tudjátok azt is, hogy a Szent, az Igaz, a Tökéletes, az Örökkévaló nem lakhat olyan helyen, ahol sok kivetnivaló igaztalanság, hamisság, tévelygés és a bűn lakozik. Tisztítsátok ki tehát a szíveteket, hogy a ti egész lelketekben Ő lakozzék. Adjátok át egész lelki és testi valótokat Neki, hogy megtisztítsa és megigazítsa a lelketekben élő érzéseket, törekvéseket és vágyakat, hogy elfoglalhassa helyét az egész szívetekben, egész lelketekben. Mert amely részt Ő elfoglalt belőletek, az a részetek bemegy az örökkévalóságba, az üdvösségbe. Míg az a rész, amit nem tudott áthatni, amelyet nem tudott áttisztítani, amelyet nem adtatok át Neki, mert még telve van az emberi természetetek szerinti tévelygésekkel, bűnökkel, hibákkal, az a rész hiányzik majd a ti lelketekből odafönt a szellemi világban. És ti kénytelenek lesztek lejönni és megkeresni a múlandó világban ezt a belőletek hiányzó részt, hogy ezt is megtisztítsátok és felemeljétek, hogy ez is ragyogjon az Isten kegyelmének fényében. Mert hiszen semmi tisztátalan, semmi igaztalan nem mehet be az Ő országába. Testvéreim! Ti, akik elkészültetek arra, hogy az Úr emlékére szentelt napon magotokat újból és újból felkínáljátok Neki, a lelketekben bizonyára már számot vetettek azzal, hogy vannak olyan bűneitek, hibáitok, tévelygéseitek, amelyek már ismertek előttetek, de vannak olyanok is, amelyeket még nem ismertek. Újból és újból gondolkoztatok ezek felett, és vessetek számot ezekkel: ajánljátok fel a lelketek minden részét az Úrnak, hogy Ő vegye azt birtokába, és tisztítsa meg a lelketeket, emelje fel a szíveteket, hogy teljes egészében magatokévá tehessétek azt az eszmét, azt a törvényt, amelyet Ő adott részetekre, hogy vele titeket megváltson, megtisztítson és megszenteljen. Adjátok át, kínáljátok fel magotokat, a ti örökkévaló és a ti múlandó életeteket, a lelketek minden részét és a testetek összes erőit, összes képességeit arra a szolgálatra, amely szolgálatra Ő hív titeket, és hívott még mielőtt ti tudtatok volna. Ő látta és tudta, hogy a lelketeknek

mely része alkalmas arra, hogy Ő abban munkát fejtsen ki, hogy az életeteknek mely részét használhatja fel, mely rész az, amelyben Ő az első alapvető munkálatokat már elvégezheti, hol engedelmes a lelketek, és hol kemény még, és nem veszi be az Ő munkáját. Ahol még kemények vagytok a bűnbánat részére, azt a részt Ő kénytelen újra visszaküldeni a törvény morzsoló malmába, hogy a törvény végezze el azon a részen a megmunkálást, mert azon a részen Ő még nem munkálkodhat. Ő csak azt a részt foglalja el, amelyet szívesen engedtek át Neki, amelyet a lelketekben már valamennyire megtisztítottatok és felkínáltok Neki, hogy azt a részt megerősítse, és rajta az Ő erői elkezdhessék a finomító munkát. Ezért tehát teljes alázattal, teljes hittel és teljes önmegtagadással hívjátok Őt magatokhoz, Aki itt van veletek. Mert hiszen Ő ezt megígérte, és ezt az ígétét meg is tartotta, hogy veletek lesz a világ végezetéig jóban és rosszban, békében és háborúságban, még akkor is, ha a hegyek összeomlanak, és a törmelékekből új hegyek alakulnak. Akkor is, ha a tenger kilép medréből, és elárasztja a szárazföldet. Akkor is Ő van veletek, akkor is Ő vezet titeket és Neki akkor is van gondja reátok, ha minden elvész, csak higgyetek az Ő ígétében, és hordozzátok azt a szívetekben. Nem hiábavaló a hit, és nem hiábavaló a hűséges ragaszkodás, mert Ő az Ő kegyelmét nem méri mértékkel, az irgalmát nem köti paragrafusokhoz, az Ő kegyelme nem halad kimért utakon, hanem Önmagából és Önmagától adja a bűnbocsánatot és nem kérdezi, hogy érdemes, hogy érdemtelen vagy-e reá. **Ha Ő érzi a te hitedet a te lelked ragaszkodását, eleven bekapcsolódását az Ő Lényébe, akkor Ő a te hited szerint megadja neked a gyógyulást, megadja számodra a tisztulást és felmentést anélkül, hogy azt valami külső formához kötötte volna.** Senki se higgye magáról, hogy ő már olyan tiszta, hogy emelt fővel léphet az Úr elé, és az Ő kegyelmét magához vonzhatja. De azt se higgye senki, hogy nem állhat az Úr elé, mert a bűne olyan nagy, hogy az Úr elkergeti maga elől, mert az ő irgalmára nem tartja magát

méltónak, és nem hiszi, hogy Ő felmentést és bűnbocsánatot adhatna neki. *Az Úr előtt senki sem képzelődhet, senki sem bízhatja el magát, de senki sem eshetik kétségbe, mert a mi Urunk, a Megváltó nem ember - aki mértékkel gondolkodik, mert Ő lát, tud, Ő felment, és elmarasztal, és senki nem ismerheti az okokat, hogy kit miért ment fel és kit miért marasztal el.* Ezért ember nem mondhat ítéletet senkiről, még önmagáról sem. Ebben a pillanatban, amikor érezhetitek, hogy Ő veletek van, mindnyájan egyformán igaz és őszinte bűnbánattal, rendíthetetlen hittel és reménységgel tekintsetek fel Hozzá, álljatok meg az Ő lábai előtt és kérjétek az irgalomnak Urát, hogy hallgassa meg a ti könyörgéseiteket, lássa meg a ti szívetek vágyát, és tegyen titeket méltókká arra, hogy Ő veletek legyen és maradjon, nemcsak a világ végezetéig, hanem mindörökké!

KRISZTUS TESTÉNEK ÉS VÉRÉNEK ÁLDOZATA II. - AZ ÚRI SZENT VACSORA KIOSZTÁSA(*)

Irgalmas jó Atyánk, könyörülő Isten, Aki meghallgatod a szegény, bűnös ember-gyermekeid könyörgését, és nem hagyod a mi lelkünket kétségben afelől, hogy Te megcselekszed azt, amit könyörgésünkben kérünk Tőled, hajolj le hozzánk irgalmasan, és tekints a mi szívünkbe és lelkünkbe. Te látod a mi lelki fogyatkozásainkat, hibáinkat, bűneinket, gyengeségeinket, gyarlóságainkat és érdemtelenségünket; azért könyörgünk Tehozzád: ne tekintsd a mi bűneinket, a mi gyengeségeinket és tévelygéseinket, hanem tekintsd meg a mi lelkünkben a Teutánad való vágyakozást, és azt a sóvárgásunkat, amellyel bűneinktől szabadulni óhajtunk. Mindent, ami gyengeség és gyarlóság bennünk, szeretnénk elhagyni. Tekintsd meg gyengeségünket és szánj meg minket a mi harcainkban! Adj a lelkünkbe erőt a Te erődből, hogy ezt a harcot diadalmasan megvívhassuk! Tekints bele Uram a lelkünkbe, és vedd el a mi szívünk és lelkünk minden gyengeségét, bűnét, gyarlóságát, tökéletlenségét, és hasd át a Te irgalmaddal,

szereteteddel és az újjáteremtés erejével. Oh, Urunk, erősítsd meg és javítsd meg a belénk adott hit erejével azt, ami bennünk gyenge, gyarló és bűnös! Törölj el a lelkünkben minden hibát minden vétket és minden arra való hajlandóságot, hogy helyébe a jó és igaz uralkodhassék bennünk. Tedd erőssé a mi jóra irányuló vágyainkat, törekvéseünket, akaratunkat, és cselekedj, hogy a jóban és igazban eredményeket hozhassunk létre abban a küzdelemben, amely a mindennapi életben élénk van szabva. Hassa át lelkünket a Te ígéreted, hogy velünk vagy a világ végezetéig, és add, hogy ennek az ígéretnek világossága és ereje erős oszloppá váljék a lelkünkben, amikor elfog a kétség és gyengeség. Add, hogy a kísértés idején oda menekülhessünk ehhez az ígérethez, hogy ne vehessen rajtunk erőt és diadalt a kísértő, hogy ne ejthesse kétségbe, és ne tántoríthasson el attól a nagy és igaz elhatározástól, hogy Veled akarunk lenni, mindig Veled akarunk maradni, engedelmeskedni akarunk Neked, a Te ügyedet akarjuk szolgálni és azt a Te igazságod erejével valósággá tenni a földön! Könyörülj meg rajtunk gyengeségünk idején, és erősíts meg minket a gyengeséggel szemben. Tégy bennünket a Te igéid hatalmas oszlopaivá, hogy rajtunk keresztül az elfoszló földi világ ismeretet, világosságot, az igazságban való megenyhülést találhasson, hogy munkásaiddá válhassunk a Te akaratod szerint. És hirdethessük a Te nagy nevedet és hatalmat, hogy minden teremtett lélek, aki körülöttünk van, megláthassa, hogy Te nagy vagy és hatalmas és meghallgatod a mi könyörgéseinket, és nem hagyod üres kézzel elmenni azokat, akik hittal közelednek Tehozzád. Uram, hallgass meg minket ebben a pillanatban és életünk minden idejében, és adj innunk a bizonyosságnak vizéből, tápláld a mi lelkünket a Te igazságoddal, hogy bennünket is és minden cselekedetünket a Te akaratod, a Te igazságod kormányozzon, hogy a Te országod felé evezhessünk, ameddig itt vagyunk ezen a földön. És amikor elérkezünk oda, ahol el kell számolnunk mindenről, amit Te adtál velünk a változások világába, add, hogy Tebenned gazdagabban

térhessünk meg a Te igazságodba, a Te irgalmadba, könyörületességedbe felöltözve. És úgy állhassunk meg Előtted, hogy gyengeségeink és bűneink miatt ne kelljen a fejünket lehorgaszta szégyenkeznünk, hanem bizalommal és reménységgel a Te irgalmaságodba és könyörületességedbe, a Te ígéretedbe fogódzkodva boldog reménységgel várhassuk, hogy Te a Te irgalmasságodat kitöltöd reánk. Könyörülő Istenünk, légy velünk ebben a pillanatban, és éreztess meg velünk azt, hogy nem hagyod el a Tebenned bízókat, és figyeled a mi lelkünk érzésvilágát. És bármilyen legyen is az e múlandó életben, Te a Te bizonyosságoddal, a Te békességeddal úrrá lehetsz, és úrrá leszel a legnagyobb háborgásokon is, és biztos kikötőbe vezeted a hajót, amelyet Te kormányzol úgy is, mint egészet: az együtttest, és úgy is mint mindegyikünket külön-külön a boldogság és békesség kikötőjébe. Add, Uram, hogy mindnyájunkban, akik hiszünk, mindnyájunkban, akik Hozzád könyörgünk, bizonyossággá válják az a hit, az az érzés, hogy Te velünk vagy, hogy velünk voltál és velünk leszel mindvégig, a múlandó és az örökkévaló világban, és a Te szent tekinteted örökösödik felettünk. És a Te szent tekintetedbe belekapcsolva a mi bizakodó lelkünk tekintetét, megértsük mindenkor a Te akaratodat, és Te is meghalljad a mi könyörgéseinket. Erősítsd meg a Te embergyermekedet abban a hitben, abban a bizakodásban, és abban a szent reménységben, hogy Te nem hányod szemükre eltévelyedésüket és bűneiket, hanem letakarod a Te irgalmasságod fátylával, és nem emlékezel meg azokról, hanem új életet és új világot teremtesz az ő lelkükbe, és új irányba vezeted őket. Ezzel a hittel erősítd és világosítsd meg mindnyájuk lelkét, hogy Veled újra összekapcsolódva, megerősödjék a lelkük, s felöltözködhessenek a kísértő ellen azokból az erőkből, amelyek őket lassanként erősekké, hatalmasokká teszik a csábítások ellen, felerősítik a kétségbeesés ellen, s amelyek őket hittel, reménységgel és szeretettel töltik el, és új lombokat fakasztanak számukra a

reménység fáján. Te Uram, nagy voltál és leszel mindig, és vonzod a kicsiny lelkeket, akik még nagyon gyengék, akik most tanulják az első lépéseket. Te fogod a kezeiket és nem engeded őket elesni; de ha mégis megtántorodnak és elesnek, óh emeld fel őket a Te irgalmaddal és kegyelmeddel, és vezesd őket tovább, azon az úton, amelyet Te mutattál nekik. Könyörülj meg Uram minden egyesén, aki jelen van ebben a pillanatban, és azokon is, akik nincsenek jelen, de akiket a vágyaik ide kapcsolnak. És légy velem is, akire őket rábízta, tégy erőssé, hogy egybetarthassam őket, akiket Te együvé hívtál. Hogy a Te irgalmad és szereteted erőforrásában megfűrészthessem mindnyájukat, hogy bizakodva nézhessenek a jövő elé, amelyet immár Te festesz lelki látóhatáruk elé. Hogy akik elestek, elvesztek, csalódtak, azok új reménységgel, új bizakodással, új utat találhassanak, amely Terajta keresztül a boldogság felé, az enyhülés felé vezesse őket. Tégy engem alkalmassá arra, hogy a Te akaratodat mindenkor, mindenben híven kövessem Teveled szemben és övelük szemben. Légy velük, és áldd meg ezt az együttést, és kapcsolj egybe a szívüket, vond egybe az érzéseiket, amelyek a szeretetben és a reménységben mind a Tied, hogy mindnyájan együtt adhassunk dicséretet és dicsőséget Teneked, és a megtartó Istennek, Aki a halálban új életet támasztott, új élet sarjadzott ki a Te áldozatodból, hogy ez az élet a Te dicsőségére, és a mi Atyánk dicsőségére legyen, mindörökké. Ámen.

Azt mondta az Úr az utolsó vacsorán, amelyet emlékezésül adott a földi embernek: *„Ez a kenyér az én testem, amely megtöretik, ez a bor az én vérem, amely sokak bűneinek bocsánatára kiontatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. És valahányszor eszitek a kenyeret és isszátok a pohárt, az én halálomat hirdessétek, amíg eljövök.”* A megtört kenyérben és kiöntött borból, mint kiöntött vérben a bűnbocsánat zálogát adta a bűnben aláhullott emberszemlék részére, akik hisznek Őbenne, és akik hisznek az Ő áldozatának újjáteremtő és a régit megsemmisítő erejében és

hatalmában. Ha ezt cselekszik az Ő emlékezetére, akkor az Úr megtisztítja őket, megbocsátja bűneiket, és azokról emlékezés nem lesz, mert az Úr az Ő végtelen irgalmával letakarja azokat. Hogy ez miként megy végbe, azt az ember az ő kicsiny, szűklátókörű értelmével ne keresse. *Higgyen abban, hogy az Úr letakarja az ő bűneit, és használja fel ezt az alkalmat a javulásra, és ne törődjék azzal, hogy mikor hívja őt elő számadásra az Úr, s hogyan teszi majd jóvá, azt amit elrontott. Az ember ezzel ne törődjék, hanem bizza magát teljes egészébe az Istenre, és jöjjön megpróbáltatás, jöjjön szenvedés, Istenbe vetett hittel és bizalommal szenvedje azt végig.* Hogy az Istent azt hová írja fel, azt az ember úgysem törölheti ki, meg nem másíthatja, sem újból életre nem hívhatja azt, amit Isten az Ő részére megsemmisített, vagy még felírva hagyott. Mindez Istennél van félretéve. Isten minden ember lelkével szemben más és más törvényt alkotott és ír elő, és senki harmadik ebbe bele nem avatkozhat. Tehát tinektek, földi testvéreim, semmi mást nem mondhatok, mint azt, hogy boldog örömmel adjátok át a lelketeket ennek az ígéretnek. Hiszen nem az a fontos a ti részetekre, hogy Isten eltörli-e a ti bűneiteket, vagy fenntartja-e azokat a jövőben való számadásra? Az az ígéret a fontos, hogy Ő megtisztítja a te lelkedet, és ha az Ő megtörtetett testét eszed és az Ő kiontott vérét iszod, akkor új ember támad fel benned, új lélek születik benned, s te Krisztus által élsz, többé nem a te hibás bűnös természetteddel, hanem él benned a Krisztus. Kell is, hogy életre ébredjen benned a Krisztus, Aki benned új célokat tűz eléd. Hogy Ő mit tart jónak, mit tart helyesnek, az nem a te gondod. Te földi ember, bizzál csak gyermeki hittel és bizalommal az örökkévaló Isten bölcs rendelésében, az Ő végtelen irgalmában és áttekinthetetlenül mélységes szeretetében. Minél mélyebb gyermeki szeretettel adod át magadat, annál inkább megerősödik benned a Krisztus Lelke, Aki munkálkodik, Aki él, Aki újjáteremt téged. Kedves testvéreim, ez az a test, az Úr teste, amely eltörli régi bűneiteket, a téveszméket, amelyekkel a rosszat

teremtitek magatok körül, amely rossz még mindig itt tartja a szellemeteket. Krisztus teste megtöretett és tibennetek is meg kell töretnie és meg kell hálnia a bűn testének, hogy az örökkévaló Isten gyermeke megszülethessék és megnövekedhessék bennetek, a ti múlandó életekben. „*E pohár az Újtestamentum, az Újszövetség, az én vérem által. Igyatok ebből mindnyájan és az én halálomat hirdessétek, amíg eljövök.*” Az Újszövetségnek vére az, a mi üdvözítő Jézusunk vére, amelyet a keresztfán azokért ontott szeretetből, akik még a bűn mélységében időztek és időznek. Azért adta ezt a csodás italt, hogy akik feleszmélnek a bűnből - és a bűn következményeinek hordozása alatt az ő tévedéseikből, azokat is megválthassa, fölemelhesse, megtisztíthassa, és az övéi közé sorozhassa. Akik még Őt nem ismerték meg, azok nem tudják, hogy a szerető Isten nagy irgalmasságú és kegyelmes, menyeyei Édesatyjuk, Aki visszavárja őket. Aki éjjel és nappal munkálkodik, hogy a bűn mámorából felébredjenek, hogy az életnek első sugarai több szeretetet, igazabb vágyakat ébresszenek a lelkükben. Ma is sokan hevernek tunyán, mint akik valamilyen bódítószert szagoltak, vagy azzal éltek, és ez a bódítószert nemcsak az egyesre, hanem az egész környezetre szétárad. Úgy, hogy még akik ezután arra haladtak, és akik itt hallják a Krisztus szavát, azok is egyszer-egyszer a bűn karjaiba esnek, és elvesztik a tiszta ítélőképességüket. Az indulat, a gőg, az érzékiség, az irigység, a telhetetlenség, a tévelygések ezer meg ezer válfaja fogja el őket, s mint egy sok karú polip egybefoglalja, és nem engedi őket kiszabadulni. Azonban a mennyeyei szeretet, az áldozatos szeretet az Ő megszentelt vérét odaadja, hogy akik hisznek Őbenne azok felébredjenek a bűn mámorából, keressék az Ő útját, és megépíthessék és megtisztíthassák a lelküket. Testvéreim! Új szövetséget kössetek Istennel és a törvénnyel a Krisztus vére által! Mindnyájan, akik érzitek a lelketekben a vágyat a jobb, az igazabb élet után, akik hordozátok magatokban a boldogság utáni vágyat, új szövetséget kössetek Istennel a Krisztus vére által. Ez a Krisztus

vére a ti lelketekben új életet, új világot teremt, s akkor erőtök lesz legyőzni a bűnt, a tévedést. Erőtök lesz elűzni a bódult álmot, amelyet a bűn árasztott szét a lelketekben. Igazakká, tisztákká és tökéletesekké lesztek, és Krisztus, Aki ilyen drága áron vett meg benneteket, veletek lakozik, veletek jár, intézi a ti lelki és testi dolgaitokat, az Ő áldása lesz veletek, és vezet ki benneteket a bűn útvesztőjéből. Hálát adunk Néked mennyei jóságos Atyánk, hogy az időben rendeltél egy pontot a fergetegben, a viharban, szabaddá tettél egy helyet, ahol azok, akik Teutánad vágyakoznak és vágyakoztak, összetalálkozhassanak. Hajolj le hozzájuk, hogy az ő lelkük megteljen bizakodással, reménységgel, erővel, hogy Te velük vagy, velük leszel mindörökké, és nem hagyod el őket, hanem az ő lelkükön keresztül cselekszel e világban. Amely az ő erőiken, az ő képességeiken keresztül ébredjen fel arra, hogy a Te szent Nevedet dicsőítse, hogy el ne merüljön ez a föld a bűnben, hanem legyenek emberek, akik megmondják, hogy Te vagy és leszel, hogy Krisztus a bizonyság. Akit Te adtál nekik, Aki őket megtartja, mindörökké, ha az idő és tér elmúlik is. Hiszen a Te szent Fiad mondta, hogy ha ég és föld elmúlnak is, az Ő beszéde megmarad. Ők a te szent Fiad beszédének letéteményeseiül ajánlkoztak, és Te elfogadtad az ő ajánlkozásukat, és bizonyosságát adtad annak, hogy ők a tied és Te az övék vagy és maradsz, és nem hagyod el őket. Építsd fel bennük a te templomodat, hogy legyenek készek mindenre, amit Te kívánsz tőlük, és amit az idők folyamán elvársz tőlük. Légy továbbra is irgalmas hozzájuk, és ha gyengének bizonyulnának, nyúlj a hónuk alá, és ne engedd őket elesni. Ha pedig nagy a támadás, amely őket éri, úgyhogy meg-inognak, ne hagyd az út porában elveszni őket, hanem emeld fel a te irgalmaddal, adj új életet a lelkükbe, és gyűjtsd meg bennük ennek az új életnek a tüzeit. Nem annak az életnek a tüze ez, amit immár elhagytak, hiszen ezt az új életet Tőled nyerték, hogy ne követhessék többé a bűn útját, a bűnös életet, a test életét, hanem

gyűjtsd meg bennük a lélek életének tüzeit, hogy Neked munkálkodjanak és a Te szőlődben dolgozzanak. Adj nekik képességet és ruházd fel tehetséggel, ha elszólítod őket a Te munkádra, hogy készséges munkásaiddként élhessenek az időben és az örökkévalóságban. Áldd meg őket Uram, és bocsásd el őket a te áldásoddal. Ha valamit cselekszenek a Te nevedben, add rá áldásodat. Ha valamit kérnek a Te szent Fiad nevében, add meg nekik azt, ha az a Te szent akaratoddal nem ellenkezik. Áldd meg a lelkük jó törekvéseit, szenteld meg elhatározásaikat. Áldd meg őket testi életükben, hogy a kísértő szavára el ne tántorodjanak. Adj nekik erőt, hogy a testen keresztül valami erőszak ne érje őket, hogy az ellentét ezen az úton el ne távolíthassa őket Tőled. Állj mellettük erős oszlopként, és ne engedd, hogy elessenek, meggyengüljenek, hanem egyenesen haladjanak a Te utadon minden tántorgás és elesés nélkül. Könyörülj meg rajtuk Uram, küldd el hozzájuk a szeretet lelkét, hogy a szeretet szála összefonja, egybekapcsolja a szívüket, hogy ezt az egységet semmiféle benső zavar, nézeteltérés, véleménykülönbség meg ne zavarja. Hanem érezze mindegyik külön-külön, hogy Te élsz, Te érzel, és Te cselekszel benne minden szent törekvésen, minden elhatározáson keresztül. Ébreszd fel bennük a testvériséget, - nem a múlandó, hanem az örökkévaló testvériséget és összetartozást -, amelyben mindnyájan egyek legyenek. És ha jönnek gondok, amik az egyiknek fájnak, szeretet és részvét érzése támadjon fel a másik szívében. Ha egy elesik, siessenek a többiek felemelni. Ha egy legyengül, mindnyájan dolgozzanak azon, hogy megerősödjék. Áldd meg Uram, az összetartozás érzését, amely egybeszerkeszti őket lélekből és igazságban. Tedd lehetővé, hogy az emberek messziről és közelről idejöhessenek a Te bizonyágodat meghallgatni, és a Te igéidet magukévá tenni. Áldd meg az együttes munkát, hogy előtted Uram kegyelmet nyerjenek az erősek és a gyengék egyaránt, hogy a Te akaratod és a Te elgondolásod valósággá lehessen a földi testen, a földi életen keresztül, hogy legyen egy együttes, amelyben a Te

lelki gyermekeid találkozhassanak, hogy Tebenned örvendezzenek, Téged dicsőíthessenek, mint legfőbb jót és igazat. Légy velünk is, akik a Te nevedben tanítunk és összetartjuk azt a tábor, amely a Te igazságodat hirdeti, hogy minél többen hirdessék és dicsőítsék a Te szent nevedet. Aki mindvégig velünk voltál és velünk leszel a Te ígéreted szerint. Ámen.

Most pedig elbúcsúozom tőletek, testvéreim. A mi Urunknak, Megváltó Jézusunknak kegyelme és szeretete legyen és maradjon rajtatok. Kísérjen titeket minden gondolatban és minden érzésben, s vezéreljen titeket minden cselekedetben. Áldja és szentelje meg a ti múlandó életeteket, tegye gyümölcsözővé azt a jót és igazat, amelyet Neki fogadtatok ebben az órában és a ti életetekben, hogy gazdag terméssel jelenhessetek majd meg azon az utolsó napon, amikor el kell számolnotok mindenről, amit itt ezen a földön Isten kegyelméből kaptatok. Így el kell számolnotok mindarról is, amit én kaptam, és átadtam azokról az igazságokról, amelyeket veletek közöltem. El kell számolnotok Istennek végtelen irgalmasságáról is, amelyet a ti lelketekben, mint reménységet, mint erősséget, beleültettem, mert ezt az irgalmasságot nem szabad áruba bocsátanotok. Nem szabad arra számítanotok, hogy ha ti elestek is az Úr megbocsátja bűneiteket és felemel titeket. Mert amikor erre már számítottok, akkor olyan pénzzel akartok fizetni, amelyet nektek a mennyei kegyelem még nem folyósított. Isten bocsánatára, irgalmára és könyörületére senki sem építhet anélkül, hogy önmagát össze ne törje, hogy önmagát a mélységbe ne taszítsa, mert amikor az ember az Isten irgalmára és kegyelmére e nélkül épít, akkor máris minden elveszett. *Amit az ember önmagában, mint mentséget keres, amivel önmagát szépíti, amivel önmagát pártolja, önmagával szemben elnézést gyakorol, és ezt az elnézést az Isten irgalmából meríti, az óriási eltévelyedés.* Amelyet a sátán sugall azoknak, akik azt hiszik, hogy két úton is lehet járni egyidejűleg, hogy lehet Isten útján haladni, és ugyanakkor meghagyni önmagában mindent, ami gyengeség, és rossz

szokás, amit az ilyen ember sokszor nem is talál bűnnek az önmagával szemben való túlságos elnézés folytán. Testvéreim! Vigyázzatok, hogy senkit meg ne botránkoztatassatok, senkinek könnyeket ne okozzatok, senkinek fájdalmat ne szerezzetek, mert ami rosszat így másnak szereztok, azt magatoknak szerzitek és ettől senki meg nem ment benneteket. Mert ez már a Szentlélek elleni bűn, amelyre nincs bocsánat, mivel ez súlyosabb elbírálás alá esik, mint a tudatlanság állapotában elkövetett bűnök. A visszaeső bűnös olyan, aki Isten kegyelmében volt és mégis vétkezett. Ezért az ő állapota szomorúbb lesz azontúl, mint azelőtt volt. Nem lehettek tehát könnyelműek a vétkeitekkel, hibáitokkal szemben. Legyetek szigorúak és kérjétek a könyörület Istenét, hogy segítsen nektek a bűn testét megfeszítenetek, hogy Krisztus által megszabadulhassatok tőle, hogy Krisztussal együtt fel is emelkedhessetek. Legyetek szigorúak a gyengeségeitekkel szemben, hogy a lelketek foglalkoztatva legyen, és ezáltal csiszolódjék. Kérem az Istent, hogy az Ő világossága mindig nagyobb legyen bennetek, hogy a lelketeknek minden zugát megvilágítsa, hogy sok olyan hibára és tévelygésre jöjjetek rá, amelyek a lelketek mélyén elbújni törekszenek, amikor keresitek, de azonnal előbújnak, mihelyt nem tartjátok szemmel őket. Azért szorgalmasan kutassátok a lelketek érzéseit, hogy vajon Krisztus tanításaival, Krisztus parancsolataival és törvényeivel összhangban vannak-e a vágyaitok, elhatározásaitok, törekvéseitek, amelyek a lelketeket napról napra fűtik. Kérjétek Istentől világosságot, erőt és hitet, hogy csakugyan a jót kövessétek, és a rosszat elhagyjátok. És mindennap jobb és tökéletesebb ember ébredjen fel azzal az élettel, amelyet Isten ajándékozott nektek, hogy minden este világosabb értelemmel s nagyobb bűnbánattal hajtsátok fejeteket álmokra. Gondoljátok arra, hogy eljön az idő, amikor nem lehet többé a földi életre fölébrednetek, hanem ott kell maradnotok a másik világban, és figyeljétek meg, hogy vajon az az állapot, amelybe minden este visszatértek, eléggé boldogító-e ahhoz,

hogy a lelketek ott élhessen örökké? Azért legyetek résen, és egy pillanatra se felejtsetek el, hogy a lépteiteket a ti Uratok figyelemmel kíséri, és sok olyat tud rólatok, amit a ti lelketek el akar titkolni. Nyissátok fel azért a ti lelketeket, és kérjétek Őt, hogy világítson bele, és legyen veletek az Ő irgalmával és kegyelmével, és az Ő segítségének erejével, hogy a földi életen eredményesen vezethessen végig benneteket. Most pedig áldjon meg titeket és szenteljen meg titeket a mi Urunk, Istenünk és a mi Megváltó Jézusunk, hogy egy is el ne tévelyedjék közületek a hamis útra. Hogy mindnyájan találkozassunk a mi Urunk, Istenünk világában, és mindnyájan elvehessétek a részetekre fenntartott jutalmat, amelyet ebben a pillanatban is újra világosabbá és tisztábbá tett előttetek a kegyelem.

VALLOMÁSTÉTEL ÉS ÚRVACSORA ALKALMÁBÓL A NÉVTELEN SZELLEM ÁLTAL ADOTT MANIFESZTUM(*)

Most pedig testvéreim, a ti szíveteket ne töltsé el az öröm és ne bizakodjatok el, hanem szálljatok magatokba, mert nagyon sokat vétkeztek, nagyon sokat tévedtetek, nagyon sokszor távoztatok el az Úrnak akaratától, az Úrnak szándékától, amelyet Ő tirajtatok keresztül akar véghezvinni. Azért szálljatok magatokba testvéreim, érezzétek át mindazokat az érzéseket, és számoljatok le mindazokkal. A ti lelketekben nagy, nemes és tiszta elhatározással közeledjétek ahhoz a kegyelemhez, amely megengedte nektek, hogy megújítsátok a Vele való szövetséget, eltemethessétek a múltakat, hogy az újabb élet reménységében az Úrhoz mind közelebb és közelebb juthassatok. Bánjátok meg a bűneiteket, tévelygéseiteket, tegyetek arról vallomást. Azok pedig, akik még nem ismerik, és nem tudják, hogy tulajdonképpen mi is az, amibe beléptek, mit jelent az, hogy kis szigetet alkotnak a maguk életével, erejével, életének idejével; lelkének minden nemes, tiszta és szent elhatározásával kapcsolódjanak hozzá ahhoz a szent és nagy

titokhoz, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztus által mondhat magáénak a földi ember.

Vessetek számot önmagatokban, mert ez nem annyit jelent, mint ahogyan gondoljátok - hogy most egy eljárást, egy bizonyos funkciót végeztek el, mint bizonyos egyházakban időről időre elvégeznek - hanem ez annyit jelent, mint egy szolgálat, amelyet magatokra vállaltatok abban az igyekezetben, amellyel ti lelketeket elkötelezitek az Úr Jézus Krisztusnak, és életeteket odaáldozátok, mintegy felkínáljátok annak az eszmének, amelyet Ő hagyott itt, ezen a földön. Mert ezt az eszmét szolgálni kell, mégpedig nem lanyhán, hanem egész lélekkel, egész szívvel. A szolgálat pedig sokszor nagy önmegtagadással, sokszor nagy áldozattal jár. Ez a szolgálat azonban nagy jutalmat ígér: a bűnbocsánatot, a mi Urunk a Jézus Krisztus által, ez pedig engesztelődést és a múltaknak, a tévedéseknek eltörlését, az Isten szövetségébe való belépést jelenti. Tehát mindenki, aki erre elhatározza magát, csak úgy egyék ebből a kenyérből és úgy igyék ebből a pohárból, hogy az az ő részére ne legyen ítélet, ne legyen olyan mérték, amellyel megméretik és könnyűnek találtatik, mert az, aki megméretik és könnyűnek találtatik: az elmarad. Lemarad a haladás szekeréről, és sokkal rosszabb lesz a sorsa, mint azoknak, akik nem kapcsolódónak bele ebbe az együttesbe. Tehát hagyok nektek időt a magatokba szállásra és gondolkodásra, és azután, amikor határozatok, akkor jelentkezzetek a ti elhatározásotokkal.

Azokhoz szól, akik még nem vettek úrvacsorát:

Mindegyiknek külön-külön azt tanácsolom: tegyen vallomást teremtő Atyánk, az örökkévaló Isten előtt, az Ő szent Fia, a Szentlélek, a szellemek összessége előtt és a szent angyalok előtt, hogy érzésével mindazokat a követelményeket, amelyeket az Isten szent törvénye előír, azt mind a szívében, mind az elméjében megforgatta, és arra az elhatározásra jutott, hogy az életének célja ez: az isteni szolgálat, amelyet megismert, igaznak és jónak lenni. Lelkének üdvösségét és az örök életnek az útját ebben látja, és

ebben kész szolgálatot vállalni az Isten országának építésében és az Isten törvényének beteljesítésében, valamint hogyha az Isten reá bíz a földi életben valamit, azt engedelmesen végrehajtja, és mindenben igyekszik a legjobb tudásához mérten ennek az előírt törvénynek mindenben megfelelni. Ebben a tekintetben minden egyes teygen vallomást önmagáról az Isten előtt abban a formában, amit előírtam.

Vallomástétel következik, majd kedves Vezetőnknek válaszai:

T. Lajosnak: Az Úr segedelme legyen veled, és áldja meg a te elhatározásodat az igazságnak szolgálatában. Erősítsen meg téged az Isten továbbra is.

E. Ferencnének: Az égi kezek lenyúlnak érted, és felemelnek téged, ha mindenben és mindenkor hű leszel azokhoz a gondolatokhoz és érzésekhez, amelyek ezekben a pillanatokban a szívedet áthatják.

R. Jánosnak: Kicsiny palánta vagy az Úr kertjében, de nagy fává növekszel, amely fának az ágain az égi madarak fészket raknak és alatta sokan enyhet találnak. Ezt mondom neked.

R. Jánosnének: Isten segítsége veled van. Elfáradt vándora vagy a földi élet útjának. Sok fáradtság és szenvedés van a te múlandó testedben fölhalmozva, de az Úr leveszi rólad mind a fáradtságot, mind a szenvedést, és nagy örömök várnak még reád. Az Isten megáldja minden jóra való törekvésedet, és kiengeszteli sok hibádat. Letörli mindazokat a foltokat, amelyeknek végső maradványa ebben a testben morzsolódott le. Új élet, új cél vár téged. Készülj rá!

V. Istvánnak: Az Úr meghallgatja a te könyörgésedet, és leveszi rólad a te terhedet. Felszabadítja a te szellemedet, amely visszaszáll oda, ahonnan jöttél. Emlékezzél majd azokra a pillanatokra, amelyekben mostan, ebben az időben időzöl. Sokszor visszateresz ide, és sokszor gondolkozol, és munkát vállalsz azok között, akiket most magad körül látsz. Ez a munka neked örömet

jelent és feltámadást, mert sok lélekben szép, repkedő, felemelkedő érzéseket keltesz mindazokkal a lelkekből rügyező parányi bimbókkal, virágokkal, amelyeket szét fogsz szórni majd magad körül, és amit már idáig is szétszórtál. Segítsen az Úr nagy elhatározásodban, és áldja meg és sokasítsa meg a te lelkednek képességeit.

K. Sándornénak: Két ízben próbálkoztál már. Most erős kézzel fogd meg, amit az Úr feléd nyújtott, és nem kell többet szenvednek, nem kell többet gyötrődnöd. Kiemel az Úr abból, ahová úgy mondom - bár ez nem egészen úgy van - mintha véletlenségből estél volna bele, de kiemelkedőben vagy, és ebben a kiemelkedésben segítségedre vannak többen, akiket te nem látsz és nem tudsz. Körülvesznek téged azok, akikkel jót cselekedtél. Ők azon vannak, hogy segítsenek téged. Imádkozzál, és ők segítenek téged, te pedig őket. Isten nevében!

N. Józsefnénak: Úgy van ahogy kéred! Légy kitartó, légy hű, légy engedelmes, légy erős és légy rendíthetetlen és kemény elhatározásodban a jó mellett, és mást nem mondhatok én sem, mint amit az Úr mondott: „*Légy hű mindhalálig, és néked adom az élet koronáját*”.

Ifj. Sz. Imrénak és feleségének: Mindkettőtök nevében beszéltél, mert meg van áldva az asszony a férjében és a férj az ő feleségében. Kettőtök nevében fogadtam el, és én újra azt mondom a ti kettőtök együttese az Úr előtt megáldott, és mindkettőtöknek felemelkedésére megújítására, megtisztítására van adva ez a találkozás. Mindketten maradjatok hűek ahhoz az eszméhez, amelynek szolgálatába álltatok. Maradjatok hűek egymáshoz és ahhoz az együtteshez, amelybe bekapcsolódtatok, mert jönnek kísértések a te részedre, és küzdelmed lesz. De az Úr azért rendelte melléd a te házastársadat, hogy az őiránta való szereteted és az ő szeretete megszilárdítson téged a te hitedben és elhatározásodban, hogy meg ne inogjál azon az úton, amelyen teneked a te életed célja el van rendelve, és amelyet elérsz az Úr segítségével.

Most pedig testvéreim mindnyájan, akik egyben vagytok, egyet jelentetek az Úr előtt. A ti lelketek összeolvadó érzésében, ebben a szent törekvésben felemelkedünk a mi Urunkhoz, hogy hallgassa meg a mi együttes imádkozásunkat. Áldja meg és szentelje meg a ti elhatározásokat és emelje fel lelketeket. Tisztítsa meg minden bűntől, tévedéstől és tévelygéstől, az ellentétnek minden hibás beállításától, hogy ti a helyeset és jót láthassátok.

Úrvacsora előtti imádságát mondja a kedves Vezetőnk a következőképpen:

Könyörülő Atyánk, örökkévaló Isten! Ki leküldötted Őt, a Jézus Krisztust miérettünk a mélyben és sötétségben szenvedő, tévedező, bűnös gyermekeidért, hogy megkeressen, és megtartsion bennünket. Felemeljen a világosságra, abba az országba, ahol Te élsz, trónolsz és uralkodsz, mindörökké. Könyörülj meg mindnyájunkon, akik vétkezünk a Te szent törvényed ellen, akik vétkezünk a Te érettünk lenyúló kegyelmed ellen, könyörülj meg a mi bűneink miatt, könyörülj meg az engedetlenség, a hitetlenség miatt, és légy irgalmas hozzánk. Bocsásd meg a mi bűneinket, gyógyítsd meg a mi lelkeinket mindazokból a bűnökből és tévedésekből, amelyekkel a Te szent törvényedet megrontottuk ebben a földi életünkben és mindazokban a létezésekben, amelyek homályban vannak előttünk. Légy könyörületes irántunk, hogy a megmutatott tiszta és világos útról le ne tévedjünk, hanem tarts bennünket erősen a Te szent kezekben. Vezess bennünket az Általad adott őrző Pásztoron - a Te szent Fiadon keresztül, és add, hogy mi mindnyájan megértsük az ő szavát. És bármerre, az életnek bármely részében, bármilyen alkalomban - legyenek azok fel-emelő örömek, legyenek azok kísértések, szomorúságok - mindannyiszor megtaláljunk Téged, és Hozzád siessünk, a Te atyai kebledre. Tarts minket Uram éberem, hogy el ne lankadjon a mi lelkünkben a hit, az Irántad való hála és szeretet érzése, amiért Te bennünket megkerestél a mélységben. Gyógyítsd meg a mi lelkünket és tisztítsd meg szívünket minden rossz érzéstől, minden

tévelygéstől. Gyógyítsd meg a mi elromlott lelki természetünket, tisztítsa meg azt a Te szent Igédnek, a Te igazságodnak közelsége. Új életet adjon a mi lelkünkbe, új érzéseket plántáljon a mi szívünkbe. Új és szent törekvésekkel árássza el a mi egész valónkat, a mi életünk minden pillanatában, hogy minden pillanatban tudjuk azt, hogy Te velünk vagy, és hogy mi a Te gyermekeid vagyunk, akiket a mi Urunk, az Ő drága életén, az Ő vérén és az Ő testén keresztül váltott meg nyomorúságunkból, elvetettségünkben. És ha a mi drága Üdvözítőnk ennyi áldozatot hozott, és ennyit szenvedett miérettünk: add, hogy mi ezt el ne feledjük, hanem életünk minden pillanatában és percében, a mi értelmünkben forgassuk, és szívünkben érezzük át, hogy Te Őrajta keresztül nyúltál hozzánk, velünk vagy és nem hagysz el bennünket. Azt a reményt nyújtod a lelkünknek, hogy nyomorúságunkban a mi életünk minden eseményében, a mi Atyánkhoz, a mindent meghallgató Istenünkhöz fohászkozhatunk, és Ő minden pillanatban velünk van. Könyörülj meg rajtunk Istenünk. A mi esendő földi életünkben Tehozzád, a hatalmashoz, a nagyhoz, a szenthez esedeklünk, könyörülj meg rajtunk, és ne hagyd el minket. Vonj minket mindig szorosabban atyai kebledre, és mi érezzük azt, hogy nem vagyunk magunkra hagyva ebben a siralom völgyében, és Neked gondod van reánk, és Te felemelsz innen, ha mi engedelmes gyermekeid maradunk. Óh, adj szívünkbe engedelmisséget, add, hogy mi szófogadóid lehessünk, és a Te szent Igédet, a Te szent tervedet a mi szívünkben hordozva - mint zsinórmértéket, tekintsük lelki szemeink előtt - hogy el ne tévelyedjünk arról az útról, amelyet nekünk megmutattál. Tégy bennünket érdemessé, hogy mi a Te szent Fiad testének - melyet értünk adott - az érdemeiben részesüljünk, és a Te szent Fiad kiontott vérének érdemeiben meggyógyuljunk a mi bűneinkből, és megerősödjünk a hitben, a reménységben, a Tehozzád való nagy nagy szeretetben, amely bennünket a földi életben visszatart a büntől. Megerősít csábításokkal szemben, és bátorít a rémségekkel szemben, amelyek az

ellentét világában lépésről lépésre találkoznak velünk. Tarts bennünket erősen, hogy mi bátor lépésekkel járassuk meg az élet útját, mert tudjuk azt, hogy Te mindig velünk vagy a Te szent tested, a Te szent véred emlékeképpen, amelyet a földi testben magunkhoz veszünk. Óh, küldd el Uram a Te szent tested erejét és szent véred italát, hogy többé ne a földi életet élhessük, hanem a Te életedet élhessük: mert a Te életed a mi életünk, a Te szent törekvésed a mi törekvésünk legyen, hogy többé senki és semmi ne állhasson utunkba, hanem áldozhassunk Neked, és elébe menjünk annak, amit a Te szent Fiad által ingyen kegyelemből felajánlottál. Könyörülj meg rajtunk Uram, és a mi lelkünket hasd át azokkal az érzésekkel, amelyek bennünket érdemessé tesznek, hogy Veled örökkévaló Isten, összekapcsolódhassunk. Könyörülj meg rajtunk, és áldj meg minden jóra való törekvésünkben, minden szent, felemelő érzésünkben, és tégy gazdaggá a hitben, szeretetben és reménységben, amelyet a mi feltámadott Krisztusunk álul minden nyomorúságunkban küzdő és szenvedő emberi léleknek adtál az Ő halálában és feltámadásában. Könyörülő Isten, hallgasd meg a Te szegény gyermekeid Hozzád való könyörgését. Küld el a Szentlelket és szállj alá a Te áldásodban, a Te kegyelmedben, és áldd meg a Neked szentelt érzéseket, áldd meg azokat az anyagi formákat, amelyeket megtöretett testednek emlékére magukhoz vesznek. És áldd meg a pohárt, amelyet a Te véred szerint, a Te itt hagyott emlékedre magukhoz akarnak emelni, hogy lelküket megerősíthessék a bűnrel, az ellentéttel szemben. Oh, szállj alá, és áldd meg mindezeket, amelyeket Neked szánnak és mindazokat az érzéseket, amellyel Tehozzád közelednek.

Ámen!

Most pedig testvéreim, hirdetem nektek a mi Urunknak, Üdvöztönknek kegyelmét, ha a ti hitetek egészen a lelketek mélyéről emeli fel a ti érzéseket, az Ő szent Lelkének reátok lehajló kegyelmében a ti bűneitek bocsánatot nyernek. És a ti lelketek új

irányt nyer, mind közelebb Őhöz, az Ő akaratának teljességében. Jöjjetek a megtérített asztalhoz, és egyétek a kenyeret, mint az Ő megtörtetett testének emlékét, mert a megtörtetett kenyérben az Ő áldásaként az Ő segítségével, az Ő itt hagyott - az Ő földön hagyott - segítő ereje, kegyelme árad a lelketekbe. Megtöröm a kenyeret, jöjjetek, vegyetek részt abban a vacsorában, amelyet Ő hagyott itt a bűnnek bocsánatára. E kenyér az új szövetség, új kapcsolat Istennel, amelyet Ő az Ő testével és vérével adott a hívő embereknek. Vegyetek, egyétek ez az én testem, amely tiérettetek megtörtetik.

Vezetőnk kiosztja a kenyeret.

E pohár az új szövetség: az én vérem által, mert azt mondja az Úr: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre, míglen eljövök. Ezt cselekedjétek az Ő emlékezetére. Új szövetséget kössetek az örökkévaló Istennel az Ő vére által, amelyet a földi emberekért áldozott, és ez a test és ez a vér: ez itt maradt szövetségként, ameddig Ő eljön, mint diadalmos, feltámadott Krisztus. Mint a győzelmes Krisztus, és mindazok, akik hittek Őbenne, az Ő eszméjében, az Ő igazságában és magukhoz vették az Ő emlékezetére a pohárt. Magukhoz vették az Ő emlékezetére az Ő szent vérének, kiontatott vérének azokat a jegyeit, amelyeket Ő hagyott itt a földi emberek részére, azok vele együtt eljönnek, mint diadalmos győzedelmes lelkek, s azok feltámadnak a halálból az életre. Azok diadalt vettek a bűnökön, a halálon, mert az Ő vérével áthatva győztek és diadalt vettek. És az eljövöletkor - amikor minden lezáródik, amikor kézhez veszi az Ő országát - ide együtt eljönnek az Ő diadalmos és győzedelmes követői, hogy uralkodjanak ezen a földön, melyet nekik adott az örökkévaló Isten. Hogy ezt a földet kormányozza, és ezt a földet boldogságra vihesse, és vele együtt mindazokat, akik az övéi. Tehát testvéreim, igyatok ebből mindnyájan, akik az Övéi akartok lenni, akik diadalt akartok nyerni, akik győzedelmet akartok venni a bűnön, a halálon és a gonosznak mindazokon a fegyverein, amellyel a ti életetekre tör

és a ti örök életeteket el akarja venni. Igyatok ebből mindnyájan, akik egynek érzitek magatokat az Ő igéjében az Ő ígéréteben, akik Ővéi akartok lenni. Szeressétek egymást, mint ahogyan ennek a folyadéknak minden cseppje egymáshoz tapad és egyet alkot, úgy ti is cseppenként egymáshoz tapadva lélekben egyet alkottok, hogy az ellentét ne tudjon szétszórni, mint ahogyan szétszórta az eddigi együttést. Erősen tapadjatok Krisztus kegyelméhez. Erősen tapadjatok Krisztus érdemeihez, ahhoz a reménységhez, amelyet Ő adott a ti lelketekbe, és akkor nem arathat diadalt a pokol kapuja a ti életeteken, a ti együtteseteken és a ti eszméiteken, amellyel megharcoljátok a magatok harcát. Megharcoljátok az együttes harcát, amelyet nem ti harcoltok meg, hanem a Krisztus tibennetek, mert új életre kel és munkát vállal az ő Szentlelke által.

Kiosztja Vezetőnk az italt. Imádkozik:

Áldott legyen a Te szent neved, Krisztus, Aki feltámadtál és az Atyához mentél! - De nem hagytad el a Benned hívőket, hanem lehajolsz hozzájuk, és figyeled az itt maradt földi emberek szívét, lelkét, hogy amely lélekben feltámad az Utánad való vágy, a Te Szentlelked erejével lehajolsz, és felemeled magadhoz. Erősíted, bátorítod és megtisztítod bűneitől. Megigazítod és megszenteled, hogy majdan amikor elkövetkezik az idő, megdicsőítsed. Ehhez a szent ígéretedhez ragaszkodva felemeljük Hozzád a mi szívüket, lelkünket, és kérjük, hogy fogadd el, végy lakozást benne. Irányítsd a mi lelkünk minden érzését, vágyait és törekvéseit, hogy azok mindig felfelé, Tehozzád emelkedjenek, hogy érezzük, hogy mi nem vagyunk elhagyatva, hanem Hozzád tartozunk mindörökké. Könyörülj meg rajtunk Urunk, Aki lehajoltál hozzánk, és ne hagyj magunkra, mert itt a sötétségben hamar eltévedünk, hamar megbotlunk és hamar elesünk. Erősíts meg minket, hogy mi el ne tévedjünk, el ne essünk, hanem egyenesen haladjunk a Te általad megmutatott úton, hogy célhoz érve Teveled egyesülve a Te szent ígéreted szerint a mi lelkünk kielégülhessen abban a

megnyugvásban, amelyet Te ígértél a Téged követőknek. Óh küldd el hozzánk a Te Szentlelkedet, hogy mi mindig egymással összekötve lehessünk, a Te szent akaratod szerint cselekedhessünk, hogy ha valami feladatot adtál, valamit reánk bízta, azt híven és becsületesen elvégezhessük a Te szent akaratod szerint. Hogy amikor elkövetkezik a mi életünknek utolsó órája, utolsó napja, Tebened bízva, Tereád tekintve léphessük át ennek a múlandó világnak a küszöbét, és ott megtalálhassunk Téged, a mi Üdvözítőnket és hálát adjunk, ott Tenéked minden segedelmedért, mindazért, amivel megkerestél bennünket. Azért, hogy felemeltél bennünket, azért, hogy a mi lelkünket áthatottad szent világosságoddal, szent erőddel erősítettél bennünket a harcra. Könyörülj rajtunk Istenünk, és áldd meg a mi életünket, gondolatainkban, szavainkban, cselekedeteinkben, hogy mi mindenfelé a Te áldásoddal járjunk-keljünk. És a mi gondolatainkat áthassa Szentlelked világossága, hogy mindig megtaláljuk az igazat, a helyeset a Te akaratod szerint valót. Ne engedd, hogy tévelyegjünk, ne engedd, hogy elessünk, ne engedd, hogy a mi lelkünk sötétségében valamiképpen eltévesszük az egyedüli szent célt, amelyet eleinkbe tűztél, hanem a Te világosságodat - mint ragyogó csillagot az éjszakában - hordozd előttünk, és ne engedd, hogy a mi tekintetünk arról letévedjen. Járj előttünk, vezess bennünket jó Pásztorunk, vezess a mi életünkben, hogy amikor elkövetkezik halálunk megnyugodva Tebened, megtalálhassuk azt a pihenést, a szent ígéreteid megvalósulását, amelyet a Te követőidnek ígértél. Légy velünk Istenünk, fogd a mi kezünket erősen, és egyenlgesd a mi lábainkat, hogy el ne tévedjünk. A Te szent testednek és vérednek emlékére magunkhoz vett jegyek valóságos véreddé és testeddé váljanak mibennünk, hogy többé ne éljünk a világnak, ne éljünk a testnek, hanem annak a megígért életnek, amelyet Te nyújtottál nekünk, hogy Te éljél mibennünk, hogy a Te akaratod teljeseadjék mibennünk, mind életünkben, mind halálunk óráján.

Amen!

Most pedig testvéreim a kegyelemnek Istene terjessze ki felettek az Ő óvó, védő kezét, és hordozzon titeket az a kegyelem a ti életetek útján, szenteljen meg titeket minden jóra való törekvéseitekben, és áldjon meg minden lelki és testi munkálkodásotokban! Tartson össze titeket a szent kapcsolat, a szeretet kapcsolata, amelyen keresztül hatalmasat és nagyot fogtok elérni. Legyen ti veletek a Szentlélek Isten és szenteljen meg titeket, hogy a ti lelketek minden érzése, minden vágyakozása felfelé emeljen, és összekapcsoljon titeket az Örökkévalóval, hogy itt, ezen a földön élve is a mennyek örömeit és boldogságát árasztthassa titektek. Áldjon meg és szenteljen meg titeket mind az együttesben, mind külön-külön, és teremtsen titeket újjá abban a szent, igaz törekvésben, amely a földi embert felemeli és megtisztítja. És nem hagyja a föld porában, hanem szárnyakat ad, szárnyakat növeszt, hogy a mennyek országát veletek megismertethesse, és minden dolgaitokat ezek szerint intézhessétek el, az odafennvaló törvények szerint. Áldjon meg és szenteljen meg titeket, hogy az anyagi munkátok és feladatokat elvégzésében mindenkor az Isten akarata teljesedjék titektek keresztül a mi Urunk, a feltámadott Jézus Krisztus nevében. Ámen! Isten Veletek!

CLEVELANDI MAGYAR SPIRITISZTA KÖR AKKORI VEZETŐ MÉDIUMÁNAK, ANNÁNAK SZÓLT A NÉVTELEN SZELLEMLÉNY(*)

Anna feltett bizonyos kérdéseket, és megvilágításokat kért. Kedves Vezetőnk ezeket mondta:

A mindenható Isten szent nevében üdvözlünk benneteket mindnyájan, akik összejöttetek, hogy nem e múlandó világ elgondolásait, hanem az eljövendőnek az útbaigazításait hallgassátok. A mindenekfelett uralkodó nagy istenség nagy gondolatait, szándékait, ha nem is teljes mértékben bírjuk, de annak elérhető, elvégzett határozatait - ahogyan látjuk, érezzük - igyekszünk azt veletek, földi emberekkel közölni, hogy ti is tudjátok és lássátok

azt, mit rejt magában az elkövetkezendő jövő. Ki mire számíthat, ki mit remélhet, hogy elkészülhessenek mindnyájan ennek a jövőnek munkálására. Ez a jövő nem csak egyiké, vagy másiké hanem mindnyájatoké, akik itt a földön testben megjelentek. Mindnyájatoké, akik keresitek az Isten országát, hogy annak igazságaiba felöltözködhessenek, és elkészítsétek magatokat erre az eljövendő életre, amely Isten által minden hívő lélek számára rendeltetett, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által. Látom rajtatok és bennetek annak elhatározását, amit az előző órán velem megbeszéltetek, és amit magatokban kialakítottatok. Látom, hogy elhatározásra jutottatok és ezt, mint kész tervet, a kivitelezéshez már valamennyire kialakítva, magatokkal viszitek. Így van?

Anna: Igen!

Névtelen Szellem: Ezt milyen alakban, milyen formában rögzítettétek?

Anna: Az első terv szerint egy hat kötetes válogatás lefordítására gondoltunk, de jobban mérlegelve a dolgokat, rájöttünk, hogy ez sok, és nehéz lenne azok részére, akiknek ez szánva lesz. Másodízben arra gondoltunk: mint kezdők részére olyanfélékkel kellene kilépnünk, amelyből meglátnánk, hogy mennyire értek meg a lelkek ezeknek az igazságoknak a befogadására. Miután Te, kedves Vezetőnk, előző órán azt mondtad, hogy mindenestre, ahogyan Te útnak bocsátottad az első írást: az a célravezető. Először könnyebbet, azután jöhet a nehezebb. Ezért úgy gondoltuk, helyes volna először a „*Mai kor vallása*”-t és a „*Médiumi élmények*”-et, valamint a „*Misztériumok*”-at lefordítani, mert ezek sok bizonyosságot nyújtanak a kezdők részére. Kérünk, légy kedves, közöld velünk: helyesled-e elhatározásunkat?

Névtelen Szellem: Ezt eléggé kielégítőnek találom, ami előkészíti az utat, hogy azok a járnai még nem tudó lelkek is megrögzíthessék valamivel lépéseiket. Még a legcéltudatosabb szellemi mozgalomban is az első lépéseknél ezért adja a szellemvilág az ún. pozitívumokat, hogy az emberi értelemnek legyen szilárd talaja,

amin, mint bizonysgon, hitének alapjait megvethesse. Azonban ne számítsatok arra, hogy minden ember részéről elfogadásra tálltok. Mert hiszen nagyon megoszlik a földön az emberi szellemek nézete és elfogadóképessége. Különösen most, az utolsó időben, amikor már alig-alig találni hitet. Ugyanis a hit alig-alig talál elfogadó lelkekre. De hát ez ne rendítsen meg benneteket, mintha hiábavalóvá váltak volna azok a munkák, fáradságok és anyagi áldozatok, amelyekkel a hívő emberek kilépnek a világba, hogy felvegyék a harcot azokkal a támadásokkal, amelyek egyenesen ellenük irányulnak. Én azt mondom: meg ne rendítsen ez titeket, mert ti nem a jelennek munkálkodtok, ti azt jól tudjátok. Ti a jövőnek munkálkodtok, annak az eljövendő korszellemnek, ami még csak most születik, vagy született meg. Azoknak a lelkében megszületett már, akik szomjasan álltak a mindig megújuló jövő előtt, várták az igazságnak kiteljesedését, de az késett. Előregedtek az egyházak külső formái. Mindazok a kiegészítő igazságok, amelyekkel úgy gondolták, hogy a hiábavalóság felé hajló tendenciájú lelkeket jobban az igazsághoz tudják láncolni, - talán félelemből, talán a büntetések elkerülése végett, ami a halál után várna rájuk, - ahogy a fejlődés előrehaladt, elveszítették vonzó erejüket. Elvesztették azt a vonzerőt, hogy ezek a lelkek mind hívő emberekké válnak, hogy ők a mennyei boldogsághoz közelebb érjenek. A későbben jövő emberekre nézve már megszületett a kételkedés, majd a hitnek semmibevevése, aláértékelése, végül a teljes hitetlenség és ebből a tagadás.

Ebben a tagadás végkifejletéhez közeledő időkben küldte el az Úr a lelkek bizonyágtévését mindazok számára, akik éltek, szenvedtek, örültek, bűnbeestek, avagy akik már kiengesztelték a törvényt, és ezzel az Isten irgalmát magukhoz vonzották. És így boldogabb, békésebb - az igazságban tartalmasabb - lelki világot tudtak maguknak teremteni, úgy hogy az igazi Isten Országának mintegy a külső határát megépíthetik maguknak, és ebben az

irányban fejlődtek tovább, mert látták, hogy bent az Isten országában mennyivel nyugodtabb, békésebb, mennyivel világosabb és tisztább mindaz az az igazság, ami felé ők is törekedtek. Ezt az igazságot lehozni, az emberek előtt hozzáférhetővé tenni, ezt engedte meg az Úr a spiritizmusban. Így azoknak a lelkeknek, akik már itt hagyták a földi életet, nem kell hogy ahhoz további engesztelődéssel legyenek, és a léleknek önmagát kiképző vezeklése által a világosság megszerzéséhez esetleg önsanyargatások, vagy lemondások sorozatai által kerüljenek kapcsolatba. Hanem az isteni kegyelem a szellemi világosságot így mintegy készen állította a földi ember elé. Betekintést engedett nem csak azoknak a szenvedő szellemeknek, akik nem találták helyüket és a lehetőségét annak, hogy valamint is jóvá lehessen tenni, hanem lehajolt azokért is, akik már a nagyobb világosság, a nagyobb bölcsesség, a nagyobb szeretet birtokában élve, magukat már ebben az életben kiképezték, és a tiszta világosságot, az evangélium tiszta világosságát megértették.

Ezzel azt szerették volna, és azt akarták a földi ember elé adni, hogy az evangélium, amit Krisztus itt hagyott a földi emberek részére, újra tisztán ragyogjon a szellemek és az emberek előtt, hogy tudják, mit hogyan kell cselekedni, hogyan kell gondolkodni, érezni ahhoz, hogy az isteni igazságot, szeretetet és bölcsességet valahogyan megérthessék és megközelíthessék léleken. Tehát ez a spiritizmus. De ahhoz, hogy ehhez a spiritizmushoz az emberiség hozzáférjen, szükséges mind kívül, mind belül olyan pozitívumokat nyújtani a gondolkodó embereknek, amelyekben azok megtalálhatják a hitük gyökerét is. Így ez a hit megerősödjék, megnövekedjék, meglombosodjék, hogy az égi madarak rászálljanak, és énekeljenek mennyei dalt, hogy az ember megértse azt: van a síron túl egy szebb, boldogabb világ, ahová igyekeznie kell minden embernek. Le kell vetkőznie a bűnt, el kell hagynia a tévelygést és mindazokat a hiábavalóságokat, amelyeket úgy is le kell vetnie a test halálával, mert oda senki sem

viheti be magával a földi életet, annak bölcsességét, boldogságát, gazdagságát; sem a tudományt, hanem csak egyes egyedül az Isten kegyelmére támaszkodó alázatos szívét-lelkét. Az tehát a legfontosabb, hogy az ember a saját lelkét kiképezze, elkészítse arra a nagy találkozóra, ami a földi test halála után, az ébredésnél ott áll előtte a maga valójában. Mert nincsen semmiféle eljárás, semmiféle csodaszer, ami az ember lelkét megválthatná a saját bűneitől, tévelygéseitől, csak egyedül a krisztusi kegyelem, a Krisztus engedelmissége mindhalálig. A Krisztus alázatossága, a nehéz megpróbáltatásokban mindhalálig. A Krisztus halála és feltámadása az, ami a legcsodálatosabb bizonyosság lehet az ember részére, mert ebben a feltámadásban nemcsak Ő, Krisztus, hanem mindnyájan - az egész emberiség - részesülhet ebben a feltámadásban, ha mindazokat az igazságokat elfogadja, magáévá teszi, amelyeket a mi Urunk, Jézus Krisztus hirdetett és itt hagyott a földön. Hogy útbaigazítsa a földi emberek lelkét a boldogabb és jobb haza felé. Hit által fogadja el az ember az Isten kegyelmét. Hit által tud megtisztulni, megigazulni. Hit által tud hervadhatatlan reménységhez jutni, hit által tudja az ellentét világában eredményesen felvenni a harcot. Azonban, ha az emberi lélek nem tud hinni, akkor az ellentét lesodorja arról a magaslatról, amire felküzdötte magát. Tehát ebben munkálkodni a legnagyobb, a legdicőbb feladat, amit emberi lélek a maga részére kiküzdhet, amibe hervadhatatlan eredményeket érhet el, és ezek által megnyerheti az üdvösséget. Az üdvösséget! Ez a szó - mivel az egyházak olyan nagyon sokat emlegetik - valahogyan elvesztette vonzerejét az emberi lelkek számára. Én ezt a szót a legritkábban használom, mert nem akarom azt, hogy az emberek forma szerint és szavak szerint keressék azt a lehetőséget, ami őket lélekben felemeli, megtisztítja. Nem! - A szavakon nem lehet és nem szabad elindulni, hangozzanak azok bármilyen kegyesen, az csak szó, ami elhangzik: betű, ami ezt a fogalmat kifejezi. A „betű” maga, semmivé válik, de a lélekbe felüt és mintegy belévésődött igazság, az

otthagyja a nyomát. Ha az ember a küzdelemben néha el is esik, talán nem is tud hirtelen felkelni, de ennek a betűnek a nyoma, ami oda belevésődött az emberi lélekbe - ez megtelik újra az Isten után való vágyódással, és akkor ismét összekapcsolódhat a menyeyiekkal, az Isten kegyelmével. A kegyelem felsegítheti őt, ha hisz, remél, a szeretet pedig ismét megkeresi azokat a lehetőségeket, amely lehetőségekben kielégülhet. Ez az a szeretet, ami titeket is összeköt, testvéreim! Egyiket a másikhoz, ez a szeretet az, ami a betűkön keresztül életet nyer, és feltámad abban a másik lélekben, aki olvassa azokat. És akik elő vannak hívva, hogy az utolsó időkben még megtalálják az utat a betűkön keresztül, azoknak a lelkébe kigyúl egy kis fény, és az a fény keres, kutat, mert nagyobb világosságot akar, mindig nagyobb világosságot és pozitívumot, bizonyosságot. Ez most a nagy feladat, hogy az utolsó időkben ezek a lelkek megtalálhassák ezt a bizonyosságot, ezt a fényt, ami felé törekedjenek, mert tulajdonképpen nem a holt betűben van a fény, hanem ott, azokban a lelkekben, akikben az kigyúl, a szavak, a betűk nyomán. Ez az az igazság, melyet régen keres a lélek, de nem tudott megtalálni, mert hol keresse? A másik hitetlenségre hajló lélekben? - Vagy a tudományban? Amit az ember lelki fejlődésével elért, és általa öldöklő szerszámokon tör a fejét, hogy minél tökéletesebben pusztíthassa el a világot az életet? Ez a tudomány az embereket a mesterségesen felfokozott örömeik keresésére izgatja és biztatja. Mindezekben azonban nem találja meg a lélek azt, amit keres, mert érzi, hogy idegen ebben a világban. Minden lélek idegen, aki még nem találta meg hit szerint Istent önmagában. Tehát az Istent megkeresni és megtalálni, ez az a feladat, ami azoknak a lelkében, akik már régen megtalálták, új törekvéseket, új munka iránt való lelkesedést ébreszt fel. Aki ebben fáradozik, aki ebben munkálkodik, az az Isten akaratát cselekszi, és az utolsó időkben segíti, az utolsó gereblyevonásokkal összeszedi azokat az elhullott kalászokat, akik kimaradtak a kévékből, akik még nem találták meg a világegyetem teremtő

Urát: az Istent. Istent megtalálni segíteni, az ilyen munkásává válik az Atyának, a Fiúnak, mert belefogózik a Szentlélek kinyújtott kezébe. A Szentlélek pedig vezeti lépésről lépésre igazságról igazságra, világosságról világosságra, míg ő maga is világossággá válik. Meg van írva, valakik az üdvösségre vezetnek másokat, sokakat, ők maguk is fénylenek az Igazság fényében, mint a nap. Ismeritek-e az írásoknak ezeket a kijelentéseit? Tehát, ha ismeritek, akkor átérzitek ennek a kijelentésnek a nagy fontosságát, és nem maradtok meg azoknál a homályos, még ismeretlen területeknél, amit csak kívül ismertek. Hanem kéritek az Istennek kegyelmét, hogy világosítsa meg a ti utatokat, és beléptek abba a most még homályos jövőbe, és megvilágosodik előttetek a Krisztus a maga fényében, ragyogásában. Megjelenik és megvilágosodik előttetek az Ő országa, ahová hív, és vár, mindnyájótokat, akiknek a lelkében kigyúlt az a kis csillag - a hit fénye hogy ez a kis fény nagy nappá váljék a Krisztussal való egyesülésben. Újra mondom titektek, hogy az ne aggasszon titeket, hogy a ma talán nem ért meg. Ti a jövőnek munkálkodtok. Annak a jövőnek, annak a kevesek lelkében megszületett új korszellemnek munkálkodtok, amelynek bölcsőjét ti ringatjátok valamennyien, akik hisztek. Akik égő lámpásokkal várjátok az Úr eljövételét, és újra és újra megtöltitek lámpásaitokat a hit olajával, hogy ki ne aludjék, mert nem tudhatni, mely órában, mely percben jő el a vőlegény. És amikor eljött, akkor majd magával emeli, magával viszi az Ő országába mindazokat, akik készen voltak az utolsó időkre. Azután bezáródik a menny ajtaja, és a kívül maradtok hiába sírnak, hiába jajgatnak, az nem nyílik meg többé. Nem azért nem nyílik meg, mert az Isten nem könyörül meg azokon. Az isteni szeretet fájó könnyeket hullat a földi világra, a földi világban eltévelyedett lelkek csoportjaira a szeretet kínos áldozatokat hoz. Oda áldozza azokat, akik jobb sorsra volnának érdemesek, és mégis otthagyja a gonosz emberek között, hogy szenvedjenek,

amíg az idő eljön. Hogy mindazok, akik vágyva-vágyódnak azután a megmentő igazság után, azok a bizonytalanságban tévelygve is, megtalálhassák az utat, és így akiknek be kellene érkezniük, azok be is érkezhessenek. Tehát ti, akik itt szenvedtek, gyötrődtek, nem kicsiny dolgot műveltek, hogy ha a szenvedéseitekkel, csalódásaitokkal fájdalmaitokkal naponta meghajjtátok fejeteket az áldozati oltár előtt. Hogy amikor majd eljön az idő, és a felettetek zúgó vihar elmúlik, felemelkedhettek, és vezethessétek tovább azt a nyáját, akik a csalódásokban elfáradva, keresik a kiegyenlítődést, a kiengesztelődést. Keresik, hogy melyik az az eszme, amelyhez kapcsolódva békét, nyugalmat, boldogságot, kiegyenlítődést nyer az emberi lélek. Azért azt mondom titektek: hogyha áldozatot hoztok, ha szenvedtek, azt nem magatokért teszitek, hanem azokért, akik majd a tévelygésből magukhoz térnek. Akik majd talán az utolsó órában megértik, hogy eltévesztették, és keresik - eszelősen keresik - az utat, amelyen haladva mégis beérkezhessenek a lakodalomba. Ti ott álltok majd az utakon és igazgatjátok a tévelygőket. Az egyiket erre, a másikat arra, kit-kit a maga természetének megfelelően, hogy azokon az utakon megtalálhassák az ő elvesztett boldogságukat. - Valakik elvesztik istenhitüket, elvesztették boldogságukat is. Valakik elvesztik reménységüket, azok aláhullanak, mert nem tudnak sem hinni, sem remélni, és a szeretet ennélfogva nem vonzza őket sem Isten, sem embertársaik felé. Az igazság nem lelkesíti őket, mert nem ismerik azt, mivel bennük nincsen. A világban nincs igazság, a természetben nincs igazság, mert hiszen a természet is az emberek lelkei után alakul. Azért mondom: ti, akik megtaláltátok az igazságot, a szeretetet, mint célt, megtaláltátok a reménységet, és abban fogódzva tartjátok fenn magatokat a viharban, kell, hogy megtaláljátok a lelketek mélyén az alázatosságot. Amellyel fejet hajtván az Isten végső akarata előtt, várjátok azt a kegyelmet, amely titeket a nehéz őrállásból felvált, és másokat küld, akik al-

kalmasak lesznek majd az utolsó idők még sokkal nehezebb órálására. Órállókká, vigyázókká jelöl ki titeket az Úr ezeknek a bizonyosságoknak birtokában. Ti tehát legyetek hűek, igazak, becsületesek az Isten előtt. Óvjátok, védjétek azokat az igazságokat, - mert hiszen azok drága gyöngyök, mennyei drágagyöngyök amelyek onnan felülről hullottak alá a ti lelketekbe. És ha ezek az igazságok egyik-másik helyen talán a pocsolyába estek, sárba tiporták őket a tagadó lelkek: emeljétek ki a sárból, töröljétek meg és ismét látni fogjátok, hogy amint az Isten napja rásüt, az szikrázó drágakővé változik a ti kezetekben. Újból csak azt mondom, hogy nem a jelennek dolgoztok, amely telve van félelmekkel, bizonytalanságokkal, hiszen percről percre a halál hírnökei száguldoznak végig a világon. Rettegésben tartja a világot a tagadás szelleme, zsarnok, ördögi önkénnyel tapossa el az emberi szabadságot, megfosztja az emberi lelkeket a bizonyosságnak megszerzésétől. Mindig szűkebbé és szűkebbé válik annak a lelki nyugalomnak terjeszkedéséhez való lehetőség, amire az emberi lélek vágyik. Mindig szűkebb marokkal méri ki az emberi lelkeknek azokat a lehetőségeket, amelyekben felüdülhet, erőhöz juthat. - Igen, ezek ellen a sötétség terjesztői ellen harcolni kell minden eszközzel, amit Isten a ti kezetekbe adott. Egyik eszköze ennek a betű. A betű, ami az igazságokat formába önti, és az emberi értelemhez és érzésekhez közelebb hozza. A betűn keresztül sok ember lelke megbizonyosodik azokról az igazságokról, amelyekre vágyik, ami nélkül szűkölködik, amely nélkül szegénynek érzi az életét, tehát megunja, megutálja azt, mert nincsen, ahová felülemelkedhessék. A betű öl, de a betű fel is szabadíthat. A betű öl, ha az elfogult lelkek, mint megdönthetetlen igazságot magukévá teszik azt a merev formát, amely a betű által van kifejezve. Akkor rabigába bajt, akkor kétségbeesésbe ejt, félelmekkel, aggodalmakkal tölti meg az emberi lelket. De az a betű, mely Isten felé emelkedő gondolatokat terjeszt szét a világban, amely bizonyásá-

got szolgáltat az emberi léleknek az isteni kijelentésről, az hatalmas közvetítő eszköz. Nem maga az a holt betű, hanem az a gondolat, amelyet megtestesít. Ez a gondolat is csak akkor válik teremtető erővé a földi életben, ha azt a lélek megérti, magában feldolgozza, és cselekedetté, valósággá formálja. Aki tehát ebben munkálkodik, aki ezeket az igazságokat szolgálja, akár szóban, beszédben, akár cselekedetben, akár olyan szolgáltatásban, amit ez az Ige, ez az igazság rámér az emberre: az az Istennek munkálkodik. Isten pedig az Ő munkásait sok kegyelemmel árasztja el, sok szeretettel hajol le hozzájuk, sok tévedést elfed, sok bűnt letisztít azokról a lelkekről, és helyette ad nagyobb világosságot, nagyobb bizonyosságot, nagyobb szabadságot. Szárnyakat ad, amelynek segítségével hihetetlen távolságokat tud bejárni a lélek. A világmindenség titkai is megnyílnak előtte, mert az isteni kegyelem ebben megvilágosítja magát az embernek. De ebben éppen az a nagyon meggyőző, és éppen az a nagy és hatalmas erő, hogy bármilyen magas és nagy világosság nyíljék is meg az ilyen lélek előtt, nem bizakodik el. Nem emelkedik magasabbra embertársainál, nem tapossa el azokat, akik kisebb értelműek, nem inti le azokat, akik még nem értik, de mégis hozzátapadnak ezekhez az igazságokhoz. Hanem tekintetével keresi az Isten trónusát, szívéből szétosztja a szeretetet, a kezét lenyújtja azoknak, akik odáig - még addig a szintig - nem tudtak kiemelkedni, hogy oda felsegítse azokat, és ezzel elnyeri az Isten országának polgárságát. Mert ez az isteni törvény, amelyet a felemelkedett lelkű ember szívébe minden időben beleír, és mind mélyebben belevési a nevét azoknak szívébe, akik felajánlják életüket, munkáinkat, szolgálataikat Isten akarátának az isteni kegyelem szétárasztásának nagy munkájához. Tehát sohase felejtsetek el, nem a mának munkálkodtok, hanem a holnapnak és a holnaputának - A kortanuk sohasem értették meg a magasabbra emelkedett lelkeket. Sohasem osztottak vele, az emelkedett lelkű embernek nemigen akadtak társai, azok

szent magányosságban kellett, hogy a maguk harcát megharcolják, mert nem értették meg őket. Lehet, hogy titeket sem fognak megérteni sem kortársaitok, sem a környezet, ahová be lettetek állítva. Ez azonban ne okozzon nektek fájdalmat és kételkedést. Isten az, Aki ezeket elrendeli, a palánták elültetését ide vagy oda, már születésüknel fogva. Nem az ültetőn múlik az, ha nem minden palánta ered meg, és nem mindegyikből lesz az, amivé lenni kellene, hanem a palánta természetén és talán azokon a férgeken is, amelyek környékeznek. De azok a palánták, amelyek megerednek, sokszor hatalmas fává növekednek, édes gyümölcsöt teremnek, ezekből nemcsak a földi emberek csillapíthatják éhségüket, vágyaikat, hanem még az ég madarai is rászállnak. Tudniillik a felső világ lakói is szívesen kóstolják, szívesen pihennek meg ezeknek a fáknak az árnyékában. Tehát nemcsak ti magatok vagytok - nemcsak a földi emberek szeretete, megértése - hanem többen vannak a szellemvilág lakói, akik titeket környeznek, akik ezeknek a fáknak árnyékában növekednek meg, és teleszedik a lelküket ezzel a tápláló igazsággal, amelynek birtokában ők is mint az elvetett magok a földre jönnek, és megpróbálnak hasonló életet élni, mint azok, akiknek árnyékában felnövekedtek. Ti nemcsak a földi emberek előtt, hanem a szellemvilág előtt is ott álltok, mint megerősödött, vagy növekedő fák, akik már a cselekedeteik által gyümölcsöt teremtek. Ezek a gyümölcsök édes ízűek, mert benne a mennyei zamat, a mennyei illat érzik már. Ezek a gyümölcsök azok, amelyek kelendők, nemcsak itt, ebben a világban, hanem a másik világban is, mert ezek nem földi, hanem mennyei természetűek. A jövőnek munkálkodtok: azért titeket ne aggasszon, ha a jövőben talán emberileg csalódásoknak lennétek kitéve. Eljön az idő, és amit ma eldobtak azt holnap felszedik, összerakják és mohón tanulmányozzák, mert tudják és érzik, hogy az idő közeleg, és szüksége van az emberi léleknek

olyan menedékre, ahol megnyugodhat, megbékélhet mindazokkal az igazságtalanságokkal, nyomorúságokkal, amelyek a bűn és tévelygés következtében lépnek fel a világban.

Anna: Tisztában vagyunk azzal, hogy a kezdet nehéz. Nem is várunk nagy eredményt, mert a jóban csak lassan lehet eredményt elérni, de a kitartás bizonyára meghozza az eredményt, és minden lélek, akit a jó Isten megérint arra az igazságra, az bizonyára hozzácsatlakozik, és táplálkozni fog vele. Ez már elégséges lesz, hogy ezeken keresztül mind többen jussanak ahhoz a táplálékhoz. Ezért először nem is várunk nagy eredményt, de kérjük az Istent, hogy adjon kitartást, hogy azt mind végig tudjuk adni, amit mi a mi lelkünk belsejében érzünk, hogy munkásává lehessünk, és el is végezhesük azt, amiért az Úr elküldött minket a földre. Én azt hiszem, hogy mireánk is bízott valamit. Ha kicsiny dolgot is, de azt kötelességünk betölteni az Ő akarata szerint, és ha az Ő segítségével velünk lesz, nagy dolog jön létre az Ő szent nevének dicsőségére.

Vezetőnk: Úgy van! Minden kicsinek növekednie kell. Időről időre, ha valamire szükségetek van, én szívesen szolgálatára állok ebben a munkában annak az együttesnek, amelyik magáévá teszi az Isten ügyét.

Anna: Végtelenül hálásak leszünk érte, mert hiszen szükségünk lesz a segítségre, amelyet Ti küldtük onnan a láthatatlan világból a mi értelmünknek.

Vezetőnk: Valóban szükséges, de még szükségesebb a szeretet, az alázatosság, a türelem, a bizakodás, a reménykedés, és az Istenben való megadás. Az Isten kezébe való elhelyezése minden dolognak, amit az ember akar elvégezni, mert hiába akar az ember, ha az az Isten akaratával nem találkozik, akkor úgy sem megy előre semmi. Ha pedig az isteni akarat serkenti az embert, akkor csak át kell magát adnia, és cselekednie kell azt, amit az isteni akarat rábízott. És ha ti úgy véltetek, hogy az Istentől van adva, és úgy vagytok meggyőződve arról, mint ahogyan az valóban van is,

akkor ne kételkedjétek, ne kétségeskedjétek. Hanem jöjjön bármi, az nem szabad, hogy a ti lelketekben rossz visszahatást hozzon létre, mert az Istennek akaratát a földön nem mindig kíséri siker. Az emberek azt mondják, ha valami rosszul sikerül, hogy az Isten így akarta. Ez tévedés! Mert ha valami jó, igaz, és Isten szerint való és mégis rosszul sikerül, egyáltalán nincs foganatja a másik ember lelkében a jónak, az nem az Isten akarata, mert az Isten nem ellensége a jónak, hanem segítője. Ott nem az Isten akaratát kell az embernek okolni, hanem legelőször önmagában és környezetében kell megkeresnie azokat az akadályokat, amelyek miatt az isteni akarat nem tud kiteljesedni. Mert az emberi szabadságarat óriási nagy kincs, de egyben nehezeke is az ember lelkében az isteni akarat kiteljesedésének, mivel nem mindenki alkalmas arra, hogy az isteni akarat kiteljesedjék benne. Tehát legelső sorban az embernek a tulajdon lelkét kell felajánlania az Istennek, hogy az isteni Lélek alakítsa át használható eszközzé az Ő akaratának kiteljesítéséhez. Ha ebben az embernek küzdelmei, megpróbáltatásai vannak, akkor azt is fel kell ajánlania, azt is az Isten kezébe kell letennie. Nem mintha az embernek azután már nem volna többé semmire gondja, semmire nem volna megbízatása. Azonban az Isten az áthatott emberi lelkeken keresztül tudja az Ő akaratát véghezvinni. De vannak sátáni lélektől áthatott emberlelkek, akik állandóan ösztönszerűen keresztezik az isteni akarat kiteljesítését munkáló más emberek lelkének megmozdulásait. Megkísérlik megakadályozni azt, azon vannak, hogy mindenképpen megpróbáltatást, szenvedéseket okozhassanak. Talán tudtukon, akaratukon kívül, vagy ha akaratukkal történik, akkor a lelkükben vannak olyan érzések, olyan még ki nem irtott bűnök és bűnre való hajlandóságok, tévelygések, amik őket a sátánnak eszközévé teszik. Ezért szükséges, hogy az ember imádkozzék, és napról napra felajánlja lelkét Istennek, hogy az Úr tegye őt alkalmas eszközzé az Ő akaratának véghezviteléhez. Ezt jegyezzétek meg jól. Ebből kifolyólag vannak harcok, visszavonulások, meg

nem értések, neheztelések, végül haragok és gyűlöletek is, de az embernek sohasem szabad azt gondolnia, most azért nem cselekszem meg azt a jót és üdvöset, mert hátha ebben a gonosz lélekben ütközést keltek. A gonosz csak hadd ütközzék meg. Ezt az ütközést állnia kell az embernek és ebben az ütközésben ki kell vennie a részét mindenkinek, de csak addig, ameddig az igazság és a szeretet törvénye azt megengedi. Ezen felül nincs az Isten gyermekének harcolnivalója. A gonosz, a rossz ellen való harc: Isten akarat mellett való harcolás a jónak és igaznak érvényesüléséért. Ez Isten akarata. De közben ebben a harcban nem szabad olyan sebeket ejteni, ami azokat, akik még nem hisznek akik még nem értik, akiknek még fogalmuk sincsen az igazságról, hogy azokat igazságtalanságból származó bántalom érhesse. Úgy értem, hogy a megtért ember lelkéből igazságtalanság ne érje azokat, akik pedig maguk igazságtalanok. Most pedig ha úgy gondoljátok, hogy mindent megmondtam, volna-e még kérdeznivalótok?

Anna: Úgy érzem, hogy mindent megmondtál, kedves Vezetőnk és megértettük belőle mindazt, amit meg kellett érteni. Nincsen semmi olyan, ami kételkedést okozna.

Vezetőnk: Úgy, akkor ez ebben a formában lezáródik. Volna még valami kérdeznivalótok?

Anna: Még azt szeretnénk, ha megvilágítanád kedves Vezetőnk az úrvacsora helyes vételének módját, mert mi az úrvacsora vételnél nem bort, hanem vizet használunk, mivel úgy tudjuk az írásokból, hogy az úgyis csak eszköz, mellékesnek tartjuk tehát a bor használatát. A fő az, hogy a lélek legyen felkészülve, és befogadó az Úr ígéreteré. A legtöbben irtóznak attól, hogy az úrvacsorát borral vegyék magukhoz, és ezért mi vizet használunk. Hiszen ha csak forma, akkor ez úgyis csak külsőség. Azt szeretnénk, ha megvilágítanád előttünk kedves Vezetőnk ezt a kérdést, vajon hibát követünk-e el, és ha igen, légy szíves megmondani, hogy melyik a helyesebb: borral, vagy vízzel venni az úrvacsorát?

Vezetőnk: A lényeg a legbensőbb lényeg: az mindegy. De ha már a lélek pontosan akar azokhoz a formákhoz igazodni, amelyek mintegy emlékként megrögzítették Krisztus által, akkor helyesebb, sokkal helyesebb, ha azt a megtörténtek szerint élíték végig. Nem kell, és nem is szabad irtózáttal fogadni, amit Krisztus - Megváltója az emberiségnek - az Őmaga részére is mintegy megrögzítendő formát hagyott itt: bort és kenyeret. Mert a kenyérré azt mondotta: „*Ez az én testem, amely megtöretik tiérettek.*” A borra azt mondta: „*Ez az én vérem*” - és még hozzá, ha már a borral a vért azonosítja, a bornak is a vérhez közelebb álló vörös színű bor a helyesebb, mint a fehér szőlőből való bor. Hogyha az emberek a megtörténtet forma szerint is meg akarják jeleníteni, akkor az eredeti formától ne térjenek el.

Anna: Évtizedek óta így csináljuk, szinte lehetetlennek tartjuk a változtatást.

Vezetőnk: Akkor is, ha nem a maga valójában, de akkor is valami kevés bort hozzá kell önteni.

Anna: Tehát az Úr formáját be kell tartani.

Vezetőnk: Igen. A húsvéti ünnepek, vagyis a szabadulásnak az ünnepe, amelyen a zsidók a kovásztalan kenyeret ették, évről évre megismételve újra és újra áthozva a régi múltból az akkori jelenben; mindig kovásztalan kenyeret ettek. Tehát leghelyesebb volna az úrvacsorát is kovásztalan kenyérral venni. A szabadulás ünnepe: a zsidóknál tulajdonképpen a testben történt meg a szabadulás, Krisztus idejében a lélekben. Mert Krisztus önmagát adta az emberiség büntől való megszabadulásáért. Magára vette az egész világ bűneit, hogy mindenki, aki hisz Őbenne, és magáévá teszi az Ő igazságait, és hisz abban, hogy Krisztus felveszi őt is az Ő kegyelmébe a hit által, akkor nemcsak a külső forma, hanem egy valóságos lényeg-törvény alakul ki a láthatatlan világban, nemcsak a lelkek világában, hanem a szellemek világában is. Mert hiszi azt. Nemcsak testben, hanem lélekben és szellemben

történnek ezek az átalakító csodák. Ezeknek a csodáknak az átalakulásához az emberek képzeletében mégis szükség van olyan formai alátámasztásokra, amik megerősítik, mintegy bizonyossággá teszik, ezt az egész megtörtént eseményt. Aminek a hirdetését az Úr a Hozzá megtért lelkek előtt újra és újra ismételve, megújítani kívánja, kell ez a forma. Hogy az ember el ne térjen az Ő igazságától, az Ő tanításától, hanem mindig közelebb juthasson Hozzá, hogy a Megváltó szelleme mindig jobban és jobban áthassa azt a szellemet, azt a lelket, akinek meg kell tisztulnia az ő bűneitől.

Tehát a bor és kovásztalan kenyér. **A kovásztalan kenyér a gyors menekülést, mindannak elhagyását jelenti, ami őt a régi múlthoz hozzáfűzte, amelyben talán ő jól érezte magát.** De érezte a bűnnek súlyos terhét, mert hiszen a zsidók rabszolgasága a lelkekre nehezedett, jóllehet megvolt a mindennapi kenyér, ámde a rabszolgaság mégis nehéz volt, és a bűn rabszolgasága még nehezebb. Krisztus kiontott vére és megtöretett teste úrrá lett a bűnön, mint ahogyan a szabadulás pillanatában el kellett felejtetni a zsidóknak azokat a testüknek jóleső és kielégítő javakat, ezeket el kellett hagyniuk, hogy a lelkük megszabaduljon a rabszolgaság kínzó gyötrelmeitől. Ezért kellene a kovásztalan kenyerek, vagyis amit nagy sietve sütöttek Izrael nemzetségei, hogy minél hamarabb és minél gyorsabban menekülhessenek el a fáraó haragjától, aki őket rabszolgaságban tartotta. Ami a múltban volt, az minden előképe a jövőnek. A zsidók szabadulása előképe volt az emberi lélek büntől való szabadulásának. Ennek a törvénye: Krisztus törvényének az előképe volt. És ez az előkép megmarad a világ végezetéig, vagyis ennek a nemzetségnek kihalásáig, elpusztulásáig. Azután azt mondja az Úr: „*Újat iszom veletek a mennyek országában*”. Mert ez szövetséget jelent a Krisztus vére által, tehát új szövetséget köt. Új bort, új kenyeret, új lelket és új testet, új törvényt ad. De ameddig ez el nem következik, addig az Úr halálát hirdessétek, ameddig ő eljön lélekben és igazságban. Erre az új földre, erre az új világra készül a földnek minden Isten

lelkétől érintett lakója, valakik ehhez a világhoz tartoznak, azok erre várnak, akik az üdvösséget megkaphatják, és meg tudják maguknak szerezni: akik nem hagyják magukat a sátántól eltéríteni a bűnben és tévelygésben. Tehát én azt mondom, ha az ember támaszkodik az Igére, mert ez a legnagyobb Ige, amit Krisztus a földnek hagyott: „*az én vérem által*”-, tehát nem víz által, hanem „*az én vérem által*”, amit a bor jelképez, amit akkor inni mindnyájunknak nagy kegyelem volt, és felvétel az örökkévalóságba. Tehát: „*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!*”. Ez az emlékezet pedig valóság a maga lényegében, és nemcsak kenyér és bor, hanem: test és vér volt abban a pillanatban, mert Ő magát annak állította lenni. Ezt adta Ő a föld bűnös, de hívő emberiségéért, akik hisznek Őbenne ezt adta, ezt a nagy, emberileg elképzelhetetlen áldozatot. Akik hisznek ebben, ezt cselekszik, ezzel újíttják meg újra és újra azt az Új Szövetséget, ami mindig szorosabban és szorosabban fűzi az ember lelkét a Krisztus áldozatához, a Krisztus igéjéhez, úgyhogy a külső ember a test és vér embere nemcsak az időben - ahogy megöregszik -, nemcsak a térben - amely mindig szűkebb lesz körülötte - lélekben és igazságban is mindig szorosabban és szorosabban összefügg, és összeolvad Vele. Az ember, aki test és vér, és múlandó állapotba helyeztetett: elmúlhat, a múlandó test összeroskadhat, de a lelki test, az Istenben hívő lélek teste: az megerősödik a bűn csábításaival, megerősödik a szenvedésekkel szemben. A lélek megtelik hittel, reménységgel, szeretettel, és mélységes alázattal az ő Urával és Megváltójával szemben. Mindazok a megsokszorozódott lelki fluidok, amelyek a Benne való hit által mindig nagyobb és nagyobb tért hódítanak az ember lelkében, egészen átformálják, átalakítják az ember lelkét, úgyannyira, hogy azok kihatnak a testre is, s a testen kívül is átsugároznak a teremtett világba és az Örökkévalóságba. Ez az, ami átsugárzik a földi emberen és szabad belépést biztosít a Mennyeknek Országába. A földi test porrá, hamuvá válik, de a Krisztus testéből kialakult lelki test az átléphet a múlandóságból

az Örökkévalóságba. Ez az a nagy titok, amit sem az egyházak, sem pedig a tudósok nem tudnak megfejteni. Nem tudnak megfejteni és megmagyarázni, és ezen fennakadnak a hitetlenek, gúnyolódnak, nevetnek és ebben a gúnyolódásban elvesznek. Elvesznek a múlandó földi testükkel együtt. Ha ezt kívántad tudni: ez az én feleletem.

Anna: Köszönjük. Most már világosabban látunk a dolgokba, másképpen gondoltunk mindent.

Vezetőnk: Tudniillik a borban van egy bizonyos tűz: az élet tüze, ami az emberi idegekre és az idegeken keresztül a lélekre is hat. A bor erősebbé, tette, cselekvésekre alkalmasabbá teszi az embert. A víz felüdíti, de nem sarkallja cselekedetekre: a lélekre nem hat serkentőleg. A Krisztus vére, aminek lényegéről az embereknek nincs fogalma, magában hordozza a szellemnek az isteni sajátosságát, a nagyra való képesítettségét, az isteni szeretetnek, bölcsességnek mindazokat az indíttatásait, amely Krisztust mindezekre - amit véghezvitt - képessé tette testben. Mindazokra a nagy áldozatokra, mindarra a nagy önmegtágadásra testét úgy használta csupán, mint egy gépezetet, egy eszközt, hogy a földi világban kifejezhesse magát. Tehát ez a vér életet hordozott. A lelki életnek minden erejét, minden közvetítő eszközét magában hordozta, és így, mivel a bor ilyen erőt, ilyen serkentő hatalmaságot hordoz magában, tehát ezért jobban fejezi ki ezt a gondolatot az összehasonlításban, mint a víz. *Azonban ti megmaradhattok a ti elgondolásotok mellett, mert az jó. De ez jobb.* Hasonlóképpen a megkeresztelkedés: annyit jelent, mint elpecsételés az Istennek. Valaki megkeresztelkedik az Atya, Fiú és Szentlélek nevében, annyit jelent, hogy többé már nem szabad prédája a földi erőknak, a természet ide-oda változó hatalmaságainak, hanem elpecsételte magát az Istennek, az Isten igazságának. Ezek után már az Isten szent lelkében való hit által, az annak utasításai nyomán haladó emberek és szellemek csoportjához tartozik, akiknek

a vezetője Krisztus. Tehát a megkeresztelkedés elpecsételést jelent. Aki megkeresztelkedik, az elpecsételi magát Istennek, Krisztusnak, az Ő igazságának, vagyis ez az az út, amin ő lelkileg és testileg haladni akar. Aki elpecsételi magát, az mintegy fogadalmat tesz, odaadja magát annak az eszmének, amit az Úr itt hagyott a földön. A keresztelés külső formája tulajdonképpen testi folyamat, de az mégsem közömbös a lélek számára, mert az mégis a lélekben megy végbe. És valaki elpecsételte magát, az vallomást tesz az emberek előtt Krisztusról, és Krisztus vallást tesz az Atya előtt. Magáénak vallja, és akit Krisztus Magáénak vall, azt az örök Isten is Magáénak vallja, mert Krisztus az Egyszülött, az Elsősülött Fiú, a Kiválasztott, Akinek hatalom adatott mennyen és földön. Krisztus e földnek a legnagyobb hatalmassága, Aki felett nincsenek angyalok, nincsenek hatalmasságok, mert Ő és az Atya egy és Ő, az elsősülött. Akinek átadatott a Föld minden nemzetsége, minden erőivel, minden hatalmasságával együtt. Aki Krisztusé, az többé nem a Földé, hanem a Föld felett őrökdő isteni hatalomé. Tehát aki elpecsételte magát, az olyan, mint egy fogadalomtevés. Amit bár a gyermekek nem az ő tudatos énjükkel cselekszenek, hanem a szülőknek az Istenhez való kapcsolódását jelenti ez, a hitnek és a bizalomnak a megnyilatkozása, hogy gyermeküket Istennek ajánlva fel, az Isten útján akarják nevelni. A lelkét ezen az úton akarják vezetni, amíg a lélek annyira megerősödik, hogy önmagától is fel tudja fogni ezeknek a lélekkfenntartó erejét, és azután ő maga is felajánlja magát az élete további útján, és rábizza magát a krisztusi lélek vezetésére. Ez az elpecsételés bizonyos előnyöket biztosít a léleknek. Azoknak, akik el vannak pecsételve, együtt jár ezzel bizonyos küzdelem is a világban tomboló bűnök, tévelygések megtévesztések hatalmasságaival szemben, és ezekben a küzdelmekben a krisztusi és isteni erők őt segítik, támogatják, hogy könnyebben meg tudja győzni azokat, és úrrá tudjon lenni a testen keresztül jelentkező bűnre való hajlandósággal szemben. Mert hiszen az

ember nem tökéletes szellem, hanem azért van a földre küldve, hogy bizonyos megpróbáltatásokat elszenvedjen, és bizonyos világozottságot is magára öltözzön, hogy amikor a halállal megtér a szellemvilágba, gazdagabban érkezzen meg, mint ahogyan elindult. Tehát, a megkeresztelkedés annyit jelent, mint elpecsételés. Amikor az emberi lélek elérkezik utolsó állomásához, ez az elpecsételés őt más útra vezeti, más törvénybe helyezi, mint azokat, akik nem pecsételtek el ebből a világból. Mert ez a világ a test világa, a test pedig a halálnak van szánva, születésétől fogva. Tehát, akik megmaradnak a testben, azok a halál törvényéhez tartoznak. Akik azonban lélekben elpecsételtek, azok a halál törvényén felülemelkednek, azokon a halál nem uralkodhat, mert azok Istenéi. Tehát valaki megismeri Krisztust, akár kicsiny gyermekkorban, akár már meglelt férfi, vagy asszonykorban, azoknak nagy erőforrást jelent a megkeresztelkedés, vagyis az elpecsételés, amint önként, lélek szerint magukat Istennek, Krisztusnak ajánlják, és ezzel Őhöz tartoznak. Akik pedig nem pecsételtek el, azok a világi és a haláléi. Ez külső forma szerint van, de a külső forma ezt a gondolatot, ezt a törvényt szegezi le cselekedetté, a cselekedet pedig megvalósulása az emberi lélekben mindazoknak az igazságoknak, amit ő valóságnak hisz, és amit magáévá tesz. Nem vagyok bizonyos benne, hogy emberi szavakkal mindent pontosan és helyesen tudtam összegezni, de ti magatok gondolkoztatok rajta. Ha még valami van hátra, ameddig veletek lehetek, ezen az eszközön keresztül, akkor ameddig módom van, hívjatok, és én szívesen szolgálok titektek az Urunk, Jézus Krisztus nevében. Ha hívtok jövőre, ha pedig nem, vagy nem fontos, amit kérdezni akartok, akkor én elbúcsúzom tőletek egy bizonyos időre, mert titektek még találkozunk ezen a testen keresztül.

Anna: Adja a jó Isten.

Névtelen Szellem: Azt mondtad az utolsó alkalommal, hogy még egy óra van, amit közösen eltölthetünk. Ha kívánjátok, én veletek leszek.

Anna: Örömmel fogadnánk, ha lehetne.

Névtelen Szellem: Majd addig még az események alakulnak. Az Úr Szent Lelke legyen veletek, világosítsa értelmeteket, hassa át a ti szíveteket, hogy minden megvilágosodjék, minden megtisztuljon előttetek. Hogy mindaz, ami a ti haladásotokra, cselekedeteitekre szükséges, az minden a legtökéletesebb formában és leghelyesebb elgondolásban nyerjen kifejezést ebben a múlandó világban. Hogy ti magatok is megelégedéssel és boldog örömmel tekinthessetek vissza majd annak idején elmúlt földi életetekre, és mindazokra a nagy fontosságú - embereket, szellemeket, egyenes útra vezérlő erőkre és hatalmasságokra, amelyek majd titeket vezérelnek, a ti múlandó életetek útján és majd az örök életben. Mert mindazok, akik az Úr dolgában cselekedtek, azok az Úr házához tartoznak, annak cselédjei, szolgálói, gyermekei, odatartoznak, ahhoz a nemzetséghez, akiket az Úr megváltott és magáénak nevez. Tehát gyermekeim, úgy igyekezzetek a ti életeteket formálni, hogy igazak, hűek, becsületesek és aláztosak legyetek. Az Isten Lelkétől annak találtassatok, amikor itt lesz az elszámolás ideje. Azért én kérem értetek az Úr kegyelmét, hogy szálljon reátok, és világosítsa meg a ti értelmeteket, hassa át szíveteket, lelketeket, hogy világos úton haladjatok előre. A ti lábaitok meg ne botoljanak azokban a göröngyökben, amelyeket az ellentét rak le a földi élet útján. És amikor elkövetkezik földi életetek vége, boldog örömmel nyújtjátok kezeteket azok felé a szellemek felé, akik titeket várnak, örömré, boldogságra és boldog pihenésre, öröendezésre mindazokkal egyetemben, akik az Úréi, akiket Ő már fiaivá és leányaivá fogadott. A mi Urunk lelke legyen veletek!

A NÉVTELEN SZELLEM RÉSZÉRŐL ANNA MÉDIUM, CLEVELAND KÉRÉSÉRE ADOTT INSTRUKCIÓK(*)

Névtelen Szellem: Isten nevében üdvözöllek mindnyájatokat, akik most itt együvé jöttetek - mondhatnám úgy is, hogy - szálltatok mert nagy távolságot szelt át a ti eszközötök - és ez kívülről,

testileg is közel hozott, hiszen tudom és érzem, hogy lélekben többet foglalkoztatok velem és ti lélekben közelebb emelkedtetek hozzám. Tehát azt, amit szerettetek volna megbeszélni és kérdezni, most mondjátok meg emberi szavakkal.

Anna: Kedves Vezetőnk szeretnénk tanácsodat és útbaigazítást kérni az általad adott igazságok fordítására nézve, mert mi emberek nem látunk tisztán. Nem akarunk úgy intézkedni, hogy azt később megbánjuk, ezért a Te bölcs vezetésed adhatja meg nekünk a helyes elindulást.

Névtelen Szellem: Az emberek életében nem időhöz van kötve sem az üdvösség, sem az alábukás. Mert az idő az anyag járuléka. A léleknek azonban más mértéke van. Ez a mérték pedig nem anyagi, nem emberi, hanem: isteni. Az isteni örökkévalóságban nincsenek napok, hónapok, évek, hanem vannak felemelkedések és alábbszállások, aszerint, amint az érzések és a gondolatok az Istenhez kapcsolódnak, vagy pedig az anyag felé hullanak vissza. Az Istenhez való kapcsolódásnak - mint mondtam - nincs ideje, mert sokszor előfordulhat az, hogy valami nemes, szép gondolat és szent felemelkedés lehullik. Mint ahogyan lehullott a mi Urunk, Megváltónk teste is a sírba, a gonoszság túlnyomóan nagy áradatában. Isten azonban nem hagyta a mélyben, a halál mélységében, hanem felemelte és úrrá tette mindenek felett. Így akik Őhöz ragaszkodnak, akik Őbenne élnek - nem azt mondom hogy hisznek - hanem azt, akik Őbenne élnek, azok Vele együtt felemelkednek a legnagyobb mélységből és a legmélyebb állapotból is. Akkor jöhet a vihar, a megpróbáltatás túlsúlya, azoknak nem árt, ha úgy látszik is az időben, mintha egészen eltiporná és megsemmisíteni akarná a sötétség fejedelme. Tehát ez nem időhöz, nem emberekhez, de az emberek lelkeihez kötött folyamat, ahogyan az emberek lelkei határoznak, lelkesednek, emelkednek, vagy fáradtan, elcsüggedve, akár a testi megpróbáltatásokban, akár a vihar előtti homályt szemlélve reménytelenekké válnak, azt mondom: ez nem tesz semmit, ez csak az időbeni változást jelenti.

De ami egyszer fellángol és felemelkedik az égi szférák felé, az újra keresi az utat, hogy oda felemelkedhessék. Ha az emberi lélek el is esik, ha reménytelenné válik, vagy kilátástalannak látszik is a jövő, ez mind a múlandóságé, mert az isteni akarat, az isteni kegyelem ismét kihozza onnan, és a világosságban megmutatja az Ő akaratát. Mert a Jó, isteni akaratból száll alá az emberek közé. Tehát amely fokban az isteni akarat részére az emberi szívek nyitva vannak, és készek arra, hogy megértsék és cselekedjék azt, akkor sem az idők nem számítanak, sem az alkalmak, mert az emberi lélek isteni lélekhez kapcsolódva felemelkedik, és a cselekvés terére lép. Így én nem mondhatom azt nektek embereknek, hogy ezt cselekedjétek, vagy ne cselekedjétek, mert hol volna akkor a ti érdemetek, hol volna akkor a ti felemelkedéseteknek bizonyosága, ha nem azokban az elhatározásokban, amelyeket a felemelkedés pillanataiban átéreztek, és szent lelkesedéssel magatokénak vallotok.

Anna: Szóval az lenne helyénvaló, ha ami a mi lelkünkben kialakult, azt hajtsuk is végre.

Névtelen Szellem: Minden lehetőséget meg kell keresni, mert ha az egyik ajtó úgy látszik, mintha berozsdásodott volna, akkor a másik ajtót kell próbálni meg nyitogatni, és ha minden ajtó zárva van, és nem lehet bejutni az emberi lélek vágyainak és akaratának, akkor azt mondjátok, hogy nem találkozott az isteni akarral. Azonban, ha minden ajtó zárva van is, egy ajtót még mindig fogtok találni, amelyik nyitva lesz.

Anna: Arra kérünk, légy kedves megvilágítani, hogy a két tervezett elgondolás közül melyik a helyesebb.

Névtelen Szellem: Azt én nem látom, hogy nektek mi volt az első és mi az utolsó elhatározástok.

Anna: Az első terv szerint egy hatkötetes válogatás lefordítására gondoltunk, de jobban mérlegelve a dolgokat, rájöttünk, hogy ez sok és nehéz lenne azok részére, akiknek ez szánva lenne.

- Másodízben arra gondoltunk, hogy mint kezdők részére olyan-félékkel kellene kilépnünk, amelyből meglátnánk, hogy mennyire érték meg a lelkek ezeknek az igazságoknak befogadására.

Névtelen Szellem: Minden esetre, ahogyan én útnak bocsátottam az első írást, az a legcélravezetőbb. Először könnyebbet, azután jöhet a nehezebb, mert akik nincsenek előírva az üdvösség megtalálásra, azok az elsőknél kihullanak.

Anna: Szóval helyes a „*Mai kor vallása*”-val és a „*Médiumi élmények*”-kel megkezdeni, mert ezek sok bizonyosságot nyújtanak a kezdőknek.

Névtelen Szellem: Lehet.

Anna: Köszönöm.

Névtelen Szellem: Lehet, egyidejűleg. Az élet nehezebb része még hátravan az emberiség részére. De lesz egy idő, amikor úgy látszik, mintha szünet lenne a küzdelemben, és ezt a kis szünet-időt kell jól és helyesen kihasználni, hogy akik még megmenthetőek lennének, azokat az utolsó napsütésben még lehessen munkára szólítani. Értem ezalatt, hogy a saját lelkében munkálkodva készíthesse elő magát. Mindazok az emberi lelkek, akikből még nem halt ki az Isten felé való vágyódás, és akiknek a tudatát még nem zavarta meg a tagadás szelleme.

Anna: A választás mirajtunk áll.

Névtelen Szellem: Rajtatok.

Anna: Tehát nekünk kell elbírálni, ki tudja jobban átültetni arra a nyelvre, amit gondoltunk.

Névtelen Szellem: Lehet több nyelvre is. A választás rajtatok áll. Ha látjátok, hogy van az emberekben érdeklődés, akkor lehet továbbmenni.

Anna: Nagyon szépen köszönjük az eligazítást.

Névtelen Szellem: Mert lesz még egy rövid idő, amikor még lehet a világosságot terjeszteni, de nem lehet küzdelem nélkül eredményt elérni, mert a sátáni erők hatalmasan megnövekedtek,

és mint a megáradt folyó, úgy ellepik a nemes növényt. És akikben nem áll elég erősen a hit gyökere, azt kimossák, azt semmivé teszik ezek az áramlatok. Egyelőre úgy látszik majd, mint hogyha megcsillapodna minden. De azért ti ne higgyetek ennek a külső békességformának, mert ez csak a békességnek mintegy formája lesz. A felszínen, bár békesség látszik majd, de lenn a mélyben kavargó vihar, ami felkorbácsolja ismét a hullámokat, vagyis a népek tengerét, és az örök elégedetlenség, ami a bukott emberi lélekben a folytonos zavart, forrongást előidézi, nem hagyja békében a világot. Amikor pedig eljön ez a nagy - mondhatnám talán a mostani embereknek az az utolsó - nagy küzdelme, addigra a gyenge lelkek elhullanak. Az egyik így, a másik amúgy, de nem fognak tudni végig kitartani. Pedig, aki végig kitart, az üdvözülni fog. Az üdvösség elnyerése nem könnyű, mert azért dolgozni, fáradni, küzdeni és szenvedni kell. Mert jól jegyezzétek meg, amit mondom: az ellentét a legkisebb kis helyet is kihasználja, hogy útját állja az isteni jónak és igaznak, hogy az ne terjeszkedhessék az emberi lelkekben. Tehát minden lehetőséget a kezébe vesz és megfertőz, hogy az emberiségre, az alig fejlett lelkek tömegeire veszedelmet hozhasson. De Isten az, aki mindenekfelett figyelve kíséri az emberiségnek minden megmozdulását, és minden emberi léleknek meghallgatja a mélyen átértett imádságát, könyörgését, amit önmagáért, szeretteiért, azok után pedig minden ismeretlen jóban forgoló, jóban munkálkodó emberért, szellemért, végül pedig az ellentétben alámerült, tudat nélkül cselekvő lélekért küld fel az Egek Urához. Mert hiszen vannak sokan, akik még nem jutottak el az öntudat fejlődésében odáig, hogy meg tudnák különböztetni a jót a rossztól. Nem tudják, hogy amit akarnak az jó-e, vagy rossz. De jaj azoknak, akik a rosszat jónak mondják, a jót pedig rossznak állítják oda az ilyen, - öntudatra még alig ébredt - lelkek elé. Jaj azoknak a felfejlődött, de téveszmében fejlődött embercsoportoknak, akik ezeket a kicsiny, még növendék lelkeket megtévesztik, és az ellentéteszmét beléjük oltják, hogy

az veszedelemre vihesse őket. Mert jegyezzétek meg, hogy minden eszme, ami nem az Istentől jön, amit nem Isten küldött az emberiségnek, és az emberek annak behódolnak, azt mind a saját vesztükre, mind a saját kárhozataikra cselekszik. Mert ami nem Istentől való, az nem is visz előre, az nem is emeli az ember lelkét, hanem a mélységbe taszítja, ahol pedig szenvedések, gyötrelmek, kínok, jajgatások hallatszanak. Arról, amit egymásnak szántak az ilyen lesüllyedt emberlelkek: a másíknak örömmel okozott szenvedésről nem tudja, hogy azt önmagának okozta, mert a következő pillanatban a kétélű, hegyes tör másik felé, már az ő lelkébe nyilallik bele. Az emberek nehezen értik meg, hogy minden egyes elgondolásukkal, megmozdulásukkal, cselekedetükkel, jóval, vagy rosszal telítik a világot, a világmindenséget. Nem tudják azt, hogy tetteikért felelősek, tehát cselekedjék úgy, gondolkodjék úgy, válasszon az ember olyan irányt magának hogy minden kicsiny lépése, minden egyes elgondolása az Isten felé irányuljon. Várjon bár rá szenvedés ezen az úton, akkor is előre jut. De ha - akár egy pillanatra is - a más kárából hasznot húz, a másik szenvedéséből önmagának kellemeset, kényelmesebbet, talán boldogítóbbat teremt elő, és ezzel munkálta a saját sorsát a múlandóban, így ha egy pillanatra fellobban is a boldogság és öröm érzése a lelkében, hamar kialszik az. Hogy azután már csak mindazoknak a másik oldalát szenvedje végig. Az összemberiség és valamennyi lélekcsoport mind az Isten felé akar törekedni, de nem tudja annak a mikéntjét, hogy hogyan, miképpen. Ezt megtalálni, ebben munkálkodni, ez termi meg az emberi léleknek az öröm és boldogság világát. Mert mindaz, ami már az első pillanatban fájdalmat, szenvedést, megpróbáltatást okozna is annak következményeképpen, mégis kialakul az örömnak, a boldogságnak valamilyen más formája. Nem olyan, mint amit az „ember” elképzelt magának az ő földi érzéseivel és törekvéseivel, testi vágyaival. A lelkében és a jövőjében körülötte képződő világban az rakódik le,

az formálódik ki, az alakít ki új természetet. Ezzel találkozik, ebben ébred fel, ezen dolgozhat tovább. A rossz, a tévedés, a hiábavaló, a fáradságos küzdelem mindig jobban lemarad róla, hogy helyt adjon az örömnak, a boldogságnak, a pihenésnek, a megnyugvásnak és a léleknek az Istenben való elmélyedéséhez készíti elő az utat, ami mind az embernek, mind az emberi testtől már megvált léleknek a legnagyobb boldogságot jelenti. Ti ezt még most nem értitek, még nem érzitek át, csak nagyon ritka percekben, pillanatokban nyílik meg a lelketekben ennek az érzésnek a befogadó állapota. De eljön az idő, amikor mind több és több helyes pillanat tevődik össze az életetekben, és akkor látjátok, hogy nem volt hiábavaló a küzdés, az áldozat. Nem volt hiábavaló az a szeretet, amiről azt hittétek, hogy elpazaroltátok, mert minden megújul, minden átváltozik, minden tökéletesebb formát ölt magára, ha az Isten felé irányuló életetekben azt kidolgozzátok a magatok erejével, az Isten segítségével. Azok az emberek pedig, akik csak a testet látják, akik csak a test vágyait kívánják kielégíteni, akik még szűk körben mozognak, azoknak mindig szűkebbre és szűkebbre húzódik össze a cselekvési terük ebben a világban is. Mindig összébb és összébb zsugorodó lesz, mert az ő lehetőségeik mindig szűkebb körben mozoghatnak, míg végül azt veszik észre, hogy meg vannak kötözve a saját bűneik, tévedéseik által. Nincs cselekvési terük, nem tehettek sem jót - bárha akarnának is -, sem rosszat, mert hiszen arra meg már elvesztették a lehetőséget. Tulajdonképpen a földi élet arra van adva, hogy az emberi lélek kiképezhesse magát a jóban, az igazban, ami felett rendelkezik. Azért én azt mondom az „embernek”, minden lehetőségét ki kell használni, ami a jó felé irányul, ami az igazban cselekvési térhez juttatja. Nem tudom, megértettétek-e, ahogyan én ezeket az emberi szavakkal kifejezem, hogy a ti értelmetekhez közelebb hozzam?

Anna: Reméljük, hogy többszöri átnézés után meg fogjuk érteni.

Vezetőnk: Mert minden lépéssel, minden cselekvéssel, minden elgondolással - ha az helyes irányban indul el - ti magatok és más boldogságát munkálhatjátok. Bár a földön sokszor akadályokba ütközök és csalódásokba fúl a jóakarát az emberek részéről, de ne keserítsen el titeket, mert ezeknek is meg kell lenni, mert ütközések nélkül nem haladhat előre senki itt ebben a világban. Az embernek ütközéseket kell elszenvednie, még ha a legjobbat akarja is, és a legjobb irányban halad is, mert a körülöttetek lévőek - ahová be vagytok ültetve: a környezet - az még nincs megmunkálva, az még nagyon kevert. Ott még a jó a rosszal, a fejlődött a fejletlennel okvetlenül találkozok, és ebből a találkozásból a fejlettebb léleknek, az igazabb, a szeretetteljesebb léleknek okvetlenül szenvedést kell aratnia a maga részére. De jaj azoknak, akiktől ezek származnak, még ha ők ezzel nincsenek is tisztában, mert jobbal még nem rendelkeznek. Mindenki azt adja, amivel az ő lelke bővelkedik. Nem mondom én ezzel azt, hogy az ember önmaga fölé tudjon emelkedni, mert ahhoz az erők nem elegendők. Az emberi lélek elfárad, és kimerülve összerogy, azt hiszi nem bírja tovább. De az a lélekben elrejtett isteni mag, ami az isteni akaratra újra és újra kigyullad, és életet sugároz magából, ismét képesíti az embert, hogy továbbhaladjon azon az úton, amit elébe tűzött az isteni akarát. Nem azért, hogy szenvedtesse, hanem azért, hogy maga után egy fénycsíkot hagyjon, amelyen a nálánál gyengébbek szintén útnak indulhatnak. Ti, akik az Isten útján haladtok, és a lelketekben őrzitek az isteni útmutatást, egy fénycsíkot hagytok az úton, amelyen elhaladtok. Ezen a fénycsíkon haladva sokan követnek, akik ma még nem is élnek itt a földön, de szemlélik a ti életutatokat. Beletapadnak abba fénycsíkba, és a szent vágytól elindítatva szintén útnak indulnak, és felveszik a harcot. Sokszor eredménytelenül, de sokszor gyönyörű eredménnyel gazdagon térnek meg oda, abba a világba, amit én úgy nevezek előttetek: az Isten Országába. És én azt szeretném, minél

többen érkeztek meg, minél többen kövessenek ezen a fénycsíkon titeket itt a megpróbáltatások világában. Ezzel ti gazdagodtok és gazdagodik az Isten országa, mert új formákkal, újonnan született szellemekkel gazdagodik, nagyobbodik úgyannyira, hogy határos a megpróbáltatások világa a mennyel. Mint ahogyan már most is közeledik az idő, amikor már nem lesz olyan óriási nagy a távolság: egyik eszméből beleolvadni a másik igazságba, mintegy átszűrődni. Az emberek, akik különböző vallásokban élnek és mozognak, nem látják majd az elválasztó korlátokat, hanem felülemelkedve azokon, egymásra ismernek, és ráismernek ebben az igazságban, ebben a szeretetben az Isten gyermekére. Ez a szent cél, ez a törekvés hassa át minden - nem akarom mondani: spiritisztát, mert ez a szó egy elcsépelet és egészen értéket veszített elgondolást jelent már - hanem a Krisztust követők sorát. És ha ez hatja át, akkor - csakis akkor - lesz valósággá az emberi léleknek egyé olvadása. Mert nem a testet, nem a külső körülményeket, nem a világtájakat látják, hanem a léleknek azt a vezérlő csillagát, Aki megjelent a földön és áldozatot hozott. Önmagát adta áldozatul, hogy valakik felébrednek lélekben, azokra az igazságokra, amiket Ő hagyott itt a világban, azok felismerjék egymásban az Isten gyermekét, és testvérként olvadjanak össze emberek, nemzetek, népek.

De ameddig ez el nem következik, addig csak a külső, az érdek - az igazság helyett a hazugság, a megtévesztés szelleme - akar valami olyant - ahhoz hasonlót - építeni, mint amit az Úr hagyott itt a földön az embereknek. De amit ezek építenek, azok lerombolódnak, mert le kell rombolódnuk. Az emberek félnek a háborúktól, félnek a szenvedéstől, de nem félnek az ő lelkük mi-azmáitól, lelki nyavalyáitól, amivel egymás után rontják meg nemzetek életét, és kínozzák egymást azokkal a hazugságokkal, amelyeket a sátán sugall nekik a lelkükbe. Mert az isteni igazságot kell megérteni, cselekedni, és szeretetté átváltoztatni, s vele megolvasztaná azt a gyűlöletet, azokat az előítéleteket, amelyek

már eleve megromtják és semmivé teszik a sikert, ami az emberi lélekben, mint vágy él. Szeretné elérni, szeretne valami jót, igazat, helyeset cselekedni, de nem tud, mert az emberi lélekben még burkolt az az igazság és vágy. Még tulajdonképpen önmaga sem képes megérteni, hogy mi az a kincs, amit a lelkében hordoz, mi az a hit, amiről érzi, hogy az jó, az Istentől való, de cselekedetté nem bírja változtatni, mert ezek a cselekedetek mind áldozatot követelnek. Azért ne féljeteK. **Az Isten ezekbe a jó akaratokba, ezekbe a kicsi, észre sem vett alkalmakba sugározza bele az Ő akaratát és segítségét. Ezeket kihasználni, ezeket meglátni, ezekben felismerni az Ő akaratát, tulajdonképpen ez a lélek művészete a földi ember életében.** Ez a lélek bölcsessége: a felismerés! Ez az ami világít, ami maga után hagyja a fénycsíkot, amit aztán sokak követnek. Ha sokan követik ezt a fénycsíkot, akkor ez a siker elérését jelenti, amiért sokszor életüket áldoztak fel, és mégsem tudták semmiképpen elérni, nem tudták a jónak eredményeit kihozni a földi életben, mert nem úgy nyúltak hozzá az emberek, ahogyan kellett volna. Ti emberek vagytok, cselekedjeteK emberi formák szerint, ahogyan ti is azt jónak látjátok, a ti elgondolásotok szerint abban az elhatározásban, amit magatokra vállaltatok, amennyire lehetséges, segítségeteKre leszek.

Anna: Nagyon szépen köszönjük.

Névtelen Szellem: Legyetek gondolatban azzal, amit ti magatokkal hoztatok. Foglalkoztatok azzal, hogy én azt átnézhessem és egy irány felé vezethessem. - Szóval ti arra vállalkoztatok, hogy azt magatok keresztülvigyéteK.

Anna: Igen.

Névtelen Szellem: Jól van, de mindent meg kell nézni, mindent meg kell vizsgálni, hogy a leghelyesebben és a legjobban, a legcélravezetőbben lehessen azokat a lehetőségeket kihasználni, amiket az élet eléteK tár.

Anna: Mi is ezt szeretnének, és ezért kértük tanácsodat, kedves Vezetőnk.

Névtelen Szellem: Az Úr segítségét kérve, el fogjátok érni. Nemcsak tinektek, hanem sokaknak nagy útmutatás, és mintegy új útvágás a rengetegben: azt jelenti ez a mostani elgondolásotok. Bevilágítás a sötétségbe. Én majd eljövök hozzátok, ha megérzitek és megértitek az én gondolataimat. Akkor lehet, hogy jelt tudok adni magamról, és jelt fogok adni, mert az enyémeink között megnyilvánulni akarok, tehát vigyázzatok a jelekre. Isten veletek!

ANNA MÉDIUM CLEVELAND, BUDAPESTI TARTÓZKODÁSA UTOLSÓ ESTÉJÉN ADOTT MANIFESZTUM(*)

A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében üdvözöllek benneteket testvéreim. Most, amikor egy kis időre elváltok, és ti messze távoztok mindazoktól akik szeretettel vártak, szeretettel öleltek át és nem marad más, mint az emlékezés. És mindazok a tapasztalatok és gondolatok, amelyeket egyik a másiktól magatoknak kölcsönösen szereztetek: a földi ember gondolatai, látása, a földi ember érzése az, amit külső énetekben magatokkal visztok. De lelketekben át kell éreznetek a magasabbrendű világ veletek együtt való kapcsolódását, a magasabb világ irányát, amelyet ti magatok is szolgáltok, de együttvéve közösen, nagyobb erővel, nagyobb megvilágítással tudtok áttekinteni, és magatokat ebben a világban tájékozni, mert szükséges, hogy mindenről tájékozódjatok, akik munkálkodtok, a mi Urunk akarata szerint, bár szerény megbízásban. Szükséges, hogy érezze mindenki azt a közösséget, amellyel a magasabb világokkal és mindazokkal a vele együtt érző testvéri lelkekkel hatást gyakorol azokra, akik még nincsenek azon a fokozaton, hogy ebben a magasabb világban bármiféle hatást kifejteni tudjanak. Szükséges tinektek tudnotok, hogy - akik a mennyei világ polgáraival, lakosaival érintkeztek - ti magatok is bizonyos fokig ennek a magasabb világnak a részeseivé váltok. Szükséges, hogy azzá váljatok, mert különben, ha nem

váltok részeseivé ennek a magasabb világnak, akkor a ti részekre elveszett az a lehetőség, hogy a testből való kiválás alkalmával bebocsáttatást nyerjete. Tehát akik kopogtattok ennek a világnak ajtaján és bebocsáttatást nyertek, kötelezettséget vállaltok magatokra ezzel a világgal szemben, és ennek a világnak az irányítójával a mi Urunk, a Jézus Krisztussal szemben, így az Ő általa kormányzott és az Ő törvényeit megtartó erőkkel együtt ugyancsak kormányzást - azaz munkát - vállaltok. Ezekkel összekapcsolódva szükséges, hogy bizonyos engedelmességet, bizonyos lelki átadást vállaljatok magatokra velük szemben is, hogy megnyíljanak az alsóbbrendű világok lehetőségei. És azok is befogadhassák mindazokat az igazságokat, amelyekkel ti már rendelkeztek, tehát ezáltal ezeket az alsóbbrendű világokat kormányozhatjátok. Kormányozhatjátok, mégpedig azzal a világossággal, azzal a szeretettel és azzal a jó befogadása iránt való nagy akarással, amelyet ti is a magasabb világgal szemben gyakoroltok. Akkor előttetek is megnyílnak mindazok a törvények, mindazok a lehetőségek, amelyek más emberlelkekkel szemben nem nyílnak meg. Szükséges, hogy megtanuljátok ezt a világot kezelni, ebben a világban járni, ebben a világban hatásokat kelteni. És amikor már ebben eredményt értetek el, akkor már a ti munkátokkal valamennyire uralkodtok is e világ felett, amelyet Isten és a felsőbb világ bízott titekben. Tehát mindezeket a kötelezettségeket szükségesnek tartom, hogy előttökbe tárjam, és erről titeket felvilágosítsalak. Mert ezek az elkötelezettségek nemcsak a ti részekre, hanem mindazoknak a részére az üdvösség munkálását jelentik, akikre a ti világosságotokkal, a ti igazságotokkal hatást tudtok gyakorolni. Nagy dolgot ad az Isten az Ő embergyermekének kezébe, szívébe és értelmébe, és ha az Ő embergyermekéi nyitott szívvel, odaadó lélekkel tekintenek fel arra a magasabb világra, ahol fokról-fokra mind nagyobb, tisztább légkörrel találják meg az összeköttetést, akkor ennek a magasabb világnak a polgáraivá válnak. Ennek a magasabb világnak a munkásaivá

váltok. A munkás pedig nem kialkudott jutalomért dolgozik, hanem az Istentől kapott kegyelem bőséges reá áradásával, kiszámíthatatlan nagy eredményeket érhet el. Azért mondom nektek, hogy aki a szellemiakkal foglalkozik, a szellemi világosságot terjeszti, és ezekkel hatásokat ér el, megmérhetetlen kincsek birodalmát találja maga körül, mert az Isten nagy mértékkel árasztja ki reája az Ő kegyelmét. A jutalmat pedig az Ő szeretők részére már régen előlegezte, még mielőtt az emberi lélek arról tudott volna. Így én titeket testvéreim úgy üdvözöltelek és úgy üdvözöllek, mint akik munkatársaim. Munkatársai vagytok ennek a világnak, és ugyanazt a szeretetet, hűséget és az Isten szent törvénye iránt engedelmisséget várjuk, mint amilyen hűséggel és szeretettel emeljük fel mi is a mi imádságunkat, a mi könyörgésünket az örökkévalóság Urához, Aki meghallgatja és megteljesíti a mi kérésünket. Nem akarok tőletek elbúcsúzni, mert a gondolatok, az érzések szálain keresztül - ti velünk és mi veletek - össze vagyunk kapcsolódva. A mi érzéseink a mi gondolataink és a legfelsőbb világ érzései és gondolatai éppen úgy áthatják a ti lelketeket is, hogyha megnyitjátok ezek előtt a szívetek ajtaját. A hit által hatalmas dolgokat tudtok művelni, és ezen a hiten keresztül az isteni kegyelem mind szélesebb és szélesebb utat váj az ellentét világába. Ez sugározza be az Ő szeretet-törvényét, talán éppen még a tőle elfordult szívekbe, lelkekbe is - hogyha ti imádkoztok ezekért, hogyha ti megnyitjátok a lelketeket a felsőbb világnak. A felsőbb világ titeket, mint szócsövet, mint a széles folyónak egy mély medrét, úgy használhat, és ameddig rajtatok keresztül az kiárad, ti magatok is ennek a világnak a folyójából át- meg átítatva azokká váltok, amelyen keresztül a mennyek felé vezethet az út. Most tudom, ti egy nagy munkába kezdtek. Talán felelősségteljes megbízatást vállaltatok, és azért mondom, hogy mindezt ti tudjátok, átértéztétek, és az Isten azért adott lehetőséget, mert a ti lelketeket eléggé használhatónak és megbízhatónak lenni ítélte meg. Tehát emeljétek fel a ti lelketeket, szíveteket Istenhez, és nagy

elhatározással vállaljátok a ti megbízatásokat. Istennek kegyelme és békéje szálljon titeket és a ti munkátokra, hogy az az Ő akarata szerint létesülhessen. - Mindent, amit földi emberek gondolata, lehetősége szerint, ti magatok helyesnek és megbízhatónak találtok, azt megcselekedhettek. Azonban, ha valami olyan akadállyal állnátok szemben, ami úgy látszik, mintha a ti lehetőségeiteket korlátozná, megbénítaná, vagy bármiféleképpen feltartóztatná, azt a folyamatot, amelyen annak haladnia kell, ne gondoljátok semmire, mintha ez az Isten akaratával ellenkezne, hanem várjátok ki a vihar elmúltát. És amikor a vihar elmúlik: az utas tovább megy. Mert minden ellentétes akadálnak el kell múlnia, mindennek ki kell simulnia. Ha az rövid, kis időre nem sikerül is, ne esetek kétségbe, vagy kételkedésbe efelett, mint hogyha azt nem az Isten akarata rendezné, hanem várjátok meg amikor a lehetőségek ismét kinyílnak. Mert nem mondom, hogy nem lesznek akadályok. Mint minden jónak és igaznak, akadályokkal kell megküzdenie, sokszor olyan előre nem látott akadályokkal, amely még az erős hittel rendelkező emberlelket is megrázzák, és kételkedésbe döntik. De ti legyetek bizonyosak mindig afelől, hogy az Isten akarata mindenben keresztülhatol, és nem engedi magát feltartóztatni, még ha egy-egy pillanatra tán olyan akadályok látszanak is, amelyek áthidalhatatlanok. Mert jöhetnek, sőt jönnek olyan idők, amikor úgy látjátok, hogy talán nincs is célja, talán nem is az Isten akarata, talán csak mi emberek gondolunk ilyen emberfelettit, mikor az emberek által láthatatlan és megérthetetlen dolgokkal akarunk mi a világban valamit véghezvinni. - Nem! - Hanem a gonosz mindig megtalálja és megkeresi azokat a gyenge lelkeket, azokat a jóban való fejlődésben elmaradt gondolkodású és érzésű embereket, akiket felhasználhat céljaira. Látjátok és megtapasztalhattátok az elmúlt eseményekben, amelyek úgyszólván elöttetek játszódtak le. Azért engedtem egy bepillantást tinektek a múlt alkalommal (egy régi budapesti körtag

jelentkezésére utal), hogy lássátok azoknak a lelkeknek a gondolatát és érzésvilágát akik bár hivatalosak voltak, de nem lettek választottakká az Isten országában. Mert nem mindenki, aki hivatalos, juthat be az Isten országának nagy kapuján, csak azok, akik választottakká váltak, akik a földi próbát végig élték. Ezért vannak a megpróbáltatások, és nem azért, hogy az Isten meg akarja tudni az emberek lelkének erejét, és ki akarja próbálni, hogy mennyit bír el, mennyit tud visszaverni a gonosz támadásából. Nem! Az embernek magának van erre szüksége. Az Isten és az Ő angyalai jól látják az emberek lelkét, jól látják azokat az elhatározásokat, azokat a nekilendüléseket, felemelkedéseket, szent vágyakozásokat. Azért engedik meg a gondokkal való küzdelemet az emberi léleknek, hogy az tanuljon meg küzdeni az ellentét világában azokért az igazságokért, amelyeket egykor ő maga is ismert, amelynek szolgájává szegődött, amelyeket azonban megbántott, megsértett ellentétes törekvéseivel, vágyaival. Mindezek a megpróbáltatások előállanak, hogy a szellem emberi állapotában legyőzze őket. Elbukni, felemelkedni, csalódní, fájdalokat, gyötrelmeket átszenvedni, - ezek nagyon sötét és kétségbeejtő utak a földön. De dicsőségesekké válnak, ha az ember úrrá tud lenni az ellentéteszmének azokon a finom behatásain, amelyeket sokszor a kétségesség, sokszor a reménytelenség, sokszor a legyőzetésnek a fájdalma, sokszor a hitben való megrendülés okoz, az ember életében. De mindezek a dolgok elmúlnak, mindezek kisimulnak, ha az ember lelke fel tud emelkedni az Isten kegyelméhez, és ez a kegyelem visszaárad az emberi lélekre. Világossággal, erővel, mélységes hittel és szeretettel sugárzik át ismét tovább az élet útján, és ha ma nem is tudta legyőzni azokat az ellentétes erőket, amelyek őt letéperték, holnap hittel egészen bizonyosan le tudja győzni. Az embernek azonban nem szabad könnyelműen ítélnie egymás felett, mert a könnyelmű ítékezés mindannyiszor visszahat az emberi lélekre, és az ember által

magának új próbákat készít elő az élete útján. Ti egymással szeretettel, bizalommal, Istenbe vetett hittel összefogódkodva keressétek, kutassátok az Isten országának titkait, a törvények titkait, a lehetőségek határait, amelyeket mind fel tudtok használni, hogy az Isten ügyét diadalra vihessétek a földön. Ha szükséges türéssel, ha szükséges fájdalommal, ha szükséges, megaláztatásokkal, de az Isten felmagasztalja mindazokat a lelkeket, akik bizalommal emelkedtek fel Hozzá. Megsegíti mindazokat akik nem veszítik el hitüket, az ő mennyei Atyjuk kegyelmébe vetett hitüket, mert ez a kegyelem van, ez a kegyelem örökös felettetek, mindannyiótok felett, kicsinytől fogva a nagyig, erőtől fogva a gyengéig. Ez a kegyelem örökös, munkálkodik, és ti ebben e kegyelemben éltek, és ebben munkálkodtok az Isten által kitűzött úton. Én azt mondom, hogy az Úrhoz könyörögve áldom meg a ti küzdelmeiteket, szenvedéseiteket, kisebb-nagyobb megpróbáltatásaitokat, és kérem az Urat értetek, hogy adjon tinektek mindig világosságot és erőt. Hogy mindazokat az ellentétes háborgatásokat, melyek folyton ostromolják a földi ember lelkét és lehetőségeit, azokat legyőzhessétek, és elvehessétek azt a jutalmat, és azt a diadalt elérhessétek, amelyre titeket az Úr ebben a munkában elhívott.

Befejezésül a delejezésről szól kedves Vezetőnk Annához.

Anna: Kedves Vezetőnk, légy jó megvilágítani, hogy az a testvérünk, aki újabban kapcsolódott bele a delejezésbe, alkalmas-e eme a munkára. Gyula testvérünk ugyanis kora miatt talán már nem mindig alkalmas. Szeretnénk tisztán látni, hogy István testvérünk megfelelő-e?

Vezetőnk: Akiben szeretet, jóakarát van és elég alázatosság, ahhoz, hogy a sikereket, amiket sokszor ezen az úton az ember elérhet, ne önmagának tulajdonítsa, hanem Isten dicsőségére cselekedje, valamint egészséges mind testben, mind lélekben, és ha a hiúságból eredő lelki gyengeségek és bűnök nem uralják, akkor

próbálja meg. Nagy odaadással és alázatossággal, mert a gyakorlat a fontos. Az nem határoz, hogy más is van, aki delejez. Lehetnek akár hárman, négyen, sőt öten is, csak ennek az előírt követelménynek meg tudjon felelni. Magába szállni tudó és minden hiúságtól mentes legyen a delejező. Mert ez nagyon fontos. Tehát hiúságtól mentes, sok jó akarattal és szeretettel rendelkező lélek legyen.

Anna: Nagyon köszönjük!

Névtelen Szellem: Téged is jó volna delejezni. (t.i. Annát)

Anna: Ki volna erre alkalmas?

Vezetőnk: Az idősebbik.

Anna: Szóval Gyula?

Vezetőnk: Az idősebb, az volna neked jó. Legalább minden héten egyszer. Van egy nő, aki fiatalabb, mint te. Én úgy nézem rajtad keresztül, azt is jó volna delejezni.

Anna: Igen. Médiúmitásának fejlesztésére, vagy szervi bajának gyógyítására volna jó vajon a delejezés?

Vezetőnk: Együtt megy. A kettő együtt megy. Jó volna téged delejezni azért, hogy rajtad keresztül megnézhessem a többit.

Anna: Rajtam keresztül?

Vezetőnk: Igen. Miért gondolod ezt lehetetlennek?

Anna: Nem is tudom, úgy gondolom, képtelen vagyok ilyenmire, hogy rajtam keresztül ilyesmi megtörténjék.

Vezetőnk: Ahhoz neked nem kell hozzájárulnod.

Anna: Értem, de a lelkemnek hozzá kell járulnia.

Vezetőnk: Annak sem, csak átadni az életerőket minden öntudat nélkül, ezért volna jó a delejezés. Te azonban nem szívesen adod át annak hatása alá magadat, akit én neked ajánlok. Nem szívesen adod át magad a delejezésnek, mert te meg akarod őrizni a magad egyéniségét. Szívósan ragaszkodsz hozzá. Az egyéniséget ki kell kapcsolni, és akkor áttekinthető az egész gyülekezet. Nemcsak hét vonással, hanem akár huszonegy, vagy annál több

vonással. Megszámlálhatatlan mennyiséget is lehet adni, és ezt te magadon keresztül - magad átadásával - keresztülbocsáthatod.

Anna: Nagyon nagy örömmel, de hogy mennyire leszek képes ebben a formában azt még nem tudom, de minden esetre megpróbáljuk.

Vezetőnk: Nem megpróbálásról van szó.

Anna: Úgy értem, megkezdjük.

Vezetőnk: Nem az ülés ideje alatt, hanem azon a napon, de lehet más napon is, de amikor már valami cél el van érve, akkor már az ülés kezdetén, de nem mások, azaz a nagy nyilvánosság előtt, hanem csak egyedül. Ezt ajánlanám én, mert ez neked is feljebb emelkedést jelentene, egyszersmind minden gyülekezeti tagnak és az egész együttesnek. Az jó lenne neked, és jó lenne annak is, akit én megjelöltem, meg annak is, aki a delejezői készségét ki akarja fejleszteni, vagyis a delejezést magát óhajtáná ki-fejleszteni, mert ehhez is csak fejlesztéssel lehet hozzájutni. - Mondjuk hétszer... Az első hét delejezés minden héten egyszer, a második héten minden héten kétszer lenne. Azon a napon nem szabad izgulni, nem szabad sokat külső dolgokkal foglalkozni, hanem inkább valamennyire a szellemi dolgokkal. Először tíz percig, azután tizenöt percig, majd esetleg húsz percig üljél magadban kényelmes helyzetben és próbáld meg, hogyan tudnád magadat teljesen, minden gondolattól függetleníteni. Semmilyen gondolatnak ne engedj teret. Ezt a delejezés előtt tedd. Meg tudod ezt cselekedni?

Anna: Nehéz dolog, de azt hiszem, gyakorlattal igen.

Vezetőnk: Azért adok hosszú időt. Az első hét delejezés egy héten egyszer, a második hét: egy héten kétszer, harmadik hét delejezést meg lehet próbálni egy héten háromszor, de ha nehéz, akkor vissza kell térni ismét csak a kettőhöz.

Anna: Ez volna hát a gondolat kikapcsolására?

Vezetőnk: Igen. A delejezés előtt lenne. Ha alvás következik be, az nem baj, meg lehet ezt cselekedni? - Azon a napon semmilyen fontos dolgot, ami a legkisebb izgalmat okozhatja - a gondolataidat, akár az érzéseidet valamennyire is leköti, a figyelmedet elfordítja - azokon a napokon félre kell tenni, mert akkor nincs olyan elegendőnek nevezhető erőmennyiség, amivel sikereket lehetne elérni. Tehát háromszor hét hét volna. Tulajdonképpen a te magad betegségére is jó volna, mert megerősödnél a delejezésre. Ezzel én azt akarnám elérni, hogy az életszalag nyújthatóbbá váljék. Az életszalag nyithatóságát akarom fokozni. Meg tudod ezt cselekedni? Mert ez csak a külső, amit én mondok. A többihez nincs hozzájárulásod.

Anna: Meg fogom cselekedni.

Vezetőnk: Mindenképpen jó volna, mert ez alatt – ha ezt keresztül tudod vinni - akkor a te kezeddal szintén - a jobb kezeddal - tudnád a férjedet is delejezni, és annak is javára válik.

Anna: Minden esetre ki kell választanom olyan időt, amikor semmi sem zavarna.

Vezetőnk: Úgy van. A delejezés előtt előbb tíz percig, aztán húsz percig meg kell próbálnod, hogy semmi gondolatnak ne engedjél. Sem a delejezés ideje alatt, sem utána pár percig. Pihenés, esetleg alvás minden esetre jobb eredményeknek készíti meg az utat. - Te magad is megerősödsz, és a kezed, a jobb kezed, gyógyítóvá válhat, válik is, amivel - nem mondom mindenkin, de lesznek, akiken - tudsz segíteni. De visszaélni ezzel neked nem szabad, hogy tudniillik sokat és sűrűn. Azt mondom: javallom. Nem úgy mondom, mint múlhatatlan szükségességet azonban javadra válik mindenképpen. Ezt gondold meg magadban, és ha eléggé nyújtható és könnyen kezelhető az életszalag, azon keresztül többet lehet elérni és különben-, majd meglátod. Ha meggondoltad magad, akkor próbáld meg a gyakorlatot, és gondoljál időközben mireánk és az összeköttetésre. Ne félj semmitől, bízzál az Úrban. - Bármi is következzen, bármi jöjjön közbe az időben, ne

veszítsétek el bizalmatokat az Istenben, mert Ő tud rólatok. Neki tervei vannak és akarata van, hogy az Ő szándékait véghezvigye, és ehhez az emberek világában szükséges, hogy edényeket készítsen az a gondoskodás, ami előre nyújtja sugarát. Azt a világosságot, aminél tájékozódni tudnak a szellemek, és emberek, hogy el ne tévedjenek, hanem az előttük megjelölt irányba haladhassanak előre. Ezt tehát ne felejtsetek el, akármi következzen is. Isten akarata mindenben keresztül áthatol, és amit az emberek lehetetlennek találnak, az az Isten előtt lehetségessé válik. Most pedig a mi Urunk, a Jézus Krisztus kegyelme és az Ő Szent Lelkének megvilágosító ereje legyen veletek, rajtatok, és áldjon meg titeket utatokban és megérkezéseitekben. Forgassátok gondolataitokban mindazokat, amiket ma és egyéb alkalommal beszéltem tinektek.

Anna: Köszönjük!

Vezetőnk: Isten áldása legyen rajtatok.

Vezetőnk Margitnak: Leányom az Úr veled, és az Ő áldása és vezetése maradjon veled az életben, és majd az elkövetkező elválásnál, amikor a testtől el kell válni; Megtalálsz.

A NÉVTELEN SZELLEM SZÓZATA AMERIKAI HÁZA NÉPÉHEZ(*)

Megszólal az estéli harangszó...

Égnek, földnek hatalmas Istene, engedd, hogy a Hozzád fel-emelkedő lelkek imádsága Hozzád juthasson, és a Te kegyelmedet lenyújtva, áraszd reájuk áldásodat, minden érzésükre, gondolataikra, emeld fel vágyaikat Tehozzád, és fogd őket szorosan gondviselő kezeidbe, hogy ott megnyugodva, megbékélve, megtisztulva mindörökké helyet találhassanak és a Te gyermekeiddé válhassanak.

Ámen! (*A harang szól...*)

Áldott legyen a Te szent neved örökkévaló Isten, aki elküldötted a Te egyszülött Fiadat e világra, hogy megkeresse azokat, akik

eltévesztették az utat, és felemelhessed őket magadhoz. Felemelhessed őáltala, Aki elhagyta az örökkévalóság Urának mennyei hazáját, és leszállott az eltévedtek közé a földre. Azok közé, akik eltévesztették az utat, elfelejtették a célt, elfelejtették az irányítást, amelyet Tőled nyertek a teremtés pillanatában. És az ő tulajdon maguk megtévedt világossága után indulva, a melységbe jutottak, ahol meg nem értéssel, egymás eltévesztésével, egymásra nem ismeréssel, es egymásnak ártalmára, megpróbáltatására való törekvéssel itt tévelyegnek a földi világ homályos útjain. Nem tudnak hazatalálni, amíg a Te kegyelmed új világosságot nem gyűjt mindegyik lelkébe. És az iránymutató csillag el nem vezeti őket oda, abba a régi világba, amikor az emberek még a maguk egyszerű, de elferdült hitében voltak. Azonban világos reménységgel várokoztak arra az ígéretre, amelyet Te adtál a földi ember vigasztalására, hogy eljön az idő, amikor elküldöd értük azt a hatalmas Világosságot. Azt a hatalmas gyertyát, aki majd visszavezeti őket az elhagyott paradicsomba, ahol ismét a szeretet napja melegít, világít, és pillanatról pillanatra új teremtményeket állít szemük elé, amely teremtmények mind Terólad beszélnek. A Te kimeríthetetlen nagyságodról, világosságodról, amelynek a földön élők hátat fordítottak. Állandóan hátat fordítanak, egészen addig, ameddig nem érzik a bizonytalan fájdalomnak azt az intését, amelyet nem tudnak mire vélni. Nem tudják honnan jön, és nem látják, hogy hová vezet az út, amelyre a tagadással léptek rá. Azért áldjátok örvendezve mindnyájan, kik a földön laktok, az egyetlen Egyszülöttet, Aki lejött értetek, hogy megkeressen, megtartsion és visszavezessen mindnyájatokat, akik megismertétek a valóságot, és meg tudjátok különböztetni, azoktól az utánzatoktól, amelyeket a megtévesztés szelleme önmagából teremtett, az ő homályos értelmével és ferde tudományából. - Mert hiszen legyen ragyogó csillaga az égnek, legyen messze világító sugara az értelemnek, de hűvös marad a szív, mert kihal belőle a szeretet. A tudomány ugyan sugárzik, és megvilágítja az ember útját, de

nem melegít, és a szív megdermed, a reménység kihál, a szeretet kihűl, megjegesedik. A reménység semmivé válik, mert amikor elérkezik az emberi értelem oda, ahol meg kell állnia, mert tovább nem mehet, akkor megszűnt a reménység, mert nincs tovább... Nincs tovább! Azért a földi ember ne legyen büszke sem a tudományára, sem az elért eredményeire, semmire a világon, mert ez minden elmúlik. Ez minden megszűnik a halál pillanatában, mert amit ragyogásnak vélt, amit tudománynak hitt, az por és hamu, mivel csak a porban élők részére világít. A szellemi én részére azonban sötét marad, mert csak egy világosság van: a szellem világossága. Annak a szellemnek a világossága; akit az isteni Szentlélek megvilágosított. Tehát a Szentlélek világossága az, amivel az ember azokat a titkokat felismerheti, és magának értékelheti, amelyek előre viszik, és csalhatatlan egyenes vonalban vetetik az ember lelkét. Ez a világos sugár a hit sugárzása. Az a megtöltött lámpa, amelyet a mennyei világosság töltött meg, ez vezetheti az embert azokra a csalhatatlan utakra, amelyeken nem téved el. Titket, mint olyanokat, akik ennek a világosságnak az utasításai szerint állították be a ti lelketeket, így üdvözöllek testvéreim - mint testvéreket - a Mi Urunk, a Jézus Krisztusban. Ámen!

Mi is üdvözlünk Téged, drága Vezetőnk!

Névtelen Szellem: Hívtatok, eljöttem hozzátok. Íme legyetek üdvözölve és mindazoktól, akik veletek együtt eljöttek, akik bepillantást nyernek a ti világotokba ezekben a percekben, pillanatokban. Bepillantást nyernek a ti szívetekbe, lelketekbe, hogy örvendezzenek ők is, és örömet okozzanak nektek, hogy értsétek és tudjátok: ők vannak, élnek, várnak, szeretnek. És a szeretet formájában igyekeznek a ti lelketekre hatni, vezetni érzéseiteket, és vonzani a ti hiteteket. Hogy ti érezzétek életeteknek minden pillanatában, hogy van egy világ, amely a boldogság minden kellékével készen, berendezve várja a ti lelketeket, amikor a ti órátok eljön

és a földi rabságtól fölment a kegyelem. És részesülhettek azokban az ajándékokban, amelyeket a szeretet ékesített föl a ti részesetekre.

Mert van szeretet, van összetartozás! - A szeretet nem hal meg, a szeretet él, működik, dolgozik és vár. Várja mindazokat, akiknek a lelkéből kisugárzik az istenhit, és világít a környezetetekben, amely számtalan sötétben tévelygő emberlelket vonz össze, hogy lássák, érezzék a világosság melegségét is, amely életet sugárzik magából, az élet nélkül élet világában. Még van szeretet, még van hit, még van remény, ameddig azok a lelket, akik a földre megszületnek, boldogok. Akiknek a lelkéből nem törlődik ki még az emlék, amellyel hívja, várja, vonzza mindazokat, akik valaha neki kedvesek voltak, akiket szerettek. Mert a szeretet nem hal meg, a szeretet él, cselekszik, épít, munkálkodik. És ez a munka kapcsolja össze ezt a két világot: a szellemvilágot a földi világgal.

A földön élők lelkéből vágyva sugárzó valami után, amit érez a földi ember, hogy kell, kell lennie! - De ha eloltják a lámpát, akkor már nem láthatja meg. És most, ez az idő közeledik a világra. A szeretet és összetartozás érzése, mely még van, már nem világíthat, csak alig egy kis fényt vet, mert hiányzik az emberek lelkéből a hit. Ennélfogva meghal a reménység, és kihűl az élet, mert a szeretet is elfogy. Szeretet az, ami a földi testben képződik ki azok között, akiket a vér köteléke összeköt: szülőt gyermekéhez, gyermeket szülőhöz, barátot a baráthoz, szerető lelkeket egymáshoz-, az a titokzatos valami, amire nézve az ember nem tudja, hogy honnan jött, és hová vezet, hol is van a cél, amelyet tudat alatt az ember el akar érni? Mert ha csak az volna a cél, hogy gyermekek szülessenek, ha az volna csupán a cél, hogy a gyermekek megnőjenek, és ha van, és marad a szeretetből valami: akkor a szülőknek öreg napjait besugározzák melegséggel, talán hállával, talán elnézéssel -, ha csak ez volna a szeretet, akkor ez a szeretet éppen úgy meghal, mint ahogyan az évek folyamán kihűl

a szív, elhomályosodik az értelem, és nincs tovább, mert megmevedik a test és itt a halál. De az a szeretet, amit a szellem a szellem felé sugároz, mert megtalálja a maga tükörképét a másik lélekben, mert megértik egymást, közösek a gondolataik, közösek a vágyaik. Közösek azok a szorgalmazó érzések, amelyek tette, munkára biztatják őket, hogy mindig szebbet, jobbat, tökéletesebbet, igazabbat adhasson a földi ember egyik a másiknak. Azért, hogy örömét lelje annak a másiknak az örömeiben, és megenyhüljön annak az enyhületében, ami az élöket egymáshoz hasonlóvá teszi. Amikor az egyik ember a másik ember boldogságának örül, amikor felcsillanni látja az örömet a másik szemében azon a munkán, vagy azon a cselekedeten, amit ő végzett el: akkora a felfedezés a boldogság megelégedésével tölti el az embert lélekről lélekre. De sajnos ez az érzés, ahogyan az istenhittől eltávolodnak a lelkek, azonmód kihűl, mint ahogyan a tűz kialszik, ha nem táplálják azt az élő ember kezei. Kihűl, hamuvá válik, és nincs tovább. Ez-e az ember élete?! - Vagyis az Isten csak azért teremtette a földi embert, hogy a csalódásokban, a szenvedésekben vergődve, rója az élet malmában azokat a mindig egyformán kezdődő és végződő napokat fáradtsággal, nyomorúsággal, szenvedésekkel küzdve, öröm nélkül, bánattal, kilátástalanul hordozva annak a terhét? - Nem! Isten az emberek lelkét is öröme, boldogságra teremtette, mert hiszen megadott mindent, aminek a segítségével ezt az ember véghezviheti. De az emberi léleknek jobban tetszik az önzés, jobban tetszik az uralkodás, a bűn, és ha ezt el nem érheti, akkor ott van az irigység, az egymás fölé helyezkedés, a parancsolás a másik embertestvéreinek leigázása: az tölti el a lelkét megelégedéssel és boldogsággal. Nem! Ez nem az Isten akarata, testvéreim! És akik így éreznek, így gondolkoznak, azok távol esnek az isteni akarat megértésétől. Járhatnak azok a kézzel csinált templomokba, hallgathatják a művészi zenéket, amelyekkel az istentiszteleteket végzik. Ezeknek a lelke távol van az igaz

Isten megismerésétől, mert az ő lelkükből hiányzik az Isten. Tehát ha az ember kitárja lelkét, és elfelejtkezve önmagáról, pillanatról pillanatra várja, hogy az isteni lélek az ő lelkébe költözzék, abban a szeretetben, abban az örömben, amit érez, akkor lélekben emelkedik. Boldogságot érez, amikor az örökkévaló Isten hatalmára gondol, aki a világokat teremtette, aki a csillagokat elrendezte, aki az embernek a szívébe szeretetet sugárzott bele, az Ő tulajdon lelkéből: mert hiszen Isten a szeretet. Akiben nincsen szeretet, abban nincsen az Istennek lelke. Tehát, ha a szeretetben nyilvánul meg az isteni lélek, akkor tele van a világ szépségekkel. Mert mindenben az isteni szeretet ajándékát látja, mind a természetben, mind a gyermekében, mind a testvéreiben, szülőjében, barátaiban, akikkel együtt van. De legfőképpen azokban, akik vele együtt egy érzésben tudtak felemelkedni, hálát adni, könyörögni, és dicsérni teljes lelki érzéseikkel, szeretetükkel az ő teremtető Atyjukat, Aki nekik ezt a boldogságot adta ajándékkul, és őket gyermekeivé fogadta. Mert csak azoknak atyjuk Isten, akik magukat Isten gyermekévé akarják fejleszteni. Ehhez pedig meg kell tartani mindazokat a rendeléseket és törvényeket, amelyeket az Úr az Ő egyszülött Fián keresztül az embereknek, mint törvényt, mint követni való utat, mint világosságot adott a földre: az Ő egyszülött Fiában. Akiben Őneki kedve tellett, mert tökéletes volt, mert igaz volt, mert az Ő Atyjához hasonló volt a mi Urunk, a Jézus Krisztus, akinek legyen hála, magasztalás és dicsőség mindörökké. Megértettétek? Valóban megértettétek-e, amit én, hiányos emberi fogalmakon keresztül akartam kifejezni? De mivel az eszköz nincs megfelelő állapotban, hogy megfelelőbben fejezhessem ki magamat, tehát elégedjétek meg azzal, hogy mindaz, amit kifejezhettem. Azok az én gondolataim.

Gyülekezet: Nagyon szépen köszönjük.

Vezetőnk: Tudom, hogy vártok, szeretnétek valamit kérdezni, de mint ahogyan említettem nem mondhatok, nem tudok mondani olyant, amivel ki tudnám elégíteni a ti kérdezéseiteket, mert fel

van halmozódva a gondolatok és érzések egész raja az emberi lelkekben, és ti magatok a ti magatok tudása, elgondolása szerint azt most meg nem értenétek, és el sem hinnétek, amit én mondhatok nektek. Azért ebben a pillanatban elégedjétek meg annyival, amennyit én ezen a roskadozó eszközön keresztül - mint egy vaskalitkába zárt lelken keresztül - tudok kisugározni tifeleitek szavak és érzések szerint. Azonban ha a kérdéseknek az özönéből csak egyet-kettőt, vagy amennyi azon a szűrőn keresztül kifér és befér azokon a lemezeken, amelyek átengedik: kérdezzetek, és én felelek rája, amennyit tudok és amennyit lehet.

Anna: Vannak olyan dolgok, amelyek bizonyos aggodalommal töltenek el bennünket és sokszor ezek miatt talán nem is találjuk meg a dolgoknak helyes megoldását.

Vezetőnk: Azt én tudom. Azt mondom, hogy ne féljétek. Az a helyes megoldás megjön, meg fogjátok találni. Szűkre szabott keskeny utak vannak a ti lelketekben, mert szoros korlátok őrzik azokat, a ki- és bejáratokat, amelyeken keresztül ti közlekedtek a túlvilággal. Szoros korlátok közé van szorítva a lélek és az értelem, nem tud túlemelkedni, mert nem emelkedhet túl azokon a korlátokon. De eljön az idő, amikor nagyobb, erősebb és hatalmasabb kéz veszi az irányító eszközt kézbe, és akkor egy újabb lehetőség nyílik meg, mintha egy lámpának tényleg nagyobb terjedelmét lehetne megtölteni azzal a sugárzással, amely minden lélekbe átsugárzik. Egy új világosságot gyújt, mint egy reflektort, és ugyanazok az emberek, ugyanazok a gondolkodó lelkek úgy érzik, mintha egy nagyobb világosságot kaptak volna, pedig csak ugyanaz a lámpa világít, amelyik azelőtt, csak egy nagyobb reflektor lett kinyitva a részükre. Hasonlatokban mondom ezt: jobban megvilágosodnak a lelkek.

Anna: Adja Isten, hogy úgy legyen.

Vezetőnk: Én látom a te lelkedet és a ti lelketeket. Túl kemény és túl érdes a lelkeknek az útja, amelyen felfelé kellene emel-

kedni, és ők nem tudnak, nem mernek nagyobbat lépni, mert félnek, hogy akkor leesnek. De mint mondom: eljön különben is az egész világnak egy megvilágosodás ideje és formája, amelyre, amikor eljutnak, azon csodálkoznak az emberek, hogy hogyan van az, hogy idáig ezt mi nem tudtuk megérteni. Éppen azért nem tudták megérteni, mert mindenki önmagából indul ki, és szűkre szabja lelkének azt a ki- és bejáratát, amelyen keresztül az a felsőbb világosság be tud hatolni. És amelyen az emberi lelkekben lévő világosság ki tud áradni, és meg tudja világítani egyik a másiknak a lelkében azokat az igazságokat, lelki eredményeket, amelyeket mindegyiknek meg kell ismernie, egyik a másikban. Ez éppen a nagy akadálya annak, hogy az emberek nem egészen őszinték. Még akkor sem képesek őszinték lenni, amikor akarnak egymással azok lenni, mert félnek attól, hogy nem érti meg az a másik lélek őt, és félremagyarázza gondolatait és érzéseit. Ez a meg nem értés, ez az oka annak, hogy félreismerik egymást, és nem mernek bízni egymásban. Mert félnek, hogy nem helyesen fogta fel az ő érzését és gondolatát azokban a kifejezésekben, amelyek éppen a keze ügyébe estek, ahogyan ő meg tudja azt mondani, ahogyan ő ki tudja magát fejezni, és fél attól, hogy nem értik meg egymást. Tulajdonképpen az emberi életnek ez a legnagyobb akadálya abban, hogy a testen keresztül fejlődni tudjon. Tudniillik amit kiokoskodnak az emberek egyik a másik részére és természetesen a saját javára, és ha az nem fogadja jó szívvel, ha nem is szereti, de akkor is ráerőszakolja egyik ember a másikra. Igen ám, de a lélek nem erőszakolhatja rá magát egyik a másikra, mert elhallgatja az ember azokat a gondolatokat, amelyek, mint reflexiók a saját lelkében támadnak. Nem így van?

Anna: Így van.

Vezetőnk: Azért távolodik el egyik ember a másik lelkétől, még akkor is, ha szereti, mert fél attól, hogy nem érti meg és félremagyarázza. Ez a jóindulatú emberi lelkeknek az egymáshoz való

tapadásának és eggyé levésének - az egy gondolatban, egy érzésben magát kifejezésének - a nagy akadály. Kevésbé jóindulatú emberek, azok egyszerűen megmondják, ahogyan gondolják és érzik, és nem törődnek vele, jólesik, nem jólesik: mindegy. - Az egyik kezében van az uralom - tudniillik a diktáló félnek a kezében - a másik embernek meg csak az jut, hogy engedelmeskednie kell. És kénytelen engedelmeskedni, mert a körülményei úgy diktálják, hogy neki engedelmeskednie kell. - Az egyiknek parancsolni, hatni-akarni van joga, a másik embernek csak elfogadni és megcselekedni, véghezvinni, mert ha nem viszi véghez, akkor kénytelen hiányokat szenvedni. Ez a földi ember életének az egyetlen megoldása. Azért törtet az egyik ember - a hatni vágyó, diktálni vágyó lélek -, hogy ezt a lehetőséget elérje, hogy ne engedelmeskednie kelljen, hanem diktálhasson. Tehát az egyik ember az uralkodó, a másik azonban csak az uralkodó elgondolásait, parancsait végrehajtani van: úgy gondolják. És ebből áll elő a nagy elégedetlenség, és mivelhogy az ember derotáló lélek lévén, nem előre, hanem hátrafelé fejlődik. Azért esik rosszul, ha neki parancsolnak és rosszul esik, ha neki szót kell fogadnia és a más elgondolása szerint kell élnie, cselekednie. Azonban az alázatos lélek szívesen elfogadja, megcselekszi azt, amit a kötelesség reárárt, és hamarabb nyerte el a boldogságot, mint az, aki parancsol. Éppen a parancsolás miatt boldogtalan az ember, mert nem mindig parancsolhat, hanem meg kell tanulnia az engedelmességet is. Ezt pedig nem akarja megtanulni az ember, pedig ezen fordul meg, ez az óriási nagy vihar, ami a földön ront-bont, gyilkol, tönkretesz, mert az emberben kétféle lélek van. És természetesen az uralomra törekvés, a diktálás és az ezzel járó előnyök elnyerése a cél, de ez mindig nem lehetséges. Mert egyszer fölfelé lehet emelkednie, egyszer pedig engedelmeskednie kell, hogy az emberi lélek megismerje azt, hogy ő kicsiny, erőtlen, és van felette, aki tökéletesebb, nagyobb, szélesebb értelmű, és annak engedel-

meskednie kell. Tehát boldogabb az, aki megtanulta az engedelmisséget, mert az akarással, a mindig újabb és újabb lehetőségeknek a kigondolásával csak lefelé mehet. Csak az engedelmisséggel lehet felfelé emelkednie. Mert a teremtésben a teremtő az Úr, és a teremtett az, akinek szót kell fogadnia, hogy a boldogságot elérhesse, és éppen az engedelmisséggel emelkedik feljebb és feljebb. Mindig nagyobbá és nagyobbá lesz, mert az engedelmes lélek magában kénytelen feldolgozni a nálánál erősebb, a nálánál többet tudó akarását, mert a legfelsőbb uralkodó, a legfelsőbb boldogságot nyújtó: az Isten. Az engedetlen ember legtöbbször istentagadó, és az Istennel szembehelyezkedő. Tehát jó az embernek megtanulnia az engedelmisséget, és jó az embernek keresni a lehetőséget, hogy azokat a bölcsességeket magáévá tehesse, amely bölcsességen ő is feljebb emelkedhetik. S azok az emberek, akik nem a múlandó világnak a bölcsességét keresik, hanem idejében összekapcsolják lelküket a legnagyobb bölcsességgel, az isteni bölcsességgel, azok feljebb emelkednek és kikerülnek a szolgai sorból. Nem úgy értem a földi szolgai sorból, hanem a bűn szolgálatából, mert a bűn parancsol, a bűn diktál, a bűn erőszakos, a bűn szembehelyezkedik mindennel, ami felette van. - Az engedelmeset, az alázatosat felemeli az isteni bölcsesség, felruházza erővel, hatalommal, míg akik ellenállnak az isteni bölcsességnek, azoknak mindig lejjebb és alább kell kerülniük, és mindig annak kell engedelmeskedniük, akiket és amit legjobban gyűlölnék, és ez: maga a pokol. Mert a poklot is a gőg és az engedetlenség alkotta meg. Azért gyermekeim ne úgy nézzétek a világot emberi szemetekkel, ahogyan az előttetek áll, hanem úgy, olyan tekintettel, mint büntető helyet, ahová száműzve lettek azok a lelkek, akik Istennel, az isteni akarattal, bölcsességgel és az isteni világossággal szembehelyezkedtek. Nem fogadták be, ellene álltak és ellene állnak mindvégig, egészen addig, amíg meg nem értik azt, hogy az ember valaha hatalmas, nagy volt, de mivel ellene állt a jónak, az igaznak, állandóan egyre kisebb, gyengébb, elhagyatottabb, és

homályosabb értelmű lett. Egészen addig, ameddig az isteni kegyelem fel nem emelte és tudtára nem adta Isten akaratát, és azokat a lehetőségeket, amelyekkel ismét visszaemelkedhetik arra a helyre, ahová őt a teremtő Atya rendelte. Mert minden léleknek meg van a maga helye a teremtettségben. Minden léleknek meg van a maga boldogsága. El van rendelve, oda vágyik, azt szeretné elérni, de csak akkor érheti el, ha azokat az eszközöket megismeri, amelyekkel előbbre juthat, és akkor lépésről-lépésre megtalálja azt a helyet, amelyet neki be kell töltenie a nagy teremtettségben. És amikor ezt megtalálta, akkor elérte boldogságát, mert teljesen megelégedett, boldogságérzet tölti el lelkét, mert megtalálta a saját helyét... Gondoljátok el, millió és millió kis apró gyöngyszem, akiket a bűn elszélesztett, óriási, beláthatatlan területekre szóródtak, hullottak és szétgurultak azoknak a szétfolyt gyöngyszemek mindegyikének megvan a saját helye, a nagy mindenségben, de mivel azt sehol nem találja meg: nem tud soha boldog lenni, egészen addig, ameddig vissza nem talál arra a helyre, ahová a Teremtő Atya helyezte. Az Isten szava, az Isten törvénye - amelyet az értelemhez intéz - minden lélekben megtalálja azt a kicsiny pontot, ahová azok a megnevezhetetlen apró parányok tartoznak, amit ő fel tud fogni és meg tud érteni. Ezzel a léleknek az a része táplálékhoz jut, és így el tudja végezni azokat a munkákat, amelyeket el kell végeznie a fejlődés nagy törvényében. S amikor megtalálta azt a pontot, és mindent megtalál hozzá, ami az ő lényét kiegészíti: ez egészsé, naggyá, hatalmassá teszi, mert ekkor érte el az ő saját boldogságát. Azonban ameddig még nem találta meg, és nem töltötte meg magát az ő tulajdon lényének részecskéit képező erőkkkel, addig nem lehet boldog, mert azok szétszóródtak a bűn által. Ki tudja hol, a nagy mindenségben, hol vesztette el - mit cselekedett vele, ami folytán levált lelkéből egy rész, amit nem talál meg soha, csak akkor, ha az isteni Gondviselés rávezeti. Rávezeti arra a kicsiny pontra, ahol felleli lényének ama bizonyos képességeit, részecskéit amelyeket a bűn folytán

veszített el, mert ezek a lélekreszecskek a halállal lemaradtak róla. Így ezeket mindenki megtalálhatja, mindenki elérheti, aki megtanulja az engedelmességet az Isten törvényével szemben. Mert az isteni törvény nem nehéz, vagy nehezen megérthető, nem komplikált. Mert az ember egyéni természetében van elrejtve, amelyet ha engedelmesen felajánl az isteni akarat szolgálatába, akkor lépésről-lépésre megtalálja lelkének azokat a hiányzó részeit, amelyek új megvilágításban tárják szeme elé azokat a rétegeket, ahol öneki munkálkodnia kell, és munkájával eredményeket tud elérni. Mivel azonban az emberi lélek mind külön-külön egyet képez, és ezek a különböző egyek, az Istennek valamely nagy gondolatát fejezik ki, akkor amikor ezt elérte az emberiség, akkor a megváltottak, a hazataláltak új világában új alakban, új formában, újratereztve, új életet kezdenek, és ez az ő boldogságuk lesz. Erre törekszünk, ezt várjuk. Ez a mi Istenünknek az akarat, parancsolata, amelynek engedelmeskednie kell az embernek, hogy a lélek megtalálhassa helyét az Isten által létrehozott teremtettségben. Megértettétek?

Anna: Megértettük.

Vezetőnk: Ez a mi munkánk és ez a ti munkátok is, egytől egyig. Nincs kivétel. Mindenkinek el kell végeznie a reá kirótt munkát, mind a földi, mind a szellemi életben, és ebben a munkában sokszor fájdalommal, szenvedésekkel, szomorúságokkal kell titektek elvégezni a feladatot, amelyet egy-egy kicsiny életben kaptok. Azért ne keseredjete el, ne zúgolódjatok, ne bánkódjatek, mert az nem azért van, hogy az Isten titeket büntetni akar, - nem. Hanem azért van, hogy a ti lelketeket serkentse a munkára, serkentse a fejlődésben való résztvevésre, az odaadásra. Ezt pedig soha senki nem tudja önmagától felfedezni, hanem csak az Isten iránti nagy engedelmességgel képes megérteni, hogy mit kell, és hogyan kell neki cselekednie. Ez az isteni nagy gondolat, ez az isteni nagy törvény az, ami a fejlődést vezeti. Az egyiknek az egyik életében így kell, és ezt kell végeznie, a másik életében már

mást kell elvégeznie, de mindig az ő lényének megfelelő eszközökkel kell dolgoznia. Az isteni törvény nem cselekszik törvénytelenül, nem a véletlenekre bízta az emberek nevelését, hanem minden kis porszemnyi feladatot, amit reá bíz valakire, pontosan kiszámít. Amit az ember észre sem vesz, csak csinálja, csak érzi, csak vágyódik utána, csak elérni szeretné. Ez mind-mind feladat, ami előtte áll, de az ember önmagától az ő elbukottságánál fogva soha el nem tudja érni, csak az isteni segítséggel. Az isteni segítség pedig mindig diktál, parancsol, elhelyez, feladatokat bíz rá, amiket híven teljesíteni kell a léleknek. Minden helyesen elvégzett munkával, minden helyesen elvégzett beszéddel, megmozdulással, amikor nem is gondoljátok, hogy most valamit cselekedtek, akkor is betöltődnek azok az apró kicsiny kis hiányos részecskék a ti lelketekben, és ezzel együtt az egész nagy teremtettségben. Azért, mert elvégzik azokat a munkákat, amelyeket neki - vagy amelyeket bizonyos embercsoportoknak - kell elvégeznie jól, vagy rosszul. Jaj annak, aki rosszul végzi, de a boldogság annak, aki jól végzi el, mert hiszen nem másnak munkálkodik: önmagának munkálkodik. Amikor másnak dolgozik, amikor áldozatot hoz valamiért, vagy valakiért akkor sem annak a másiknak, hanem önmagának munkálkodik minden kicsiny érzéssel, minden helyes és jó gondolattal, minden hasznos megoldással, amit az ő jóakaratából hoz létre. Mert hiszen nem kell ez alatt a nagy gondolatokat érteni: a legkisebb, ami előtökben van, és helyesen megoldjátok, ez mind az Istennek segítségével történő előbbre lépés a fejlődés nagy útján, és ezen az úton hazataláltok önmagatokba, önmagatokhoz, a ti helyetekre, ahol a legnagyobb boldogságot találjátok meg. És minél alázatosabban végzitek munkátokat, minél helyesebben oldjátok meg feladatokat, annál gyorsabban megy a fejlődésetek, és annál hamarabb eléritek azt, amit a teremtett lélek elérhet. **Az Isten akaratával való egybekapcsolódás az Isten akaratát cselekedni: ez a leggyorsabb útja, ez a**

legdúsabb ajándékokkal való elárasztása a nagy mindenségnek, amely a ti részetekre a legjobb, a legcélravezetőbb eredményeket hozza. Nem tudom helyesen, megérthetően fejeztem-e ki gondolataimat, vagyis az én értelmem szerint emberi nyelvre fordítva azokat a gondolatokat, hogy ti is megértsetek. Szeretném, ha a ti hitetekre, és a ti hitetek szerint való életre adhatnék nektek olyan útbaigazítást, ami a legközelebb elérhető boldogságot nyújthatja nektek: mert ez az. És az Isten akarata az, hogy minden egyes lélek boldog legyen, akik hisznek Őbenne, ezért a ti imádságotokat ezen az úton hallgatja meg az Úr. Ezen az úton, az engedelmesség útján. Istennek engedelmeskedni a legnagyobb, a legdicsőségesebb isteni szolgálat. *És a legszívesebben vett isteni dicséret, az Úrnak engedelmes szolgájává és szolgálóivá lenni ezen a megpróbáltatásokban, gazdag világon.* A legjobbat akarom nektek mondani, a legszentebbet akarom lelketekbe beárasztani, mert ez az Isten akarata. És hogy ezt megismerje a lélek, engedelmesen kell meghajtania magát az isteni akarat előtt. Ha nem esik is jól a földi énnel, ha néha el is van keseredve ellene, de ha híven megcselekszi, nagyobbat cselekedett, mint aki világra szóló találmányával az emberiséget boldogítani véli. Mert nem tudhatja, hogy amit ő annak tekint, annak a hatásaiban, amit ő létrehozott, feltalált, nem átkot, keserűséget, nyomorúságot hozott-e a világra vele? Pedig nagynak, dicsőségesnek hiszi találmányát és az ő tudományát, végeredményben azonban nem az. Hanem kísértésbe vivő ellentétes hatalom, amely megöli a szeretetet, megöli a boldogságot, megöldöklí az egyetértést, a megértést, a lelkekben. És ezzel nem közelebb vitte, hanem eltávolította őket az Istentől, és a boldogságtól, mert az Isten akaratának megértése az az egyedüli nagy adomány és segítség a boldogság eléréséhez. Ez magában véve csak szó. Csak egy fogalom, egy gondolat, de a cselekvésben látszik az emberi lélek megnyilatkozása. Az emberi lélek felduzzad, mint ahogyan az a tengeri szivacs, amit összenyomtok. Kicsi és beszívja a vizet, amikor kiengeditek.

Így telik meg az emberi lélek az isteni segítség erőivel. Gondolatai megvilágosodnak, lelki erői megduzzadnak, és aki még tegnap talán bizonytalanságban lépdél, az holnap már a bizonyosságban él, és tudja, hogy mit kell cselekednie, és amit cselekszik az jó, mert az Isten akarata az, hogy mindent helyére kell állítania, amit a bűn folytán elrongált, összerontott és semmivé tett. Ez a mi törekvésünk, ez a mi munkánk, hogy azok az eltévedt emberlelkek Istenre találjanak, és ebben a rátalálásban egyben önmagukra is leljenek, **mert az önmagukban megtalált isteni akarat teljesítése az a boldogság maga.** Ez még most nektek ismeretlenül hangzik, de kérem az Istent, és tudom, hogy ha talán ebben az életetekben nem is tudjátok felfogni, de ha gondoltok rá, egy bizonyos fordulónál a ti lelketek ennek minden igazát és beteljesedését látja ennek az általam megvilágosított törvénynek. Mert ez törvény, ami valóban bennetek van. Mindegyik lélek magában hordozza ezt a törvényt. Ezt adom nektek emlékezésül. Ha ezt fel tudjátok fogni, meg tudjátok érteni, az én lelkem, az én világom kitárt kapukkal vár. Várja a ti lelketeket, lelketek érzéseit, gondolatait. És az Istennek dicsőséget adtok azért a megvilágosításért, mert rájöttök arra, hogy ez az életnek a nagy titka. Ez az Istenhez közeledésnek a legközelebbi útja: az alázatosság, az Isten törvényének keresése és betöltése. Most Isten Veletek!

Rengeteg koldus van itt. Imádkozzatok értük! Mindenható mennyei jószágos Édesatyánk! Tekints le reánk! Nézd meg a mi szívünket, és nézd meg azoknak a szívét, akik itt, körülöttünk vannak. Lásd meg benne azt a nyomorúságot, amely Tőled elválaszt mindnyájunkat: a bűnt és a tévelygést. Édesatyánk! Engedd, hogy mindez a kőszív lemaradjon mögöttünk. Cselekedd a te Szentlelkeddel, a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak szent lelkével bennünk, hogy mi is engedelmesek és alázatosak lehessünk. És mindazok a testvéreink is velünk együtt, akik könyörögve nyújtják feléd kezüket, és a szeretetnek a megértésnek, a vigasztalásnak, az égi manáját kérik Tőled. Hallgasd meg, óh Istenünk

ezt a könyörgést, és vele egyben a mi könyörgésünket is az engedelmességnek és az alázatosságnak a krisztusi lelkéért, hogy legyünk mi is mindnyájan egyszer olyan gyermekeid, akikben Neked kedved telik. Azokat a szerencsétleneket pedig, akik a belátásig még nem tudtak eljutni - Atyánk, a Te könyörülő irgalmadba ajánljuk, és kérjük, küldd el a Gondviselés Angyalait, hogy elvigyék hozzájuk a Te szent háznak azokat a javait, amelyek minden egyes lelket elvezérelnek a belátásra és beismerésre, hogy eljussanak arra a világosságra, ahol a Te kegyelmed vár mindnyájunkat. A mi Urunknak, Jézus Krisztusnak szent nevében kérünk, hallgass meg mindnyájunkat, akik szívünk érzéseivel leborulunk Eléd, és könyörgünk: bocsásd meg mindazokat, amelyeket a bűnnek és tévelygéseknek homályában cselekedtünk. Világosíts meg minket szent Lelkeddal, hogy éljünk többé nem mi, hanem éljen bennünk a Krisztus. Hallgass meg minket jóságos mennyei Édesatyánk akkor, amikor hálával borulunk Eléd. Hálával és köszönettel mindazért az irgalomért, kibeszélhetetlen gyengédségért, amellyel Te minket, nyomorultakat körülveszel, és dajkálod mindazokat, akik Feléd nyújtják kezüket. Óh irgalom Istene, fogadd el hálánkat azokért, akik elhozták hozzánk a Te jóillatú üzenetedet, áld meg és szenteld meg életüket, és kezük munkáját a mi lelkünkön keresztül is, és mindazoknak a lelkén keresztül, akik hallgatják és felbuzdulnak az Igéken. Szenteld meg ezeket a föl-felé emelkedő érzéseket, hogy a hála jóillatú virágai majdan megnyugodjanak azoknak lelkén, hogy egybe, mindnyájan dicsérhesünk Téged, óh háromszor szent Istenünk, mennyei Édesatyánk. Ámen!